ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

БРОЈ 1338

6 динара

19.8.1977. ● ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ ● ГОДИНА XXXVII

КОМПЛЕТАН СТРИП

ПАУКОВА МРЕЖА

Ripley

Веровали или не!

ЦЕЛА АРМИЈА СЈЕДИЊЕНИХ АМЕРИЧКИХ ДРЖАВА

САСТОЈАЛА СЕ 1784. ГОДИНЕ ОД 84 ЧОВЕКА.

ВЕЛИКУ АМЕРИЧКУ КОЊСКУ ТРКУ

ОД ФРЕНКФОРТА У ДРЖАВИ НЬУЈОРК ДО САКРАМЕНТА У КАЛИФОРНИЈИ, ДОБИО ЈЕ 1976. ГОДИНЕ ВЕР НОРТОН КОЈИ ЈЕ ПРЕЈАХАО 5120 КИЛОМЕТАРА ЗА 315 ЧАСОВА И 49 МИНУТА – **НА МАЗГИ.**

© King Features Syndicate, Inc., 1977. World rights reserved.

6-19

ЖЕЛЕЗНИЧКИ МОСТ

ПРЕКО РЕКЕ КЕНТАКИ (САД) ВИСОК ЈЕ **96** МЕТАРА.

НАСМЕЈАНИ ПАРАДАЈЗ

УБРАО ЈЕ У СВОЈОЈ БАШТИ ЈУЏИН АХОРЧЕК ИЗ ШВЕНКСВИЛА (САД)

ЗИД С ПРОЗОРИМА

У КАЊОНУ БРАЈС У НАЦИОНАЛНОМ ПАРКУ АМ. САВЕЗНЕ ДРЖАВЕ ЈУТАХ ВАЈАРСКО ЈЕ ДЕЛО ПРИРОДЕ.

НЕВЕСТЕ У МАЂАРСКОЈ

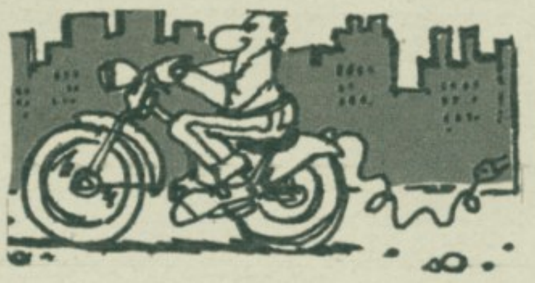
ПО ТРАДИЦИЈИ НОСЕ НА ГЛАВИ УКРАС ОД **ЦВЕЋА, ВОЋА И НОВЧИЋА.**

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

● у старој Грчкој пливање није било спорт. Пливало се да би се добило у снази и једна од највећих увреда за становнике старе Грчке била је: „Не знаш да читаш и пливаш!“

● електрични мотоцикл, конструисан 1977. године у Сједињеним Америчким Државама, ускоро ће се појавити и на европском тржишту. Ново возило, које је потпуно бешумно и не загађује ваздух, почели су серијски да производе у Лос Анђелесу. Брзина мотоцикла је 40 километара на час, а две батерије од по 12 волти обезбеђују му 80 километара вожње. Да би се батерије поново напуниле довољно их је преко ноћи укључити у обичну електричну мрежу.

● све доскора се сматрало да је Варшава основана средином 13. века. Последња археолошка ископавања показала су да је главни град Пољске старији за два века. Наиме, археолози су недавно у једном предграђу Варшаве открили темеље куће који сведоче да је на десној обали Висле још у 11. веку постојао мањи град.

● винову лозу гајили су још пре 6000 година у Вавилону, Сирији и Палестини.

● заставице за давање сигнала на мору први су употребили Венецијанци на својим бродовима 1420. године.

● четрдест километара далеко од Манагве, главног града Никарагве, диже се вулкан Момотомбо. Пре 400 година вулканска ерупција уништила је град Леон. Отад вулкан углавном мирује. Влада Никарагве донела је недавно одлуку да топлоту вулкана искористи за добијање електричне енергије. На падинама вулкана биће пробијено 25 отвора у којима ће бити смештене парне турбине, свака јачине 15 хиљада киловата.

● пожари често настају због непажљиво баченог палидрвца. Шибице које су се недавно појавиле у Сједињеним Америчким Државама знатно су безопасније од обичних: температура при њиховом горењу двоструко је нижа, а осим тога нова палидрвца сама се гасе чим догоре до половине.

Walt Disney

ПАЈА ПАТАК

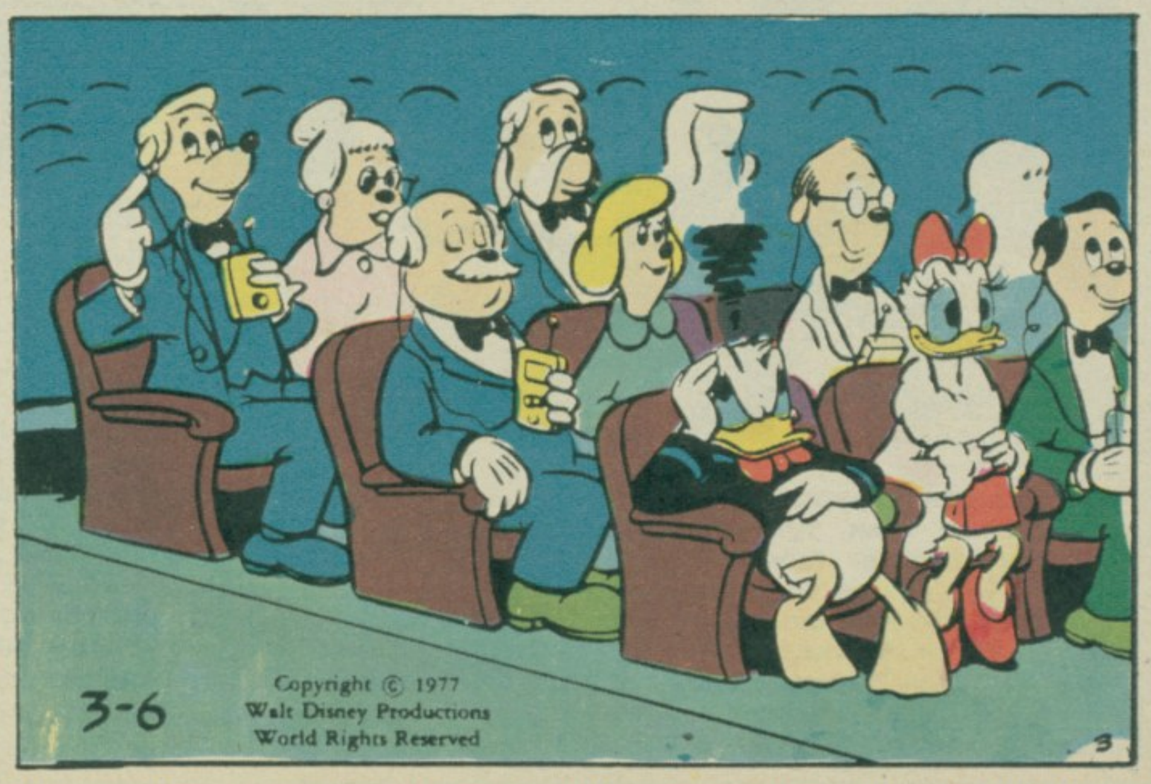

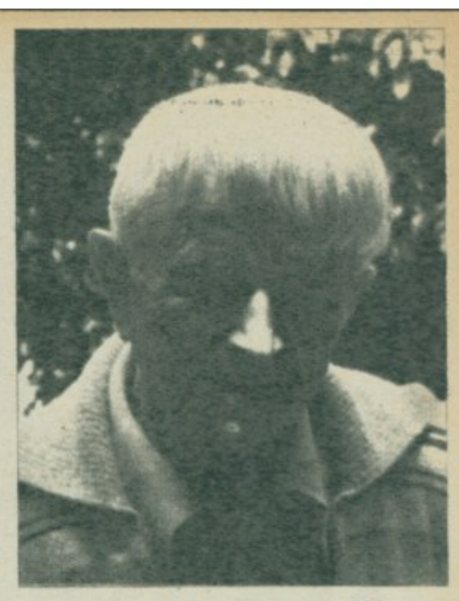
3-6

Copyright © 1977
Walt Disney Productions
World Rights Reserved

ПОМОРСКЕ БИТКЕ I СВЕТСКОГ РАТА

ЗАРОБЉЕНИ НА ДНУ МОРА

Капетан Мирослав Штумбергер направио је преко 100 модела старих бродова, написао и објавио 34 стручна уџбеника, патентирао 25 проналазана, а кроз његову кућу-музеј годишње прође 5.000 посетилаца из целог света!

ВЕЛИКА ТАМНА МАСА ЕНГЛЕСКИХ БРОДОВА СУВИШЕ КАСНО ЈЕ ПРИМЕЋЕНА. ПОДМОРНИЦА »U-28« СИЛОВИТО СЕ ЗАТРЕСЛА И ЗАШКРИПАЛА, А ОНДА ПОЧЕЛА ДА ТОНЕ. ТРИДЕСЕТ ЉУДИ У ЊОЈ БИЛО ЈЕ ПОТПУНО НЕМОЋНО.

Аустроугарска подморница „U-28" мирно је секла таласе Малтешког канала, неколико десетина километара западно од Малте.

Иако је те јануарске ноћи 1918, последње године првог светског рата, море било јасно обасјано месечином, командант подморнице Зденек Худачек наредио је да се плови површином. Кренувши на један од уобичајених задатака — потапање енглеских бродова — Худачек је био сигуран да ће, угледа ли непријатељске бродове, успети брзо да зарони.

Али, Мирослав Штумбергер, први официр, мислио је другачије.

Како је рођен и одрастао у Словенији, где се још од ране младости страшно занимао за све што је у вези са техником, нарочито поморском и ваздухопловном, завршио је морнаричку академију. Кад је избио рат, аустроугарске власти су га мобилисале и младић је упућен у подморничку службу.

Иако је тада имао само двадесет шест година, Штумбергер је већ био искусан подморничар, који је најбоље од свих тридесет чланова посаде познавао „U-28". Он је присуствовао и градњи ове подморнице у Њукастлу и захваљујући свом изузетно маленом расту могао је да се завуче у сваки њен део. Мада је годинама пловио са Худачеком и био његов најбољи пријатељ, упозорио је свог команданта да је опасно изронити на површину, јер се подморница види издалека, а у случају потребе не може заронити тако брзо као што је мислио њен заповедник.

Међутим, Худачек је, остао при ранијој заповести. „U-28", чврста и добро наоружана подморница, са увежбаном и искусном посадом, пловила је даље, брзином од четири чвора, односно девет километара на час, право на конвој од четрдесет енглеских ратних бродова.

Нико од тридесет морнара и официра на њој није ни слутио да ту ноћ, због стравичног догађаја који је следио, неће заборавити ни када.

НИКАД БЕЗНАДНИЈЕ

Сувише касно је примеће на велика, тамна маса непријатељских бродова. На челу конвоја пловио је специјални брод, такозвани ловац подморница, и док је посада усплахирено извршавала Худачекову наредбу да се хитно зарони, „U-28" се страховито затресла и зашкрипала. Била је тек заронила и кад се нашла неколико метара испод површине воде, таман онолико колико је газ енглеског личног брода, ловац подморница је једноставно прегазио „U-28". И тад је почела драма за беспомоћне људе заробљене у челични оклоп оштећене подморнице.

— На подморницама сам зарадио пензију, али никад ни мени, ни мојим друговима није било теже ни безнадније — сећа се данас осамдесет петогодишњи капетан Штумбергер. — **После првог језивог утиска да смо као пресечени, сијалице су се угасиле и сви смо били као ослепљени. Знали смо одмах да је подморница оштећена, али у таквој ситуацији нисмо могли да утврдимо шта је онеспособљено ни колико. Међутим, прве недаће су тек почињале. Јер, неколико тренутака после наиласка енглеског брода на нашу подморницу, одјекнуле су експлозије дубинских бомби и „U-28" се опет уздрмала до најмањег завртња.**

КАО БЕЗ ОЧИЈУ

Изгледало је као да је на том месту изненада продирао моћан вулкан. Високи, сребрнасти стубови воде шикљали су увис и морске дубине проламале су стравичне експлозије дубинских бомби. Подморница се заносила с једне на другу страну, губила и враћала стабилност и посада у њој престављено је очекивала да сваког часа буде разнесена. Међутим, све бомбе падале су и експлодирале не далеко од „U-28" и морнари на њој су имали неизмерно среће: ниједна није погодила саму подморницу.

Првим, брзим и непотпуним прегледом, иако је био мрак и мотори нису радили, утврђено је да су перископи поломљени. Командант Худачек је наредио да се употребе специјални „одбијачи бомби", али енглески брод је својим нарочито грађеним челичним коритом тешко оштетио и онеспособио и њих.

Ту, у дубини, као да су изненада остали без вида, без могућности да поправе оштећења, људи са подморнице су се немоћно тетурали при свакој експлозији бомби, сударали се међусобно, вриштали, плакали и псовали. Неки су већ били озбиљно повређени од падова или у шоку од страха.

Тада је капетан Штумбергер одлучио да покуша готово немогуће.

ГОРЕ ОД БОМБИ

Како је и сам учествовао у конструисању неких делова подморнице, Штумбергер је непогрешиво знао где се налази сваки кабл, део мотора или прекидач. Наредио је људима да стану уз зидове тесних, уских просторија и полако крену, прво ка акумулаторима.

Мислио је брзо и грозничаво. Знао је да ће, успе ли да бар донекле поправи оштећене делове, можда спасти и посаду и подморницу. Кретао се с муком, јер су велики подводни таласи, настали од експлозије бомби које су и даље падале а распрскавале се око подморнице, незадрживо вальали све пред собом. Међутим, као да светле све сијалице и као да ради обичан посао у најнормалнијим условима, капетан Штаумбергер је дошао до великих акумулатора и пипајући утврдио да су каблови покидани.

Радио је дрхтавим рукама, настојећи да корисно и паметно искористи сваки се

кунд. Јер, вентилација није радила и свуда се већ осећала загушљивост. На брзину је повезао каблове и светлост је опет синула. Знао је да је с њом синуло и нешто наде код његових другова.

Док је журио у онај део где се налазе мотори, чус је како изнад подморнице пролазе бродови. Мине су падале и праштале све ређе. Међутим, још нису били спасени. Ако не поправи квар, или оштећење на моторима судбина и посаде и подморнице биће језивија него да их је погодила нека од многобројних бомби. У том случају следи полагано, мучно гушење и умирање.

Позвао је официра машинског одељења да му по могне, иако је знао да моторе на „U-28" нико не познаје боље од њега. Али, ис поставило се да је од познавања мотора важнији Штуамбергеров мали раст. Спретно и хитро, он се завукао у сваки део тесног за гушљивог одељења где је све заударало на нафту и готово врисну од среће.

Услед потреса поискакали су најважнији упаљачи и помериле се неке од многих полуга и прекидача.

Још несигуран да су имали толико среће, Штумбергер је упалио моторе и пажљиво ослушнуо. Подмор ница се лако затресла и за брујала познатим шумом. Све је радило ритмично и правилно.

РАДОСТ — НАГРАДА ЗА СВЕ

Кад је изишао горе међу другове, црн од нафте и мо кар од зноја, видео је како се грле и плачу од среће. И то му је била једина и највећа награда за све.

Сачекали су још мало и кад се више није чула бука енглеских бродова, пола ко су изронили. Жељни све жег ваздуха и погледа на небо морнари су покушали да отворе главни поклопац али он је једностао био за кован од удара бродског ко рита. Један по један, још под утиском страха и не верујући да су живи, изиш ли су на помоћне излазе. Обасјано месечином, море је унедоглед било пусто.

И. Лончар

ОРДИНАЦИЈА КОД КУЋЕ

КУПИТЕ КАСЕТУ И... ЛАКУ НОЋ!

ИТАЛИЈАНСКИ ПСИХОЛОГ ЛУИЂИ ПЕРАСОН ТВРДИ ДА ЈЕ ПРОНАШАО НАЧИН ДА СЕ ОЗДРАВИ ОД МНОГИХ БОЛЕСТИ — БЕЗ ГУТАЊА ЛЕКОВА.

Кад осетите како вам се рамена опуштају, руке и ноге отежају, а глава клоне, време је да — угасите магнетофон. Јер, сан је дошао на очи и то значи да је мала, драгоцена касета коју сте купили у апотеци била ко рисна... Сигурно већ наслућујете. Реч је о новом леку против несанице, али и многих других болести за које обично сматрамо да су својствене баш времену у којем живимо — гојазности, стреса, разних врста страхова. Касета, вели изумитељ ма гнетофонске терапије, италијански психолог Луиђи Перасон, помаже и да се искорене — или бар ублаже — пороци као што су пушење, алкохолизам, наркоманија.

КАКО СЕ »ЧИСТИ« МОЗАК

Луиђи Перасон живи у фриуланском месту Порденоне. Творац је методе коју назива „самосталном психотерапијом" — пошто пацијент сам себе лечи. Доктор Перасон радо наводи једну изреку француског писца и филозофа из 18. века Рошфукоа: „Ако олакшање не нађемо у себи самима, узалуд ћемо га тражити другде" и додаје:

— Треба живети са срцем у шаци и очишћеним мозгом...

А то ће пацијент постићи ако се подвргне слушању касета које је снимио доктор Перасон. Њих има разних, у зависности од тегоба. На свима је почетак исти: лекар објашњава у чему се састоји његова метода, где је, када и како настала. Други део је прилагођен врсти поремећаја.

Ако је реч о несаници, ту су, пре свега, упутства какав положај да заузме тело приликом терапије, а има их само три. Полулежећи са рукама опуштеним низ тело и ногама благо савијеним у коленима. Или, потпуно лежећи став, са опруженим ногама, стопалама пруженим у празно, изван ивице постеље и рукама благо савијеним у лактовима. Трећи положај је за оне којима више одговара наслоњача у коју треба да се што удобније завале, а главу обавезно пусте да клоне на наслон.

Тих, али одлучан и умирујући глас Луиђија Перасона тада изговара речи којима код пацијента изазива неку врсту благе хипнозе и овај осећа како почиње да тоне у сан. Последњим напором руке тада треба (и пак) да угаси магнетофон. Претпоставка је да та мала кретња неће поново разбудити његов „очишћени" мозак!

ЧАРОБНИ ШТАПИЋ НА ТРАЦИ

Наравно, било би глупо помислити како касете фриуланског професора имају неку магичну моћ И сам доктор Перасон каже:

— Не треба веровати у чаробне штапиће. Касете су само помоћно средство које може бити веома успешно, само ако се пацијент строго придржава мо јих упутстава и ако је спреман да истраје. Јер, лечење самосталном психотерапијом не траје колико котурић траке...

Лечење, у ствари, траје месец до два. У зависности од случаја, али како тврди изумитељ „кућне ординације", после тог времена пацијент гарантовано направи корак напред. Очигледно духовит и самокритичан, Луиђи Перасон додаје:

— Ипак ме не питајте да ли је то корак од метра или само — сантиметра!

Продају се и касете „против" напетости, страха, алкохолизма, пушења, дроге, затим касете намењене спортистима којима трема угрожава разултат, па оне на којима благ глас доктора Перасона смирује трудниче пред порођај. Сам професор вели да је ипак најважнија примена методе на лечење наркомана. Они чак касете могу добити бесплатно у италијанским центрима за борбу против наркоманије. Њима Луиђи Перасон покушава да ојача ослабљену вољу токсикомана, па својим чврстим и одлучним гласом, понавља на траци ове речи:

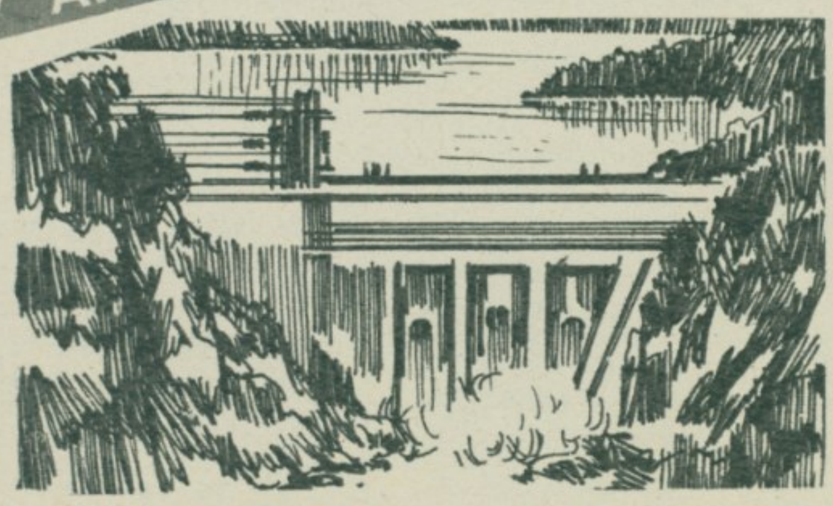
— Знам да никада, ни у једној прилици, нећу окусити ни најмању количину дроге. Други се дрогирају, али ја нећу. Ја сам ја.

Као да својим електронизованим гласом професор настоји да у мозак пацијента уреже нешто што је из њега побегло, исклизнуло. Да ли је то могуће? Рано је за закључке, па и за прогнозе. У сваком случају, његова метода чији је главни циљ да постигне олакшање без узимања и најслабијих средстава за умирење или других лекова којима се иначе лече алкохоличари и наркомани — не може да шкоди. А будућност ће показати хоће ли и да помогне!

М. К.

ТИТО У АНЕГДОТАМА

СЕДЕЋЕ НА ЧУКАМА

Похвалише се Црногорци и Босанци председнику Титу — кад их је посетио августа 1970. године — колико ће још река преградити и у догледно време подићи нових хидроцентрала. Добро је то, кажу они, за развитак наше привреде. И гледају у Тита очекујући да им ода признање. А он се нешто мршти. Па ће супротно:

— Само, другови, ако ми будемо све те долине потапали, остаћемо да сједимо на чукама... Неки су се инжењери толико захуктали да, гдје год виде питому долину и неку ријеку, одмах се рађа идеја да се та долина прегради и потопи.

(Из књиге „Тито у анегдотама" Звонка Штаубрингера и Милоја Поповића)

ПОЗНАТ ОД ПАМТИВЕКА: КОЊИЧКИ СПОРТ

Аутомобил пред којим је љубитељима брзе вожње шездесетих година нашег века застајао дах добио је име по дивљем коњу: „мустангу“. Мала, метална фигура мустанга у трку, главни украс и симбол овог „фордовог“ модела, требало је да подсећа на снагу, издржљивост, брзину — одлике племенитог четвороношца којима се човек увек дивио и које је користио још од памтивека.

Прве припитомљене коње упрегли су пра-прапреци Кинеза још пре трећег миленијума старе ере, тако да су око 1700. године пре н. е. коњске запреге познате у свим земљама од далеког Кинеског мора до Босфора. Ипак, најстарији археолошки налаз са ликом коња потиче из Европе, иако је у њој човек почео да користи памет и снагу ове животиње најкасније, „тек“ у бронзано доба. Ископан је у Микени, а стар је преко 3500 година.

Капетан ЈНА Душан Каран ушао је у историју југословенског коњичког спорта: освојио је 2. место на Међународном турниру у Риму 1952. године.

САМО НЕЖНО!

Зна се да су антички народи, Асирци, Вавилонци, Грци и Римљани уживали у тркама коња упрегнутим у бојне двоколице и да су за њих градили хиподроме за више десетина хиљада гледалаца. Највећи се налазио у Константинопољу — остаци се и данас могу видети — а примао је чак 80.000 људи! Поређења ради, у један од најпознатијих хиподрома у данашњем свету, париски Лоншан, може да се смести само педесетак хиљада посматрача . . .

Хомер је први опевао коњске трке у „Илијади“, са веома високим наградама за победнике, а прво дело о узгајању и дресирању коња написао је ништа мање чувени његов земљак из 5. века пре н. е. филозоф Ксенофонт. Па иако његови принципи о благом поступању са племенитим и осетљивим копитаром важе и данас, прва јавна школа јахања отворена је тек 23 столећа доцније, у Напуљу! После ње, у 18. веку, Версај, Сомир, Мадрид и Беч отварају врата племићима и богаташима жељним да науче коње вештинама, а себе виртуозности у седалу.

ЈАХАЧИ БЕЗ СЕДЛА

Кроз векове који су протекли између Ксенофонта и примена његових поступака у бечкој школи која је постала најпознатија и чијим се белим липицанерима диви цео свет, коњички спорт непрестано се развијао. Већ су на 25. олимпијади у старој Грчкој 480. године пре н. е. уведене трке бојних двоколица са четворопрегом, а на 33. олимпијади одржаној 468. године пре н. е. трка̀ли су се и јахачи. Разуме се, без седла и узенгија! Тада се за опрему још није знало, седло је уведено тек у 4. веку, а узенгије у 7.

У средњем веку коњички спорт омиљен је свуда у свету. Племићи приређују витешке турнире, а обичан свет — народне игре с коњима. У нашим крајевима таква надметања почела су да се приређују у доба турских ратова, па је данас остала у традицији алка, џилит, штехвање . . .

Прве трке у новој ери одржане су у Енглеској 1174. године. Са ове стране Ламанша коњи са јахачима потрчали су тек два века доцније, у Француској 1370. године, а у Немачкој 1448. У Србији су прве трке приредили Шапчани, 1820. године, али најстарије коњичко друштво на тлу данашње Југославије основано је још 1785. године у Љутомеру, где је и наш најстарији хиподром из 1890. године. После другог светског рата основан је у Београду Коњички савез Југославије, 26. II 1949. године.

Коњички спорт данас је веома разноврстан. Главне дисциплине су: олимпијске (дресура, скакање, комбиноване утакмице и такмичења запрега), трке (галопске и касачке), јахање на терену, ловачко јахање.

ТАКМИЧЕЊА ЗА — РАВНОПРАВНЕ

Прескакање преко препона је најмлађа дисциплина коњичког спорта, пошто је настала тек у прошлом веку, али има — највише љубитеља. Препоне су различите, од дрвета, зидне, водене. Постављене су у ограђеном простору, са одређеном стазом, а према извежбаности коња и јахача деле се у пет категорија: уводну У од 1—1,5 м, лаку Л до 1,20 м, средњу С до 1,30 м и тешку Т од 1,40 — 1,60 м. Свака категорија има баријере одређене висине, ширине и изгледа, а правилима су предвиђени и услови под којима се скаче.

Према начинима извођења и оцењивања постоје следеће врсте такмичења: обична, брзине, снаге скока, скакање на срећу, штафета и прескакање 6 баријера.

Међу највећим именима овог спорта налази се Француз Д'Ориола, једини јахач који је постао првак света у прескакању препона (1966. године) и двоструки носилац златне олимпијске медаље (1952. и 1964. године).

Од Југословена највећи успех постигао је капетан ЈНА Душан Каран који је 1952. године освојио 2. место на међународном турниру у Риму, а међу највећима је био и Загрепчанин Радослав Цимерман који је трагично погинуо на тренингу, после 15 година бављења овим спортом. Данас су најпознатији Рајко Докић из Новог Сада, па Милован Милутиновић и Јово Благојевић из Београда, затим Аленка Кершић из Љубљане. Коњички спорт је једини у којем равноправно учествују оба пола . . .

М. Крстуловић

ЛОВОРОВ ВЕНАЦ ЗА КЉУСЕ

Век коња који прескаче препоне много је дужи од века тркачког грла: око осамнаест година животиња се може успешно бавити овом спортском дисциплином. Зато почиње нешто касније, са пет година. Наравно, ждребад се нарочито бирају, а затим следи дуготрајан тренинг. Чуда се ту ретко догађају. Утолико је занимљивија, па чак готово невероватна прича о једном америчком белцу који је, као у бајци, избегао кланички маљ да би постао шампион! Било је то 1965. године.

Млади Холанђанин Хари де Лејер, исељеник, био је учитељ јахања у једној приватној школи у пенсилванијском градићу Њухоланду. Док је једном тумарао по коњској пијаци, поглед му се случајно заустависо на групи коња који су погнутих глава и тужних погледа, као да наслућују своју судбину, чекали да буду укрцани у камион за кланицу.

Де Лејера је нарочито гануо крупан белац и намах је одлучио да га откупи и спасе му живот. Од власника је сазнао да је то био његов теретни коњ. Када је Холанђанин довео животињу кући, његова деца су радосно почела да скачу, да пљескају коња по врату и сапима, да му нуде шећера. Прозвали су га Снешко. Ускоро је Де Лејер, на своје чуђење и радост, открио да Снешко воли да прескаче преко свега што би му се нашло на путу!

Била је то свакако необична особина за бивше теретно кљусе и Де Лејер је почео да га тренира управо онако како се чини са расним коњима одређеним за овај спорт. Када му се учинило да је Снешко спреман, повео га је на турнир у Лонг Ајленд — један од веома значајних. И, чудо се догодило: Снешко је однео прву награду!

Био је то тек први од успеха који су уследили. Снешко више није знао за поразе, па су он и Де Лејер доспели чак до Америчког првенства у прескакању препона, које се сваке године одржава на њујоршком Медисон Сквер Гардену. Снешко је не само постао национални првак, него је однео — још три прве награде! Био је то заиста необичан и јединствен подвиг.

ДВОБОЈ У ПЛАНИНИ

БЕЖЕЋИ ИСПРЕД КЕРОВА, ОГРОМАН МЕДВЕД НАЛЕТЕО ЈЕ НА ЛОВЦА ВОЈИНА ИЛИЋА. ОТПОЧЕЛА ЈЕ ОГОРЧЕНА БОРБА ЧОВЕКА И ЗВЕРИ.

Једне вечери, негде у јесен прошле године, седео је Војин Илић, педесетогдишњак, из Возућа код Завидовића са укућанима до касно у ноћ, препричавајући им своје ловачке догодовштине. Ко зна колико би дугих, јесењих ноћи требало да их све исприча. Лов је био његова страст и није пропуштао ниједну прилику да с пушком о рамену крене у потрагу за лисицама, зечевима и фазанима. И вечерас је, уз причу, подмазивао пушку, прегледао нишан и паковао сачму. Спремао се да у цик зоре с братом Мирком крене у лов. Биће то најстрашнији дан у његовом животу.

НИ НА ДРВО НИ У ШУМУ

Само што је свануло, скочио је из кревета и брзо се спремио. Мирко га је већ чекао када је изашао из куће. И пси су се узнемирили једва чекајући да се крене.

— Ишли су полако до једне борове шумице иза села Предрага. Војин је ту предложио брату да се раздвоје. Уговорили су и место где ће се састати. Псе су тешко задржавали па када су их пустили, у часу се изгубише. Мирко је окренуо на своју страну а Војин, мислећи ко зна шта, пошао својим путем.

Из даљине је допирао лавеж паса, побегоше, мислио је, али нека их. Ту и није очекивао неки улов. Ово је ретка шумица, а и село је близу. Мало је зечева тамо где се пси чују. Ни пушку није скинуо, шта да је скида кад је шума у којој очекује зечеве и лисице још далеко.

Учини му се одједном да нешто ломи грање. Мора да је неко говедо заостало иза стада па јури да га стигне. Међутим, ломљава се приближавала све више, као да нешто иде право на њега. Стао је и скинуо пушку. Само што је узео у руке, испред њега се створи медвед.

Шта ће сад! Нема куда да побегне — ни на дрво ни у шуму. Да пуца, не вреди. Тако би још више разбеснео преплашену звер коју су јурили пси. Медвед за тренутак стаде па јурну према њему. Дочекао га је на пушку и он је, тако му се бар учинило, мало устукнуо. Урликнуо је бесно а онда насрнуо поново. Чуо је како се његова пушка сломила, као да је гранчица. Остао је голорук. Из разјапљених чељусти претили су медвеђи велики зуби и црвени језик.

Покушао је, онако празних руку, да се брани колико може, али узалуд. Једном шапом медвед га је закачио снажно по лицу, а другом по прсима. Осетио је како му се топло млаз крви слива преко очију, уста, низ врат, а затим је цело тело постало мокро, лепљиво. Кожа на лицу била му је рашчијана као перје, и сва ко померање парчића који су висили задавало му је бол. Али још се надао. Да му је бар очи сачувати ако уопште остане жив, мислио је и заклањао их рукама.

Одједном му сину идеја — ухватиће медведа за језик. Сагнуо је главу и ухватио се укоштац са побеснелом звери. Крв лије, не престаје, избезумљен од бола и страха види је свуда около.

Само да га шчепа за језик и задржи док не стигне помоћ. Где ли је Мирко кад га не чује, није могао тако далеко да оде. Нагло се тргао и гурнуо десну руку у окрвављене, запенушале чељусти, али осетио је како му кости тупо крцкају. Занео се од бола. Ипак, успео је да је мало повуче, само узалуд. Дробио му је кости као да су суве гранчице. Када је извукао поломљену руку, пао је. Снаге више није имао. Изнад њега је беснела грдосија.

ВРАТИО СЕ МИРКО

Крајњим напором упињао се да се извуче, али то је било само узалудно батргање. Утом, срећом, стигоше и пси. Брзо су се, међутим, изјаловиле Војинове наде да ће се медвед уплашити и побећи. Пси почеше да га нападају и уједају, али он ни да макне. Залећу се к њему и кидају га са свих страна, тако му се тада чинило. А он је лежао непомично, није ни могао ни смео да се помери.

У близини се огласи пушка. Вратио се Мирко, помисли. Пси су све бешње лајали и нападали, али медвед се није ни померио. Војин је поново чуо пуцањ, затим други, па трећи. Најзад је угледао брата. Био је већ сасвим близу, а онда се још једном огласи пушка. Као помаман, медвед се баци у страну и одгега.

ШТА ЈЕ СА ПСИМА

Војин се пробудио у болници. Имао је шта да види — руке у завојима, у гипсу, тако и ноге, груди. Главу не може да помери, не од силних завоја него од немоћи, бола. Шта је ово од мене, пита болничарку и поново утону у мрак.

После неколико дана било му је мало боље, дошао је себи. Ускоро су стигле и посете. Мирко, наравно, међу првима. Све му је испричао — како га је пренео до села, затим колима до најближе здравствене станице где му је пружена прва помоћ. Отпремили су га у Зеницу, у болницу.

— Биће добро, ипак си срећно прошао — тешио га Мирко и другови који му редовно долазе.

— Гадно сам ја, људи, настрадао, поцепа ме као крпу! — показује им погледом на руке, ноге... и онда се сети да их упита за псе:

— Шта ми раде моји пси, јесу ли живи? Чувајте ми их, они ме спасише. Да знате, кад изађем из болнице, заклаћу најбољу овцу и дати је њима. Заслужили су.

Војин Илић остао је у болници два месеца. Остао је тежак инвалид али многи су се чудили како је уопште жив. Другови га ни су заборавили — примљен је за доживотног почасног члана ловачког друштва „Клек".

З. Шурлан

МИНИ-КВИЗ

1. **Знате ли шта је Порта?**
2. **„Рамајана" је...**
3. **Који је, по броју биљних врста, наш најбогатији парк?**
4. **Где се налази пустиња Калахари?**
5. **По чему је, код нас, познат Ерланген?**

ОДГОВОРИ:

---

1) Некада дипломатски назив за турску царску палату; 2) Индијски уметнички ep од 24.000 стихова настао неког 4. века пре н. е. Описује ратовање о краљевину Ранчу; 3) У Тристену, југу Бразила. Површина му је 25 хектара, а у њему расту, између осталог, и 192 врсте тропског биља; 4) У југозап. Африци, заузима 300.000 квадратних километара; 5) У њему су 1913. године пронађене египћанске народне песме, па је збирка и названа „Ерланшенски зборник". Настао је, рачуна се, око 1720. године.

DIK BROWNE ХОГАР СТРАШНИ

ПЛИМА ЈЕ У ПУНОМ ЈЕКУ... БРОД ЈЕ СПРЕМАН... ШТА ЋЕМО ДА РАДИМО?

ПРИЧЕКАЈ ЧАСАК...

МАПЕ СУ ТУ... И МОЈА СРЕЋНА АМАЈЛИЈА... ЈОШ САМО НЕШТО ПА МОЖЕМО ДА КРЕНЕМО!

'ОЋЕМО ЛИ ДА УДАРИМО НА ЕНГЛЕСКУ?

ТО ЗАВИСИ ОД ВРЕМЕНСКИХ ПРИЛИКА!

ЕДИ ЈЕ УПРАВО ОТИШ'О ДА ПРОВЕРИ КРАВЕ!

КРАВЕ?

КРАВЕ, НЕГО! ЗАР НЕ ЗНАШ? КАД КРАВЕ СТОЈЕ... БИЋЕ ЛЕПО ВРЕМЕ...

© King Features Syndicate, Inc., 1977.

А КАД ПОЛЕЖУ, ОЧЕКУЈ КИШУ И ВЕТАР!

АХА! ЕВО ЕДИЈА!

И КАКВА ЈЕ ПРОГНОЗА?

НЕ ПИТАЈ!

DIK BROWNE 4-10

НА НИШАНУ АТЕНТАТОРА

ЕКСПЛОЗИЈА У 11

ИЗ НОЋИ У НОЋ ГРУПА ЉУДИ ИЗ ИТАЛИЈАНСКОГ МЕСТА АВЕНЦЕ ВАТРЕНО ЈЕ РАЗГОВАРАЛА О РУШЕЊУ ФАШИЗМА, АЛИ САМО ЈЕДАН МЕЂУ ЊИМА, ДВАДЕСЕТ ЈЕДНОГОДИШЊИ МЛАДИЋ, БИО ЈЕ РЕШЕН ДА ИЗВЕДЕ АКЦИЈУ КОЈА ЋЕ ТО ПОТПОМОЋИ.

Ова фотографија снимљена је само неколико минута после атентата. Из гомиле света извире киоск поред којег је Лучети стајао и где је ухваћен.

Мусолинијева црна лимузина лагано се кретала римским улицама на путу за палату Киђи, сунчаног преподнева 11. септембра 1926. године. Гомиле света поздрављале су са плочника Дучеа махањем руку или марамицама и радосним поклицима. Било је око десет сати и двадесет минута када је председнички аутомобил ушао у Улицу Номентана.

На месту где се Улица Номентана улива у Трг Порта Пиа нервозно се већ готово пола сата шеткао тамнопути младић као да некога ишчекује. Када је аутомобил са Мусолинијем успорио брзину приликом уласка на трг, младић нагло трже нешто из опасача.

Међутим, округласти, метални предмет у том тренутку испаде из џепа и откотрља се низ трг одскачући од камених плоча. Младић баци други предмет у правцу аутомобила па се саже да дохвати први, али било је већ касно: за трен је одјекнула експлозија, а кроз дим су се одмах затим зачули крици и лелек. Младић потрча, судари се са неким пролазницима, неко га повуче за капут. Зачула се и полицијска пиштаљка и он се нађе између два карабинијера од којих га је један већ држао за руке изврнуте на леђима. Покуша да се отме. Узалуд. Повели су га у квестуру.

МУСОЛИНИЈА ТРЕБА УБИТИ!

Авенца је село у италијанској покрајини Маса Карара. Ту се, на самом почетку 20. века, родио Ђино, пето дете у породици крчмара Антонија Лучетија. Био је слабуњав дечак крхког здравља али агресивне нарави и оштра ума, тако да је, када је завршио основну школу, читава Авенца жалила што због недостатака средстава не може на даље школовање.

Али, у кући је дечак научио нешто што у школи свакако не би: да је фашизам зло против којег се треба борити. А ту борбу Антонио Лучети и његова супруга Аделе видели су у приступању анархистима, па је тако њихова крчма постала састајалиште припадника тог покрета.

Свакодневно су, до дубоко у ноћ окупљени за незастртим дрвеним столом уз боцу ружице и хлеба који су умакали у со, анархисти из Маса Караре водили своје разговоре. Ђино је у почетку слушао, доцније и сам узимао учешћа, да би, још веома млад, постао чак идејни вођа групе из Лучетијеве крчме.

Када је фашистички занос почео да добија размере лудила, када је светина падала у транс слушајући Дучеа који је са балкона римске палате Киђи држао ватрене говоре жестоко гестикулирајући и губећи глас, Ђино Лучети је једне вечери одлучно изјавио:

Ђино Лучети

—Мусолинија треба убити!

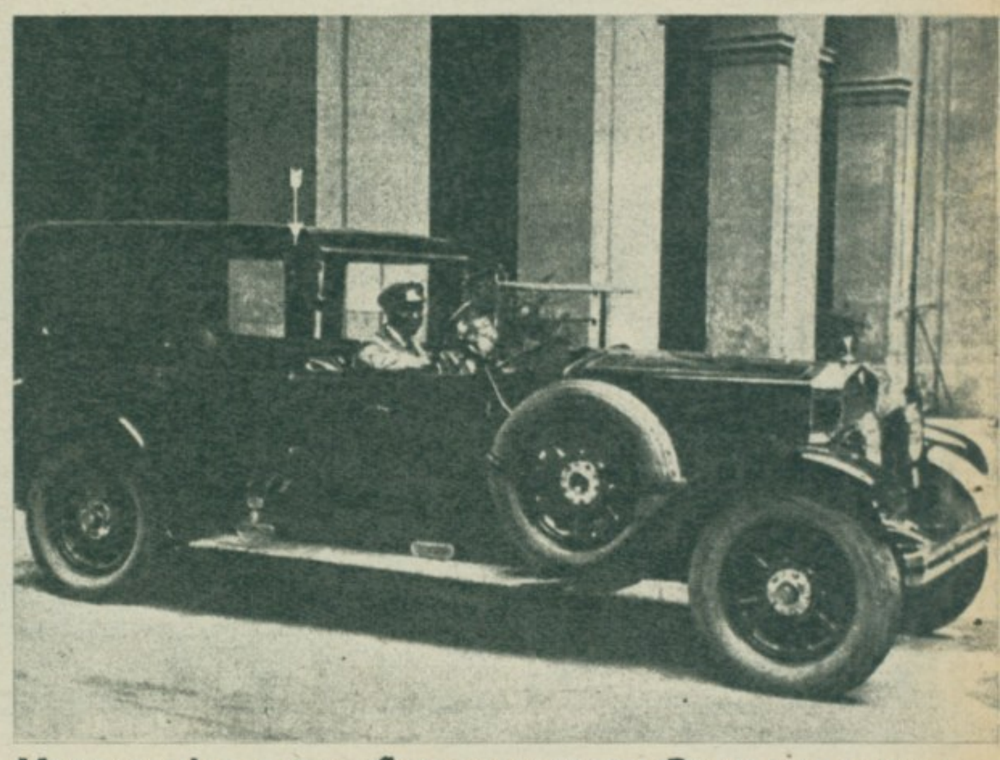
На свој 20. рођендан набавио је две ручне бомбе и, увијене у новину, држао их стално уза се. Међутим, септембра 1925. године морао је да побегне из Италије, пошто је у тучи на тргу у Авенци ранио једног карабинијера. Успео је да се сакрије под палубу трговачког брода крцатог мермером који су Италијани извозили у Француску. Тако је стигао у Марсеј.

Тамо је Ђино Лучети брзо пронашао италијанске избеглице — антифашисте. као Булдомоно Ђемини, трговачки путник из Милана.

Осам дана Ђино Лучети је луњао римским улицама, задржавајући се највише у околини палате Киђи и мотрећи на Дучеово кретање. Испрва је намеравао да изврши атентат у широкој и прометној Улици Националe, али се коначно одлучио за угао Улице Номентана и Трга Порта Пиа, где се налазио један киоск за продавање новина.

Рано ујутро 11. септембра кренуо је на то место, решен да начини историјски преокрет. Сваки час пипао је паклени терет који му је био заденут за појас и од којег се није одвајао свих осам римских дана.

Око десет сати постао је већ нервозан. Плашио се да не буде сумњив што се непрестано врти око киоска, а плашио се и да му не промакне аутомобил председника фашистичке владе уколико би се сувише удаљио. Чинило му се да га пролазници загледају и убеђивао себе да мора да се смири.

Мусолинијев аутомобил са возачем Ернолом, снимљен у дворишту палате Киђи. Стрелицом је обележено место о које се одбила бомба.

Остао је са њима готово годину дана. У Италију се вратио — са детаљно разрађеним планом.

НЕСМОТРЕН ПОКРЕТ

Свратио је у Авенцу само да из једног напуштеног рудника узме оне две бомбе које је тамо сакрио пре него што је кренуо у Француску. Затим је 2. септембра отпутовао у Рим и одсео у коначишту »Trento e Trieste«, представивши се

Обрисао је марамицом знојаво чело, а онда ставио руке у џепове и наслонио се на киоск, тобоже у доколици. Тада се у даљини зачуо аутомобилски мотор, па неки жамор и комешање. То су се људи скупљали на ивице плочника да виде и поздраве Мусолинија. Куцнуо је час, помисли Лучети и нагло пође и сам према ивици плочника, сударивши се с неким. Ово га на тренутак обесхрабри, међутим, аутомобил се већ приближио и успорио брзину при уласку на трг.

Микијев ЗАБАВНИК
ИЗЛАЗИ СВАКОГ ПОНЕДЕЉКА

9 и 20

Ђино трже једну бомбу, али она друга му испаде и откотрља се, а затим одјекну страховита експлозија...

У ЛОКВИ КРВИ

Када се дим разишао, у локви крви насред Трга Порта Пиа, лежало је неколико тела. Мусолинијев аутомобил је стајао нешто даље, нетакнут. Један од двојице маршала који су пратили Дучеа нагнуо се кроз прозор да види шта се догодило. Мусолини нареди возачу:

— Ерколе, настави!

Док се возило полако удаљавало са трга, диктатор је, са себи својственом разметљивошћу, објашњавао двојици маршала:

— Да је успео да убаци бомбу у кола, ја бих је ухватио и избацио напоље, на њега, пре него што би експлодирала! Какав би то био SPEKTAKOLO, ха ха...

Те вечери, са балкона палате Киђи, Мусолини је одржао један од својих познатих говора уз жестоко гестикулирање. Рекао је и ово:

— Време је да се коначно престане са толерисањем неких изгреда сумњивих појединаца који се кришом увлаче преко италијанских граница и који овој земљи не желе добро...

ПРЕСУДА

Када је приведен, Ђино није желео да ода свој прави идентитет. Међутим, полиција је брзо установила ко је он, па је читава породица Лучети из Авенце ухапшена. Иако није било могуће пронаћи саучеснике атентатора на Мусолинија, а и сам окривљени је стално истицао да је све сам припремио и извео, ухапшен је и Стефано Ватерони, познати анархиста из Авенце. Њих двојца су изведена пред фашистички суд јуна 1927. године, после десет страшних месеци проведених у истражном затвору.

Пресуда је била строга: Ђино Лучети добио је 30 година робије, а Ватерони 18. Новине су врвеле од написа у којима је изражавано гнушање према кривцима и величање Мусолинија. Чак је и умерени „Месаџеро“ донео, између осталог, и ово:

„Дошло је врме када иностранство мора да схвати да су Италија и Мусолини једно, ко такне у Дучеа, врши диверзију на саму Италију!“

И Дуче је, чврст на челу фашистичке Италије, повео земљу у катастрофу другог светског рата...

М. К.

КАКО ЈЕ НАСТАО КАУБОЈСКИ ШЕШИР

СТЕТСОНОВИ ПРЕРИЈСКИ БРЕЖУЉЦИ

ДИВЉИ ЗАПАД ЈЕ ОГРОМАН А ЉУДИ У ЊЕМУ НЕМАЈУ ОДГОВАРАЈУЋУ КАПУ, РАЗМИШЉАО ЈЕ БОЛЕШЉИВИ МЛАДИЋ И ОДЛУЧИО ДА ЈЕ САМ НАПРАВИ.

Ананас је тешко замислити каубоја без карактеристичног шешира, али је исто тако тешко замислити га и као помодара. Ипак, било је тако. Дивљи запад, поред неколико златних, преживео је и једну модну грозницу. Кључну улогу у њој одиграо је Џон Стетсон, син једног капације из Филаделфије.

Као младић, мислећи да болује од туберкулозе, Џон Стетсон је одлучио, 1860, да крене на Запад надајући се да ће му боравак у природи повратити здравље.

Једне вечери групица са којом је јахао започела је разговор око логорске ватре о одећи која би најбоље одговарала начину живота на Дивљем западу. Стетсон, као прави син капације, уочио је проблем одговарајуће капе која би требало да шти ти од сунца, кише, да буде лагана, чврста и лепша што је прљавија.

После овог разговора младић је већ сутрадан направио први шешир. Наквасио је, једну већу зечју кожу натегао на обли камен и осушио на сунцу. Затим је исекао у круг оставивши широк обод. Тако је настао први каубојски шешир!

УЗДАСИ ОДУШЕВЉЕЊА

Са својим шеширом Стетсон је прошао многе ранчеве и руднике и свуда је његова чудна капа привлачила пажњу. Свима је изгледала практична, али и прилично смешна на неугледном и отрцаном Џону.

Једног дана поред Џона је пролазио леп и висок каубој на добром коњу са сребром окованим седлом. Приметивши његов необичан шешир, замолио је да га проба. Узевши га у руке, ударио је надланицом по клобуку и направио још два мања удубљења са стране. А он да га брижљиво ставио на главу.

— Било је заиста нечег необичног у том догађају — причао је касније Џон. — Свима који су се налазили у близини запао је за око шешир на глави каубоја. Не знам да ли ми се то само учинило, или сам стварно чуо уздахе одушевљења. У сваком случају, јахач је био презадовољан. Сећам се да сам успео да му извучем читавих пет долара, а он је, не скидајући шешир, весело одјахао.

Некако у исто време Стетсоново здравље се до ста побољшало, испоставило се да и није имао туберкулозу већ само хроничан кашаљ и он је пожурио кући. Дивљи запад је огроман, размишљао је, а људи у њему немају одговарајућу капу. Био је сигуран да је пронашао шешир за све њих.

Одмах по доласку направио је у очевој радњи известан број шешира од чоје, који су по облику били исти као и његов први шешир. Свим познатијим трговцима на Западу послао је по неколико узорака својих „преријских брежуљака“, како их је назвао.

Први шешир са широким ободом Џон Стетсон је направио од зечје коже. Он ће га убрзо прославити.

Већ после три недеље постао је славан! „Преријски брежуљци“ су се толико допали људима, посебно каубојима, да је Стетсон био обасут наруџбинама. Међутим, назив нико није прихватио, али је зато Стетсоново име постало синоним за каубојски шешир.

МЕТА ЗА РЕВОЛВЕРАШЕ

Убрзо је радионица прерасла у фабрику која ни 1906, када је Џон Стетсон умро, није успевала да произведе онолико шешира колика је била потражња.

„Стетсон“ је заиста био изванредан за врућину, за кишу, за зиму... Био је одличан, на пример, и за распиривање и гашење логорске ватре, за ударање говеда која скрену у страну, заслепљивање уплашених или дивљих коња, за вађење воде из бунара... Са „стетсоном“ су се људи добро осећали, ле по изгледали, био је прак тичан, а уз мало четкања био је добар и за суботње игранке или чак свадбу. Поред овога, могао се и веома лепо бацити увис, у знак одушевљења а да при томе буде и одлична мета за брзе револвераше. Било је људи који су могли да избуше дванаест рупа пре него што падне на земљу. Наравно, ни после тога није се бацао — напротив, био је још лепши.

Занимљиво је да историја „стетсона“ не престаје са нестајањем Дивљег запада. Људи су почели да се по својим ранчевима возе у луксузним аутомобилима или приватним авиончићима и хеликоптерима. Али, „стетсон“ се и даље носио. Данас га носе чак и стјуардесе тексашке авионске компаније, а пре неколико година био је и светски модни хит.

А. М.

ТИПИЧАН ПЕЈЗАЖ СА БУЈНОМ ВЕГЕТАЦИЈОМ. У ПОЗАДИНИ ЈЕ ВЕРДАЛА ПАЛАТА.

МАЛТА
ЦВЕТНА ОАЗА МЕДИТЕРАНА

На широким просторима морске пучине Средоземног мора Малта се налази готово у самом средишту. Удаљена је од Сицилије 80 а од Туниса 290 километара. Обично се на географским картама тешко запажа јер се састоји од три већа острвца. Поред Малте то су Комино и Гозо. На острвима нема река ни језера. Богата медитеранска вегетација је прави контраст каменитим обалама острва.

Први, уједно и најстарији, трагови материјалне културе су из времена неолита, око 4000 година пре н.е., са остацима мегалитске архитектуре у виду храмова сатрађених од крупних каменик блокова и са основама у облику потковице. Често се јављају и мотив спирале уклесане на доњим деловима и довратницима ових култних грађевина. Од не мањег значаја је и бројна керамика која се може повезати са сличном керамиком на Сицилији, што сведочи и о првим контактима и утицајима.

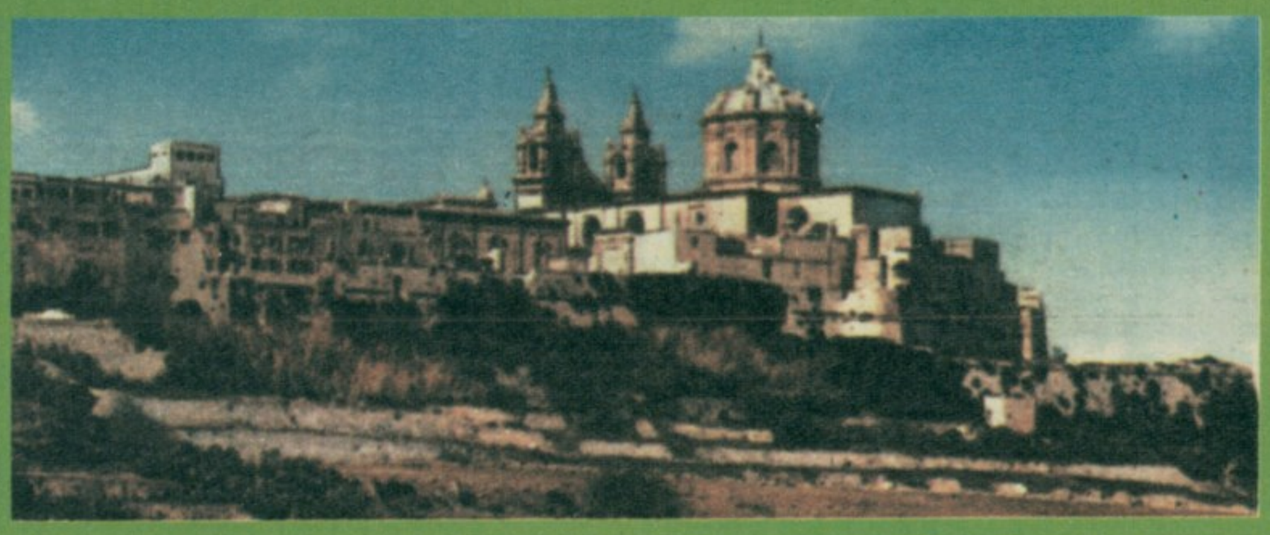
Негде око 1200. године н.е. на Малту доспевају чувени морепловци старога света Феничани, а око 5. века пре н.е. освајају је Картагињани који држе острво све до 218. године пре н.е. када се појављују Римљани на челу са Титусом Семпрониусом Лонгусом. Из римског периода су се сачували бројни споменици али и читави градови као што су данашња Медина, стара Мелита или Гаудоза на острву Гозо и други. Појавом хришћанства јављају се бројне катакомбе а најпознатије су оне у Рабату, које су биле посвећене св. Павлу.

У 7. веку н.е. Малту су освојили Византинци а 870. године н.е. долазе Арапи, године 1091. Нормани, да би нешто касније Малта припала Краљевини Обеју Сицилија. За време чувених похода крсташа на Исток њихово упориште је било острво Родос, све до 1522. године када га Турци дефинитивно освајају. Карло V поклања Малту 1530. године крсташима и од тог времена Малта је позната тија по малтешким витезовима.

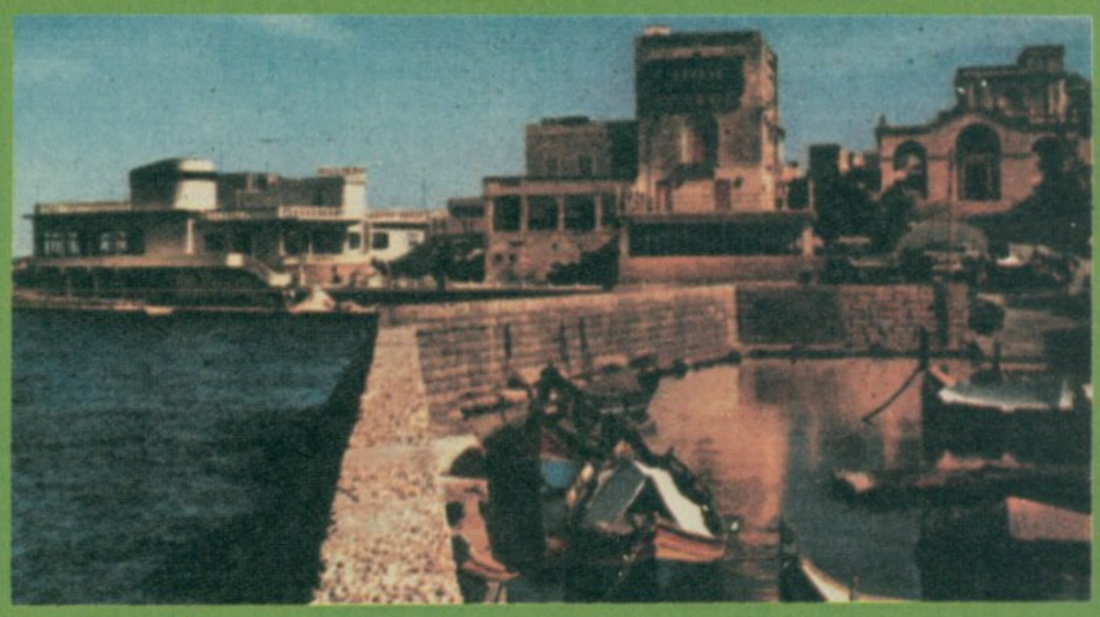
Крајем 18. века овде извесно време борави Наполеон I а од 1814. Малта прелази у посед Велике Британије, све до септембра 1964. када је стекла независност. У аналима другог светског рата забележен је податак да је као важна стратегијска тачка савезника нападана и бомбардована у периоду од 1940. до 1943. а да при том никада није била освојена.

Тешко је набројати сва она вредна дела која су настала у разним историјским епохама, међутим, свакако, најимпресивније делује највећи град и административни центар Малте, Валета. Основана је 1565. године и градила се пуних две стотине година. Поред домаћих учествују и бројни страни мајстори на утврђивању града и у изградњи многих грађевина. Г. Касар гради цркву Св. Јована, док унутрашњу декорацију и слике у олтару, поред осталих, слика чувени италијански сликар Караваџо. Исто тако је чувена зграда библиотеке коју подиже С. Итар. Веома упечатљиво и питореско делују градски бедеми Валете које су сградили Ф. Лапарели и Г. Касар.

Поред бројних и веома вредних споменика из разних епоха Малта се одликује изузетно богатом и бујном вегетацијом медитеранског растиња, које је свуда и на сваком кораку присутно. И управо овај природни оквир даје неку посебну драж свим споменицима богатог културног наслеђа Малте, те их човек данашњице истински доживљава лишавајући се бар за тренутак свакодневних оквира бетона, гвожђа и стакла.

МЕДИНА, РИМСКИ ГРАД СА БРОЈНИМ СРЕДЊОВЕКОВНИМ ГРАЂЕВИНАМА

ЗАЛИВ СВ. ПАВЛА, СЕВЕРНИ ДЕО МАЛТЕ

ИЗГЛЕД ХРАМА ИЗ НЕОЛИТСКОГ ПЕРИОДА, ХАГАР КИМ

ПЛАВА ПЕЋИНА КРАЈ СЕЛА ЗУРИЕК НА ЈУГОИСТОЧНОМ ДЕЛУ МАЛТЕ

МАРСАХЛОК, МАЛО РИБАРСКО СЕЛО НА ЈУГОИСТОЧНОМ ДЕЛУ МАЛТЕ

ЈЕДНА ОД МНОГИХ УЛИЦА ТИПИЧНИХ ЗА ВАЛЕТУ

ТРГОВАЧКИ ЦЕНТАР СЛИЕМА

ПРОСТРАНИ ТРГ НА УЛАЗУ У ВАЛЕТУ СА РАСКОШНОМ ФОНТАНОМ

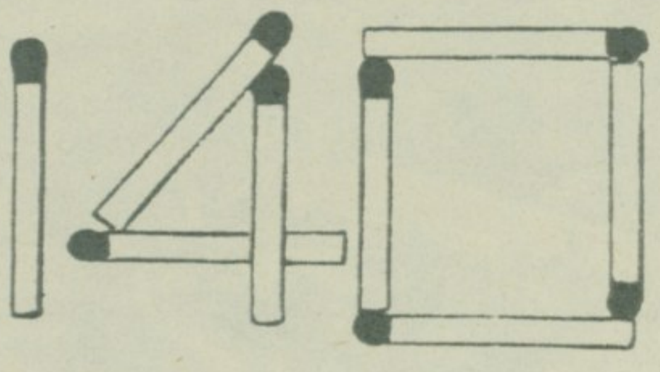

Текст: Љ. Поповић

ДА СЕ ЗАБАВИТЕ

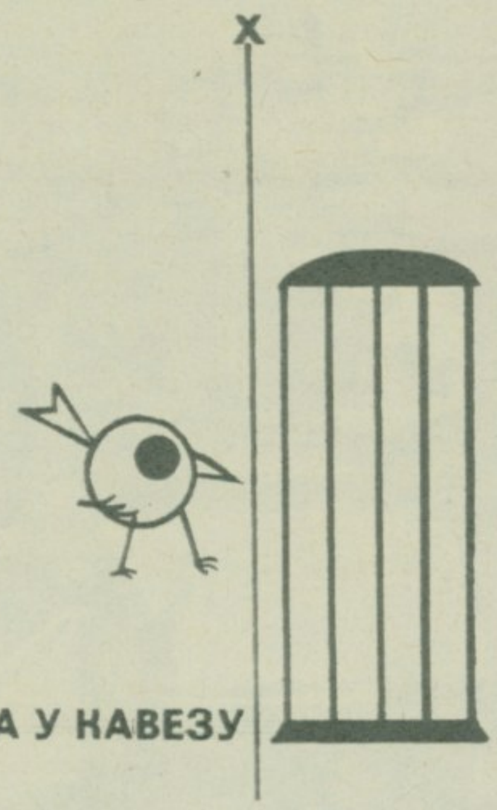
1

МАТЕМАТИКА ШИБИЦА

Поређај осам палидрваца тако да формираш број 140, као на слици. Померањем само два палидрвца покушај да добијеш два броја која, повезана одређеном рачунском радњом, дају збир 25 (Бројеви не смеју да буду римски).

2

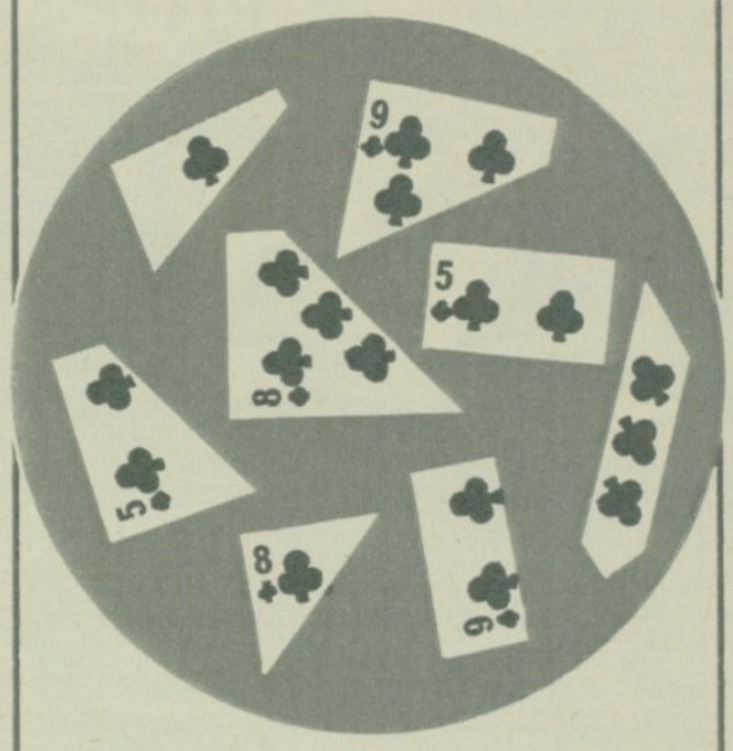
ПТИЦА У КАВЕЗУ

Како ћете сместити птицу у кавез, а да не сечете и не савијате страну?

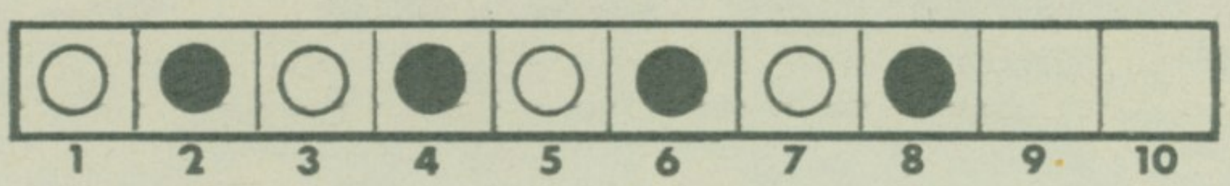
3

КОЛАЖ КАРАТА

Три карте су исечене и то свака на три дела. На слици се налази осам делова, значи један недостаје. Којој карти припада?

4

ДВА ПО ДВА

На слици је ред од десет квадрата, од којих су првих осам испуњени дугмадима, наизменично белим и црним.

Покушајте да померањем по два дугмета одједном сложите дугмад тако да сва бела буду једно до другог, као и црна. Можете прескакати дугмад како год желите, али их морате померати два по два, и то тако да после померања имају исти распоред као и раније (бело па црно).

5

ИГРА С ДИНАРИМА

Постави динар број 3 између динара број 1 и број 2 али тако да не додирујеш број 1 и не помераш број 2.

6

ЗА ЉУБИТЕЉЕ ЧИТАЊА

Ако волите да читате, неће вам бити тешко да погодите шта је на слици.

7

МАГИЧНИ КВАДРАТ

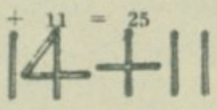
Ево како да збуните другове: заокружите било који број а затим прецртајте и водоравну и вертикалну колону у којој се заокружени број налази. Заокружите следећи слободан број и поновите то све док не остане само један број незаокружен и непрецртан. Тај број саберите са заокруженим бројевима и увек ћете добити збир 34!

1	2	3	4
5	6	7	8
9	10	11	12
13	14	15	16

РЕШЕЊЕ:

1.

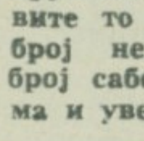
14 + 11 = 25

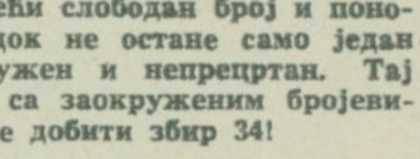

2.

У питању је оптичка варка. Загледајте се у линију X и приближавајте слику лицу. У једном тренутку видећете птицу у кавезу.

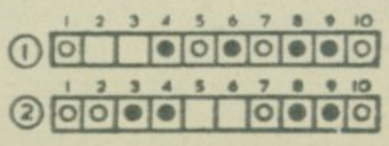
3.

Деветка треф

4.

Дугмад 2 и 3 доћи ће на поље 9 и 10, 5 и 6 на 2 и 3, 8 и 9 на 5 и 6, 1 и 2 на 8 и 9.

5.

Притисните снажно палцем динар број 2. Бројем 3 ударите у ивицу броја 2, толико да између њих сместите број 3.

6.

Увеличане ивице страница књиге

УЧЕНИЦИ,
КУПОВИНОМ КВАЛИТЕТНЕ И УДОБНЕ
ОБУЋЕ
ДОБИЈАТЕ РАСПОРЕД ЧАСОВА, УПИЈАЧ,
НАЛЕПНИЦУ И ПОСТЕР.

TOVARNA OBUTVE TRŽIČ

ЧУВЕНИ ФАЛСИФИКАТОРИ

ОЖИВЕО ПОСЛЕ ДВА ВЕКА

Хенри Ајленд је данима лутао по Стратфорду, не би ли пронашао неки предмет који је припадао славном писцу. А онда је дошао на необичну и смелу замисао.

Иако су 1623, седам година после смрти Вилијама Шекспира у Лондону штампана целокупна његова дела, тек читав век касније она су заинтересовала књижевнике и позоришне куће. Чим се прочуло колика им је, у ствари, вредност, многи знатижељници похрлили су у Стратфорд, родно место славног писца, не би ли тамо пронашли неки предмет који му је припадао. Били су спремни да за њега плате баснословну суму да би га, затим држали у својим витринама. Поред делова одеће, прибора за јело и писање... највећу цену имале су луле и пепељаре направљене од грана великог дуда испод којег је славни писац имао обичај да се одмара.

Међутим, многи колекционари су се потајно надали да ће у Стратфорду пронаћи и Шекспирове драме за које свет још није чуо: оне би постале не само најзначајнији експонат у њиховим збиркама, него би могле да им донесу и материјалну корист.

Јагма за необјављеним Шекспировим делима није престала ни скоро две стотине година после његове смрти. Напротив, постала је још жешћа.

А онда, када се томе нико није надао, 1795. године Енглеском је прострујала вест:

— Најзад су пронађена необјављена Шекспирова дела. О томе су и највећи експерти дали своје мишљење: сви се слажу да су то заиста оригинали.

ДА БИ ОБРАДОВАО ОЦА

Још као дечак Вилијам Хенри Ајленд је знао шта значи бити страстан колекционар. Његов отац Семјуел, сликар и гравер, скупљао је разне античке предмете, додуше, најчешће ситнице, али их је све брижно чувао и ни за какве паре није желео од њих да се раздвоји. Ипак, највећи сан му је био да набави неки предмет који је некада припадао Шекспиру. Био је решен да за њега поклони и читаву своју колекцију.

Вероватно да би обрадовао оца, а можда и зато што је и сам почео да му помаже при скупљању разних предмета, када је напунио 18 година Хенри Ајленд је одлучио да оде у Стратфорд да би пронашао оно што многим пре њега није пошло за руком — необјављена Шекспирова дела. Саопштио је то оцу, а овај га је, бескрајно радостан, испратио на пут.

— Ако пронађеш те рукописе, никоме о њима не причај — рекао је стари Семјуел. **— Касније ћемо моћи добро да их унovчимо!**

СВЕ СУ ОДНЕЛИ

Хенри Ајленд је данима лутао Стратфордом и, као и његови претходници, свакодневно посећивао кућу славног писца, обилазио двориште, распитивао се, превртао старе списе, али ништа није успео да пронађе. Изгледало је као да су колекционари баш све пре њега покупили.

Тада му је на памет пала необична идеја: одлучио је да фалсификује Шекспиров потпис. Данима га је увежбавао, све док напокон, није био задовољан својим радом: чак ни највећи експерти не би могли да примете разлику. Набавио је неколико свитака пергамента и на сваки нацртао Шекспиров грб, исти онакав какав је употребљавао славни писац пре него што је почињао да пише своја дела.

— Ускоро ћу те обрадовати — рекао је Хенри свом оцу. — **Неки човек из Стратфорда нуди ми непозната Шекспирова дела. Најзад ћемо бити богати!**

Иако чврсто решен да о томе никоме не говори, старац није могао дуго да издржи па је тајну, нимало не сумњајући у причу свог сина, поверио неким својим пријатељима. Ови су о томе невероватном открићу одмах испричали својим познаницима. У скоро су у Семјуелову кућу нагрнули многи колекционари распитујући се за цену, наводно, Шекспирових рукописа.

За то време Хенри Ајленд је писао „драме“ у Шекспировом стилу. Убеђен да је то веома лако радити и — у свој таленат, почео је да пише у стиху. Али, он није познавао правопис, а и речник му је био веома сиромашан. Ипак се надао да нико неће приметити ту „малу разлику“, јер у Шекспирово време није било много важно како се пише, већ како глумци, на позорници, интерпретирају текст.

БИЋУ БОЉИ ОД ЊЕГА!

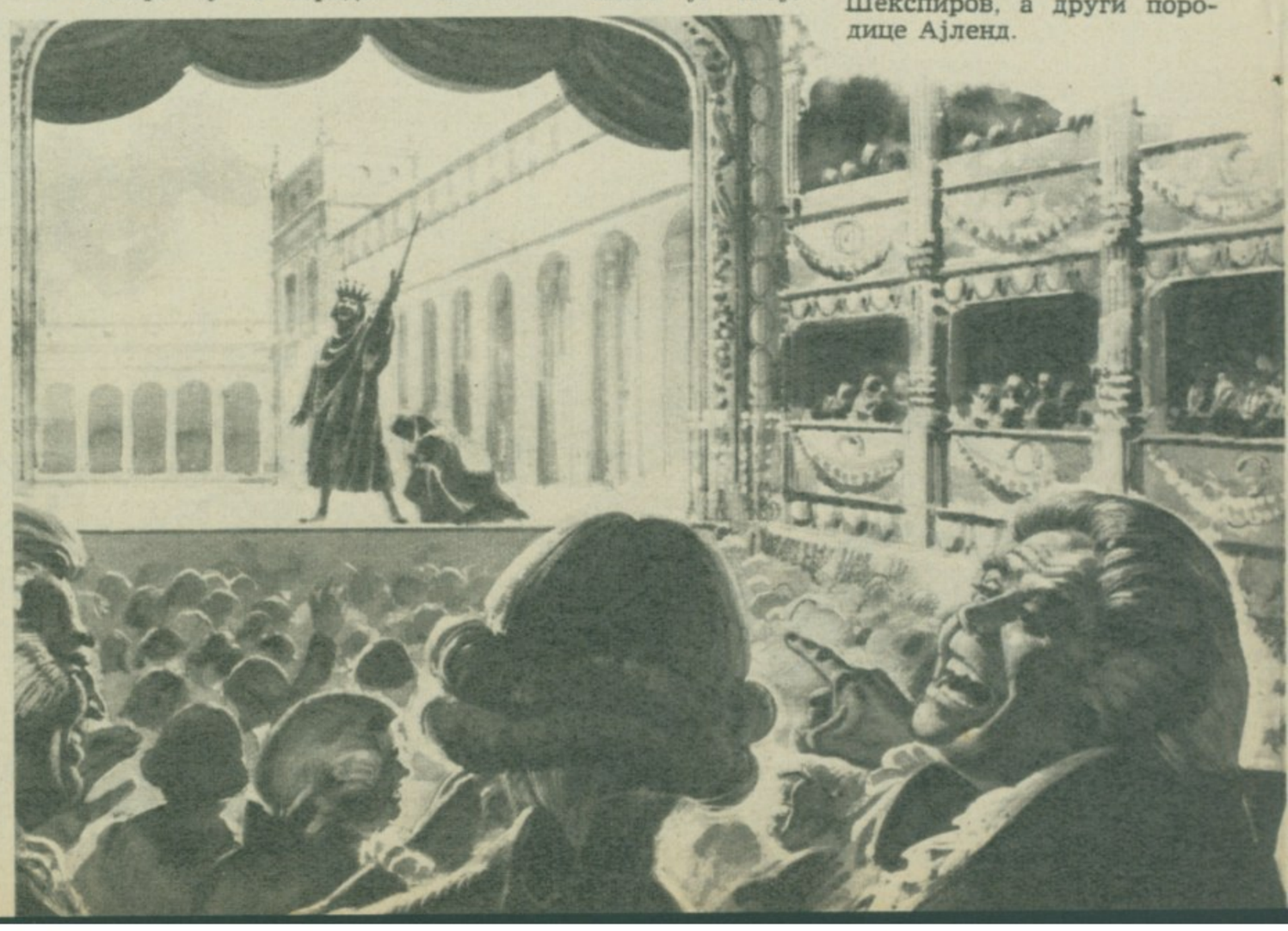
Ускоро је и сам Хенри Ајленд почео да верује у причу коју је измислио. Трагајући по Шекспировој биографији, наишао је на податак да се дружио са неким човеком који се такође презивао — Ајленд. То му је дало нову идеју: написао је „драму“ у којој се главна личност звала мишљење и познати адвокат Фредерик Еден. **— Захваљујући младом Хенрију Ајленду који их је нашао, књижевност је сада богатија за неколико драма славног писца.**

После ових речи виђених људи ником као да није падало на памет да посумња у откриће Хенрија Ајленда. У кући његовог оца приређена је права изложба „необјављених“ Шекспирових дела, а најпознатији људи тог доба свакодневно су долазили да их виде и диве им се.

— НАЈЗАД СУ ПРОНАЂЕНА НЕПОЗНАТА, ЈОШ НЕОБЈАВЉЕНА ДЕЛА СЛАВНОГ ШЕКСПИРА — ЕНГЛЕСКОМ СЕ ПРОНЕЛА ВЕСТ. И НАЈВЕЋИ ЕКСПЕРТИ СУ СЕ СЛОЖИЛИ ДА СУ ТО ЗАИСТА ОРИГИНАЛИ.

— На сваком пергаменту налази се Шекспиров грб и потпис — рекао је Џемс Босвел, биограф славног писца, чим је видео драме. — **Нема сумње да их је заиста он писао.**

— У њихову веродостојност уопште не треба сумњати! — изнео је своје мишљење Вилијам Хенри Ајленд. Он је, наводно, једном спасао живот славном писцу. Плашећи се да ће људи посумњати у ову причу, јер је подударност његовог имена и главне личности из „драме“ била — невероватна, одлучио је да на пергамент стави два грба. Један Шекспиров, а други породице Ајленд.

Међутим, чим је обелоданио и ово откриће, у новинама је изашао текст: „... Вилијам Хенри Ајленд" је најобичнији фалсификатор. У његову причу не треба веровати. Сви ти „необјављени рукописи" само скрнаве углед и дело великог Шекспира..."

Јавност се поделила: неки су били на Хенријевој страни, други су га осуђивали и забринуто вртели главом. Али, то уопште није погодило младића. Уместо да уложи протест и демантује гласине, наставио је да пише, овог пута своје „ремек-дело" које ће бити боље од свих Шекспирових. И као што је славни писац некада назвао своју „Ромео и Јулија", лажни Шекспир је новој драми наденуо назив: „Вортигерн и Ровена".

Показао је текст познатом писцу Ричарду Шеридану, који је у почетку одмахивао главом, али пошто је у питању било Шекспирово дело, предложио је младом Ајленду да га понуди лондонском позоришту „Друри Лејн".

— Верујем да ће ова улога одлично пристајати глумцу Џону Кембелу. Биће то његов прави тријумф — рекао је Шеридан.

ЗАВЕСА ЈЕ СПУШТЕНА

Када је прочитао гекст, Кембел је хтео да одбије тако „примамљиву улогу".

— Не знам како ћу то успети да одглумим — рекао је. **На позорници треба прво да шапућем да бих секунд касније говорио толико гласно да моје речи „подсећају на рику лавова", како пише у драми. Ово ће бити моја најтежа улога** ...

Заказана је премијера на коју су дошли најпознатији књижевници, научници и људи из монденских кругова. С нестрпљењем су очекивали почетак, јер је представа најављивана као велики догађај. Напокон се завеса дигла и Кембел је изашао на сцену.

У сали је завладао тајац. Међутим, како је представа одмицала, све чешће се у публици проламао кикот, да би се већ после првог чина претворио у громогласан смех. А када је на почетку другог глумац изговорио:

— Време је да се ова лакрдија оконча ... — салом је одјекнуо урнебесан смех што се до тада никад није десило приликом извођења неког Шекспировог дела. Завеса је морала да се спусти.

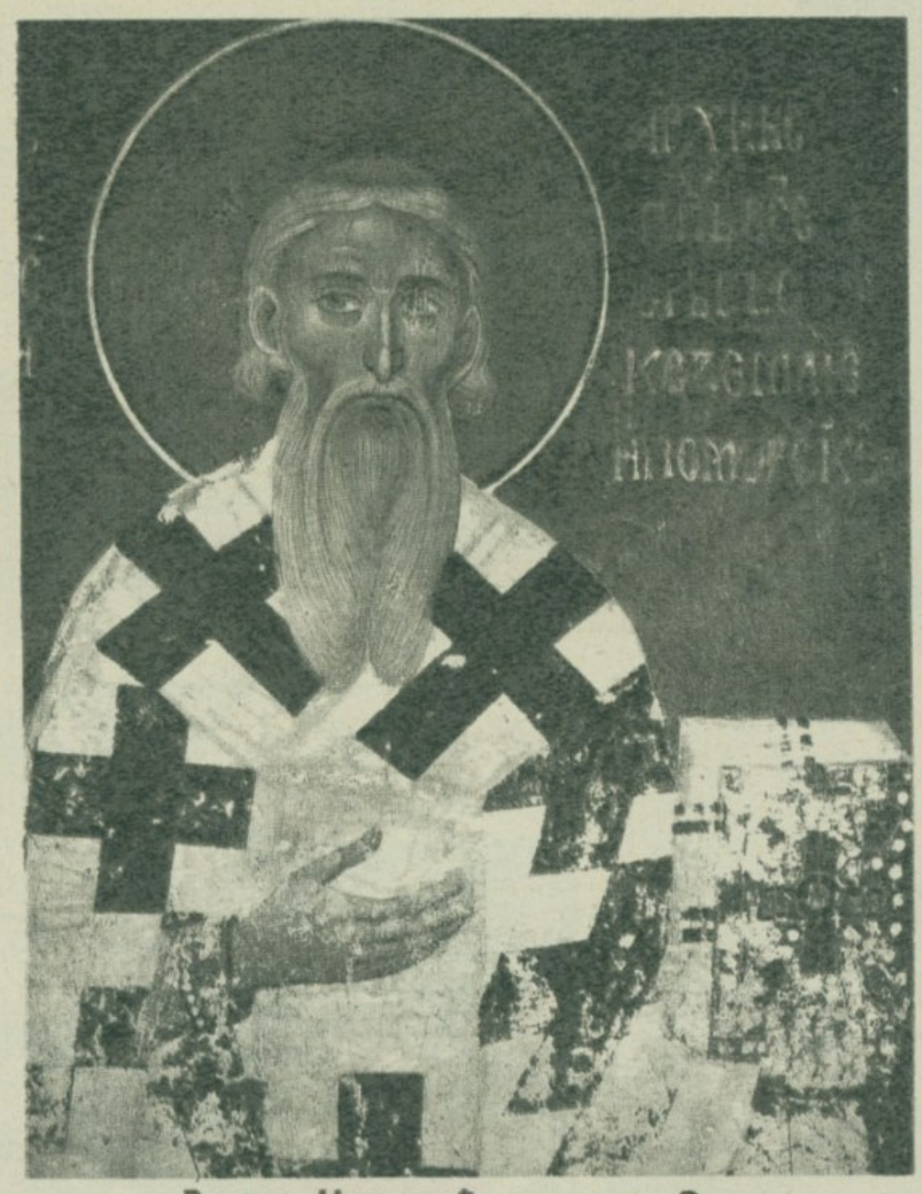
* * *

Вилијам Хенри Ајленд је признао своје дело: потанко је испричао како је фалсификовао Шекспиров грб, потпис, измислио драме. Међутим, опроштено му је, јер се и поред свега, цела Енглеска још дуго — смејала!

Б. Ј.

ЛОМАЧА НА ВРАЧАРУ

ЗБОГ БАНАТСКОГ УСТАНКА КОЈИ СЕ ШИРИО ПОПУТ ПОЖАРА, ВЕЛИКИ ВЕЗИР КОЦА СИНАН-ПАША УЗВРАТИО ЈЕ СРБИМА НА НАЧИН КОЈИ НИКО НИЈЕ МОГАО ОЧЕКИВАТИ

Растко Немањић — свети Сава

Два крупна човека, голи до паса, стајали су један према другом и бесно се гледали. Мишићи на телу били су им затегнути као струне. Из њихових огромних тела избијала је снага која је киптела у њима.

Један од њих, Турчин, обријане главе, био је заповедник Вршца и силник од кога је дрхтао Банат. Његов противник на мегдану, српски јунак Јанко Халабура, изашао је на двобој јер је тако Турчин захтевао. Заповедник града је уз захтев ставио и понуду хајдучком вођи Петру Мајзошу. Поручио је кратко и јасно: „Ако ме Јанко победи, Вршац је ваш! Ја тако, а ви како хоћете! Хране имам, па ћу издржати опсаду и ве ћу од ваше!"

Снег измешан са блатом претворио се у кашу. Био је почетак марта 1594. године. Српски устаници скупљени на ливади под градом и турски војници начичкани на одбрамбеним зидинама гото во су цвокотали од хладноће. Мегданџије, међутим, иако полуголи, као да је нису осећали. Док им је из уста избијала па ра, поглед нису скидали један с другог. После неколико минута одмеравања снага, први је заскочио Јанко Халабура и до грабио противника око паса.

ПОБЕДНИКУ — ГРАД

Да је тих година неко рекао Порти да ће јој Срби у Банату окренути леђа, нико у Цариграду не би поверовао у то. Турци су били тврдо убеђени у мржњу Срба према сусед ној Угарској. У то време Банат је припадао Осман лијском Царству, а његов највећи део Темишварском пашалуку. Уверен да је Србима у Банату добро под његовом владавином и да је бар с те стране миран, султан Мурат III је још жешће загазио у сисачки рат са Аустријом 1593. године. У Београду су почеле да се окупљају главне војске за поход у Угарску и Хрватску.

Међутим, Србима у Банату не само да није било добро него је живот сваким даном постајао све неподношљивији. Народ је трпео јер није имао другог избора. Али кад је Мурат објавио рат аустријском цару Рудолфу, а овај се обратио за помоћ хришћанима под Турцима, првенствено Србима обећавајући им војну помоћ, већа жишка готово да није могла бити бачена у сламу.

Устанак је букнуо и по пут пожара раширио се банатском равницом. Избио је почетком марта 1594. године, управо оних дана када је Јанко Халабура изашао на мегдан турском заповеднику Вршца.

Наиме, устаници су прво навалили на тај град пошто је био највећи и најзначајнији.

Опсела га је хајдучка чета Петра Мајзоша и не колико пута нападала без успеха. Међутим, заповедник града се плашио да ће хајдуцима стићи појачање, па је одлучио да заигра на необичну карту: понудио им је борбу с њиховим јунаком Ако он изгуби, поручио је, Турци ће напустити Вршац, у противном Срби морају да се повуку! Али, тражио је да му на мегдан изађе Јанко Халабура о коме су по Банату кружиле приче да је непобедив.

— Или он, или од погодбе нема ништа! — напоменуо је својим гласницима који су пошли на преговоре са Србима.

Два тела спојила су се у живу врежу. Не дозвољавајући противнику да га обори на земљу, Јанко се одупирао ногама о тле што је јаче могао. Добро је што сам изуо опанке, помисли, вунене чарапе боље приањају.

ДВОБОЈ ДО СМРТИ

Турчин је почео да поиграва. Желео је да Јанку одвуче пажњу како би му муњевито иза леђа склопио шаке ово врата и стегао као клешта. Но, ни Јанко није био мегданџија од јуче. На сличан начин он се већ обрачунао са неколико разбојника и напасника. И уместо да буде изненађен, он је изненадио Турчина подигавши га нагло од земље. Затим га је исто тако нагло и испустио. Про тивник обријане главе на ово није рачунао. Неспремно се дочекао ногама, оклизнуо у блату и посрнуо.

Јанко је то и чекао. Док је падао, Турчин је запрепашћено буљио у грдосију која је следећег тренутка полетела за њим и бацила му се на груди. Тешке шаке зграбиле су га за врат. Турчиново крклјање и исколачене очи изазваше у Јанку несписиву мучнину. Окренуо је главу у страну, али је шаке и даље стезао. Заповедник града се отимао, копрцао, затим још само праћакао ногама, а онда је и то престало. Био је мртав.

Из стотињак хајдучких грла заорило се громко: „Ура!" Сви су скакали од радости, грлили се и бацали капе увис. Турци су одржали реч и напустили Вршац.

СУРОВА ОДМАЗДА

Нико више није могао зауставити устанике. Река од неколико хиљада људи стално се попуњавала и ваљала Банатом. После Вршца пао је град Бокшаи, затим Моржин, па Вилагош, Јенопоље... на ред је онда дошао и Бечкерек (данас Зрењанин), за њим Бечеј, најзад и Тител. Велики везир Коца Синан-паша који се у то време налазио у Београду са 200.000 војника је намеравао да хрене у помоћ великим градовима у горњој Мађарској Острогону и Хатвану, угроженим од аустроугарског надвојводе Матије и генерала Тајфенбаха, наредио је темишварском беглер-бегу Хасан-паши да угуши банатски устанак или да му на очи не излази.

Хасан-паша је пошао у сусрет побуњеницима, али се уплашио и повукао молећи Синан-пашу да му пошаље помоћ. Велики везир није хтео ни да чу је за то јер је морао што пре да стигне у горњу Мађарску. Уместо освајачког похода на Угарску и Хрватску, с чим је сигурно рачунао, сада му је ваљало спасавати што се спасти може. Да ствар буде гора по Порту, банатски устанак је, по везировом уверењу, имао одјека и међу Србима у тим деловима Отоманског Царства јер су немири захватили Херцеговину и Црну Гору.

— Проклети ћаури! — сиктао је Синан-паша. — Вала, доскочићу им, ил' не био ово што сам!

У глави му се родила страшна идеја о одмазди. По његовом наређењу Турци су у манастиру Милешеви код Пријепоља откопали гроб Растка Немањића, познатијег и омиљеног у народу као свети Сава, и његове мошти донели у Београд. Изнели су их на Врачар, тада узвишење у близини града а данас његов шири центар, и почетком маја 1594. године у присуству силом доведеног становништва — спалили! Док је ова необична ломача горела, људи су немо стајали и посматрали потресан призор.

Синан-паша је био у праву, бар што се тиче утиска које је оставило спаљивање. Није, међутим, рачунао на то да ће овом ломачом изазвати још већи гнев и мржњу Срба против Турака. Или на то уопште није мислио.

М. Тодоровић

БИМ И БУМ

JOE MUSIAL

ПАУКОВА МРЕЖА

ЈУНА 1914. У ВОЈНОМ ЗАТВОРУ У ЛОНДОНУ...

ЖАО МИ ЈЕ, ФИЛЕ! ЈА САМО ВРШИМ СВОЈУ ДУЖНОСТ!

ЗНАМ, ПОРУЧНИЧЕ! ОБАВИТЕ ОВО! САМО, БРЗО!

ПАЖЊА! СПРЕМИТЕ СЕ!

SELECCIONES ILUSTRADAS - Derechos Reservados - ESPAÑA

ALFONSO FONT '74

1338/1

ПАЛИ!

Али, у том тренутку...

СТАНИТЕ!

ОДВЕЖИТЕ ТОГ ЧОВЕКА! ОСЛОБОЂЕН ЈЕ!

У ПОСЛЕДЊИ ЧАС!

ИМАЛИ СТЕ СРЕЋУ, ФИЛЕ! ДРАГО МИ ЈЕ ДА СЕ ОВАКО ЗАВРШИЛО! НИКАД НИСАМ НИ ВЕРОВАО ДА СТЕ КРИВИ!

ОВАЈ ДАН ЋУ ПАМТИТИ ДОК САМ ЖИВ!

ПУКОВНИК ХАРИЈЕТ ЖЕЛИ ДА ДОЂЕТЕ У ЊЕГОВУ КАНЦЕЛАРИЈУ! ПОЋИ ЋУ И ЈА С ВАМА!

ПОЛА САТА КАСНИЈЕ У КАНЦЕЛАРИЈИ ПУКОВНИКА ХАРИЈЕТА, ШЕФА ЕНГЛЕСКЕ ОБАВЕШТАЈНЕ СЛУЖБЕ...

КАКО ЈЕ ФИЛ ЏЕКСОН, ЗАПОВЕДНИЧЕ?

ИЗНЕНАЂЕН, КАО ШТО ЈЕ БИО И ЗА ВРЕМЕ СУЂЕЊА!

НЕКА УЂЕ, И ОСТАВИТЕ НАС САМЕ!

ЖИВОТ ЈЕ ПУН ИЗНЕНАЂЕЊА, ФИЛЕ! БИО САМ СРЕЋАН КАДА САМ ОТКРИО ДА СИ НЕВИН!

УМАЛО ДА ТО НИСТЕ УТВРДИЛИ КАСНО!

НЕКО ЈЕ ПРИКУПИО ЛАЖНЕ ДОКАЗЕ ПРОТИВ ТЕБЕ!

ПОЛ ЛИСЕТ ЈЕ ТО УЧИНИО!

ДА! ПРИЗНАО ЈЕ! ТО ТИ ЈЕ И СПАСЛО ЖИВОТ У ПОСЛЕДЊЕМ ТРЕНУТКУ!

ПРИЗНАО ЈЕ ПРЕ НЕГО ШТО ЈЕ ИЗВРШИО САМОУБИСТВО! ОН ЈЕ ПРЕДАО ТАЈНА ДОКУМЕНТА ОПЕРАЦИЈЕ ЗИГФРИД НЕПРИЈАТЕЉУ !

ПОШТО СТЕ ВАС ДВОЈИЦА РАДИЛИ ЗАЈЕДНО, ПОЛУ НИЈЕ БИЛО ТЕШКО ДА СВУ КРИВИЦУ СВАЛИ НА ТЕБЕ! ЖАО МИ ЈЕ ЗБОГ СВЕГА ШТО ТИ СЕ ДОГОДИЛО!

НИСТЕ ИМАЛИ САЖАЉЕЊА ПРЕМА МЕНИ КАДА СТЕ МЕ ОПТУЖИВАЛИ НА СУДУ!

ПРИЗНАЈЕМ ДА САМ МИСЛИО ДА СИ КРИВ!

ПОСАО НАМ ЈЕ ТАКАВ ДА МОРАМО БИТИ СУМЊИЧАВИ; АЛИ, ЗАБОРАВИМО ОНО ШТО ЈЕ БИЛО !

АЛИ ЈА ТО НЕ МОГУ ДА ЗАБОРАВИМ ТАКО ЛАКО КАО ВИ! СИГУРНО СЕ НИКАДА НИСТЕ НАШЛИ ИСПРЕД СТРЕЉАЧКОГ ОДРЕДА!

НИКО МИ НИЈЕ ВЕРОВАО! ЧАК НИ ВИ! А СМАТРАО САМ ВАС СВОЈИМ НАЈБОЉИМ ПРИЈАТЕЉЕМ! ЧИТАВ СВОЈ ЖИВОТ ЖРТВОВАО САМ ОБАВЕШТАЈНОЈ СЛУЖБИ! ЗАШТА, ПИТАМ СЕ САДА ?

ВИ СТЕ ПРВИ УСТАЛИ ПРОТИВ МЕНЕ!

РЕКАО САМ ТИ ДА МИ ЈЕ ЖАО! ВРАТИЋЕМО ТЕ НА ТВОЈЕ СТАРО РАДНО МЕСТО!

ИДИТЕ СВИ ВИ ДО ЂАВОЛА! ЈА СЕ ТАМО НЕ ВРАЋАМ!

ЗНАЧИ ЛИ ТО ДА ДАЈЕШ ОТКАЗ?

ДА, ПУКОВНИЧЕ!

АЛИ, ТО НИЈЕ ТАКО ЈЕДНОСТАВНО! НЕ МОЖЕШ ДА НАС НАПУСТИШ! ЗНАШ СУВИШЕ!

ТИ СИ АГЕНТ ОБАВЕШТАЈНЕ СЛУЖБЕ!

НЕЋЕШ МОЋИ ДА НАПУСТИШ ЗЕМЉУ! ПРАТИЋЕМО ТЕ И ДАЊУ И НОЋУ! БИЋЕМО ТВОЈА СЕНКА! ЖИВЕЋЕШ У ЗАТВОРУ БЕЗ РЕШЕТКИ!

ВРАТИ СЕ, ФИЛЕ! НЕ БУДИ ЛУД!

ТРАС!

НЕКА АЛФ КОРТНИ ОДМАХ ДОЂЕ КОД МЕНЕ!

ФИЛУ НИЈЕ БИЛО ЛАКО ДА КАЖЕ ЗБОГОМ СВОМ ДОТАДАШЊЕМ ЖИВОТУ – А НИ СВОЈОЈ СЕСТРИ СЕНДИ...

ПИСАО САМ ТЕТКА АГАТИ! ЖИВЕЋЕШ С ЊОМ НЕКО ВРЕМЕ, СЕНДИ!

КАДА ЋЕШ СЕ ВРАТИТИ?

ФИЛЕ, ПУКОВНИК ХАРИЈЕТ ЖЕЛИ ДА ТЕ ПОТСЕТИ ДА НЕ СМЕШ ДА НАПУСТИШ ГРАД!

НЕ ЗНАМ, СЕНДИ!

КАЖЕ ДА БИ ВОЛЕО ДА СЕ ВРАТИШ НА ПОСАО!

ЗНАМ ДА ВАС ЈЕ АЛФ КОРТНИ ПОСЛАО ДА МЕ УХОДИТЕ! ОН ЈЕ ПУКОВНИКОВА ДЕСНА РУКА! РЕЦИТЕ ОБО-ЈИЦИ ДА ИДУ ДО ВРАГА!

НЕЋЕШ ДАЛЕКО СТИЋИ, ФИЛЕ! ТИ ТО ДОБРО ЗНАШ!

КРЧМА

ОВО ЈЕ КОРТНИЈЕВА ОМИЉЕНА ИГРА! ДА СЕ ПРИШУЉА ЖРТВИ И БАЦИ СЕ НА ЊУ НА КРАЈУ!

ПРАТИ МЕ, АЛФ, АЛИ МЕ НЕЋЕШ УХВАТИ-ТИ!

МОРАМ ПОБЕ-ЋИ! АКО ПАДНЕМ У АЛФОВЕ РУКЕ, ПРОПАО САМ!

Изненада...

АААХ!

Мало касније...

БРОДСКИ СЕРВИС

ДНА

Где ли сам ово, до ђавола?

НА БРОДУ САМ! КАКО САМ ДОСПЕО ОВАМО ?

ЗА-КЉУЧАН САМ!

ХИЉАДУ ПИТАЊА, АЛИ ФИЛ НИЈЕ НАЛАЗИО ОДГОВОР НИ НА ЈЕДНО ...

КО МЕ ЈЕ ДОВЕО ОВАМО И ЗАШТО ?

ДОБРО ДОШАО, ФИЛЕ!

КО СТЕ ВИ ?

ЈА САМ ХАНС МАЈЕР, КАПЕТАН ОВОГ БРОДА! ВЕОМА САМ ЗАИН-ТЕРЕСОВАН ЗА ТЕБЕ!

ЗНАМ КО СИ И ЗА КОГА СИ РАДИО!

ШТА ХОЋЕТЕ ОД МЕНЕ!?

ОБАВЕШТЕЊЕ, НАРАВНО!

ЈА САМ У СЛУЖБИ ЈЕДНЕ СТРАНЕ СИЛЕ! ЗА ТЕБЕ ЋЕ БИТИ БОЉЕ АКО ПРОГОВОРИШ!

ЛУДИ СТЕ! НИШТА НЕЋУ РЕЋИ!

НЕ ПРАВИ СЕ ХЕРОЈ! ТИ СИ САД ДАЛЕКО ОД ЕНГЛЕСКЕ И ЧЕКА НАС ДУГО ПУТОВАЊЕ!

НЕ МОЖЕТЕ ДА МЕ УПЛАШИТЕ! И РАНИЈЕ САМ СЕ НАЛАЗИО У ОВАКВОМ ПОЛОЖАЈУ!

ПРОГОВОРИЋЕШ! ОВИМ ЋЕМО ТЕ НАТЕРАТИ!

ПРИЂИ, ФИЛЕ! СУДИЋЕМО ТИ ЗБОГ ИЗДАЈЕ!

КРИВ СИ! КРИВ!

ХА!

НЕ! ЈА НИСАМ ИЗДАЈНИК! НЕ!

ХА

ХА

ХА

БИЋЕ БОЉЕ ЗА ТЕБЕ ДА НАМ КАЖЕШ ИСТИНУ, ФИЛЕ! РЕЦИ ГДЕ СЕ ТАЧНО НАЛАЗЕ АГЕНТИ БРИТАНСКЕ ОБАВЕШТАЈНЕ СЛУЖБЕ!

НЕ... НЕ!

ПРОГОВОРИЋЕШ! ПРОГОВОРИЋЕШ!

ИЗДАЈИЦЕ! ИЗДАЈИЦЕ!

ПУСТИТЕ МЕ! НЕКУ НИШТА ДА КАЖЕМ!

НЕЋУ НИШТА ДА КАЖЕМ!

ОХ! КАКВА МОРА!

ИМАШ СРЕЋУ, ФИЛЕ! ЈА САМ ТИ ПРИЈАТЕЉ!

КО СИ ТИ?

ЈА САМ СТИВ! У ИСТОМ САМ ПОЛОЖАЈУ КАО И ТИ! ХОЋЕШ ЦИГАРЕТУ ?

ХВАЛА!

ЗНАМ КО СИ! МАЈЕР ХОЋЕ ДА ТЕ НАТЕРА ДА ГОВОРИШ! И МЕНЕ ЈЕ !

ОН РАДИ ЗА НЕМЦЕ! СПЕЦИЈАЛИСТА ЈЕ ЗА ХВАТАЊЕ СТРАНИХ АГЕНАТА!

ДОВОДИ ИХ НА СВОЈ БРОД И ПРИСИЉАВА ДА ГОВОРЕ! ПЛОВИДБА ЈЕ ОБИЧНО ДУГА И ОН УСПЕВА ДА ОСТВАРИ СВОЈ ЦИЉ!

ДА ЛИ ЈЕ И КОД ТЕБЕ УСПЕО?

ДА... И ТИ ЋЕШ ПОКЛЕКНУТИ! ВЕЋ СИ НА ПУТУ ...

КАКО... КАКО ТО МИСЛИШ?

ДОК СИ СПАВАО ПРИЧАО СИ БЕЗ ПРЕСТАНКА! СРЕЋА ДА ОНИ НИСУ БИЛИ ТУ! АЛИ, ЈА САМ СВЕ ЧУО!

НЕ! НИЈЕ ИСТИНА!

СМИРИ СЕ! НЕ ВРЕДИ ДА СЕ ОПИРЕШ! ПРОГОВОРИЋЕШ КАО И ЈА!

НЕ! НИШТА ЈА НИСАМ РЕКАО!

СВЕ САМ ЧУО!

ЈОН МЕК КЕЈ, АГЕНТ 117-89-89, ТАЈНИ БРОЈ 77162! МЕСТО-РИМ, ПЛАЦА ДУОМО 72! ДА НАСТАВИМ ДАЉЕ ?

УМУКНИ! ЈА ТО НИСАМ РЕКАО!

А, ОДАКЛЕ, ДО ВРАГА, ЈА ОВО ДА ЗНАМ ?

ЛАЖ! СВЕ ЈЕ ЛАЖ! ОДАКЛЕ ТИ ТА ИНФОРМАЦИЈА ?

ЗАБОРАВЉАШ ДА СМО КОЛЕГЕ !

РЕЦИ МИ ДА ЛИ САМ НЕШТО ПРИЧАО О ПЛАНУ А-2 ?

НЕШТО НЕОДРЕЂЕНО... АЛИ, СПОМЕНУО СИ ГА! МАЈЕР ЋЕ ВЕЋ СВЕ ИЗВУЋИ ИЗ ТЕБЕ!

ДУМ!

ААХ!

ПРЉАВИ ПАЦОВЕ!

ПЛАН А-2 УОПШТЕ НЕ ПОСТОЈИ! КО СИ ТИ? РЕЦИ ИЛИ ЋУ ТИ СЛОМИТИ ВРАТ!

НЕКО ДОЛАЗИ!

И БУДИ СРЕЋАН ДА ТЕ НИСАМ УБИО!

ОТВО-РИ!

!!

АХ!

ЕВО ТИ!

НЕЋЕШ МИ УМАЋИ, ПРОКЛЕТИ ФРИЦЕ!

ВРАТИ МЕ НА ОБАЛУ ИЛИ ЋУ ТЕ ПОЛОМИТИ!

СТАНИ, ФИЛЕ!

АЛФ КОРТНИ? ШТА ВИ ОВДЕ РАДИТЕ?

ПУСТИ МАЈЕРА!

ШТА СВЕ ОВО ЗНАЧИ? ТА ЖЕНА... ВИДЕО САМ ЈЕ У СВОМ КОШМАРУ! КАКВА ЈЕ ОВО ИГРА, КОРТНИ ?

НЕЋУ ТИ ОДГОВОРИТИ НА ТА ПИТАЊА! ДАЋУ ТИ САМО САВЕТ!

ВРАТИ СЕ НА ПОСАО ИЛИ ПОЧНИ ДА КОПАШ СОПСТВЕНИ ГРОБ! НЕ МОЖЕМО ТИ ДОЗВОЛИТИ ДА ИДЕШ! СУВИШЕ ЗНАШ! ПА, САД ОДЛУЧИ!

ОВО ЈЕ МОЈА ОДЛУКА!

СТАНИ, ФИЛЕ! НЕ МОЖЕШ УМАЋИ!

И КАДА ЈЕ ФИЛ ИЗИШАО НА ПАЛУБУ...

ПА МИ СМО НА ОБАЛИ!

САМО СУ ХТЕЛИ ДА МЕ ИСКУШАЈУ!

НЕЋЕШ ДАЛЕКО, ФИЛЕ! КАД-ТАД ЋЕМО ТЕ УХВАТИТИ!

ЛУД СИ АКО МИСЛИШ ДА МОЖЕШ ДА НАМ ПОБЕГНЕШ!

КАСНИЈЕ, КАДА СЕ ПУКОВНИК КАРИЈЕТ ВРАЋАО КУЋИ...

ЛАКУ НОЋ, ПУКОВНИЧЕ!

ЛАКУ НОЋ!

ПУКОВНИЧЕ!

ФИЛЕ...

СЛУШАЈ, ФИЛЕ...

НЕ ПРИБЛИЖАВАЈТЕ СЕ! ИМАМ ВАС НА НИШАНУ! ЈЕДВА СЕ УЗДРЖАВАМ ДА НЕ ПОВУЦЕМ ОКИДАЧ!

ДА, ЈА САМ! НИСАМ УПАО У ВАШУ МУДРУ ЗАМКУ! ЈЕСТЕ ЛИ ИЗНЕНАЂЕНИ?

ПРЕ НЕКИ ДАН ЋЕТЕ МИ РЕКЛИ ДА САМ У ВАШИМ РУКАМА! САДА СТЕ ВИ У МОЈИМ! МОГУ И ДА ВАС УБИЈЕМ!

АЛИ, ЈА ТО НЕЋУ УЧИНИТИ! ОВО ЈЕ НАШ ПОСЛЕДЊИ РАЗГОВОР!

ФИЛЕ, СЛУШАЈ МЕ... РАТ С НЕМЦИМА САМО ШТО НИЈЕ БУКНУО! ДА ЛИ ЗНАШ ШТА ТО ЗНАЧИ?

АКО ИМ ПАДНЕШ ШАКА, НАТЕРАЋЕ ТЕ ДА ПРОГОВОРИШ! А ТИ ЗНАШ МНОГО! ОД САДА НЕЋЕШ ИМАТИ САМО ОБАВЕШТАЈНУ СЛУЖБУ ЗА ПЕТАМА ВЕЋ И НЕМЦЕ!

МЕНЕ ЈЕ ТЕШКО УХВАТИТИ! И ВИ ТО ДОБРО ЗНАТЕ!

ЗБОГОМ, ПУКОВНИЧЕ!

СТАНИ, ФИЛЕ!

ФИЛЕ! ФИЛЕ!

НЕКОЛИКО ЧАСОВА КАСНИЈЕ...

ЧЕКСОНЕ!
ЧЕКСОНЕ!

ФИЛ СЕ ПРОБУДИО ЈОШ НЕ СХВАТА - ЈУЋИ ГДЕ ЈЕ...

ЧЕКСОНЕ!

ЖАО МИ ЈЕ ШТО САМ ВАС ПРОБУДИО, АЛИ РЕКЛИ СТЕ МИ ДА ТО УЧИНИМ КАД УГЛЕДАМ ФРАНЦУСКУ ОБАЛУ!

ХВАЛА ВАМ!

ФИЛ ЈЕ ИЗИШАО НА ПАЛУБУ...

ТОГ ЈУТРА ЗА ЊЕГА ЈЕ ПОЧИЊАО НОВ ЖИВОТ...

КРАЈ

ДЕВОЈЧИЦА ФАКИР

ПАНЧИ ЈЕ БИЛА КЋИ БОГАТОГ ИНДИЈСКОГ ПОСЛОВНОГ ЧОВЕКА. СВОЈЕ НАЈЛЕПШЕ ЧАСОВЕ ПРОВОДИЛА ЈЕ УЗ ДЕДУ КОЈИ ЈЕ ЖИВЕО С ЊИМА...

ДИВНО, ДЕДА! ДАЈ ДА ПОКУШАМ И ЈА!

СЈАЈНО, ПАНЧИ! БАР СИ НЕШТО НАУЧИЛА ОД МЕНЕ, ИАКО ТВОЈ ОТАЦ ЖЕЛИ ДА ЗАБОРАВИ ДА ЊЕГОВ УЈАК БИО ЧУВЕНИ ФАКИР!

УЧЕЊЕ СЕ НАСТАВЉАЛО...

ХОЋУ ЛИ ЗАИСТА ДА НЕСТАНЕМ КАД СЕ ПОПНЕМ НА ВРХ КОНОПЦА?

ДА, АЛИ НЕ САДА! ЈЕДНОГА ДАНА БУ ТИ ОТКРИТИ ТАЈНУ!

У ТОМ ТРЕНУТКУ...

УЈАЧЕ, КОЛИКО ПУТА САМ ТИ РЕКАО ДА ЈОЈ НЕ ПУНИШ ГЛАВУ ГЛУПОСТИМА!

АЛИ, НЕКОЛИКО НЕДЕЉА КАСНИЈЕ...

ОВО ЧИНИМО ЗА ТВОЈЕ ДОБРО, ПАНЧИ! ЈЕДНОГА ДАНА ЋЕШ НАСЛЕДИТИ ОЧЕВ ПОСАО!

ДА, МАМА! ТРУДИЋУ СЕ ДА ШТО ВИШЕ НАУЧИМ!

ЖАО МИ ЈЕ ШТО ОДЛАЗИМ, ДЕДА! САД НЕЋУ МОЋИ ДА САЗНАМ ОНЕ ТАЈНЕ ОД ТЕБЕ!

СЛУШАЈ, У КОФЕРУ ИМАШ МАЛИ ПОКЛОН ОД МЕНЕ!

ЗА ЊЕНО ДОБРО, МОРАМ ЈЕ ПОСЛАТИ У ЕНГЛЕСКУ НА ШКОЛОВАЊЕ!

НЕ, ТАТА! УЈАК МЕ УЧИ СВЕМУ ШТО ТРЕБА ДА ЗНАМ!

РОДИТЕЉИ СУ У ПРАВУ! ТРЕБА ДА СЕ ШКОЛУЈЕМ! АЛИ, ЈА САМ ТОЛИКО СТВАРИ ЖЕЛЕЛА ДА НАУЧИМ ОД ДЕДЕ!

ОД САДА ЋУ БИТИ ОБИЧНА УЧЕНИЦА! ЗАБОРАВИЋУ ДА САМ УНУКА ЧУВЕНОГ ФАКИРА!

ПАНЦИ СУ ЛЕПО ПРИМИЛИ У ШКОЛИ...

ПУСТИЋЕМО ТЕ САД ДА СЕ РАСПАКУЈЕШ!

ХВАЛА НА СВЕМУ!

ДЕВОЈЧИЦЕ СУ ДИВНЕ! БИЋЕ МИ ЛЕПО С ЊИМА! ЖЕЉА ДА УЧИМ ОД СВОГ ДЕДЕ БРЗО ЋЕ МЕ ПРОЋИ!

ТАДА...

ОХ! ЗАБОРАВИЛА САМ НА ДЕДИН ПОКЛОН! ДАО МИ ЈЕ СВОЈУ ЗМИЈУ!

АЛИ, ЈА САМ ОДЛУЧИЛА ДА БУДЕМ ОБИЧНА УЧЕНИЦА! САКРИЋУ ЗМИЈУ НЕГДЕ И СМИСЛИТИ КАКО ДА ЈЕ ВРАТИМ ДЕДИ!

ПАНЦИ СЕ СПУСТИЛА У ПОДРУМ...

ОВДЕ ЈЕ ТОПЛО! СМЕСТИЋУ ЈЕ У НЕКИ УГАО!

ДОНЕЋУ ЈОЈ ХРАНУ ЧИМ БУДЕМ МОГЛА!

ПАНЦИ, ШТА РАДИШ ТУ? ЈЕСИ ЛИ СЕ ИЗГУБИЛА?

ОХ... НЕ!

ХАЈДЕ, ПРИДРУЖИ СЕ ОСТАЛИМ ДЕВОЈЧИЦАМА ИЗ ОДЕЉЕЊА!

Касније на тениском игралишту...

ПОГЛЕДАЈ ЈЕ! СЈАЈНА ЈЕ! СВЕ ЈЕ ПОБЕДИЛА!

Али, два часа касније...

КРЕВЕТ ЈЕ МНОГО МЕКАН! НЕ МОГУ ДА СПАВАМ! ДЕДА МЕ ЈЕ НАУЧИО ДА СПАВАМ НА КРЕВЕТУ ОД ЕКСЕРА!

У учионици...

ПАНЦИ, ЈА САМ ТВОЈ РАЗРЕДНИ СТАРЕШИНА! ВИДИМ ДА ОДЛИЧНО ГОВОРИШ ЕНГЛЕСКИ!

ТАТА МЕ ЈЕ УЧИО!

Те вечери...

АКО НЕ БУДЕШ МОГЛА ДА СПАВАШ, ПОЗОВИ МЕ! ЗНАМ КАКО ИЗГЛЕДА КАД СИ ОДВОЈЕНА ОД КУЋЕ!

ХВАЛА, ЏЕНИ! ТОЛИКО САМ УМОРНА ДА ЋУ ОДМАХ ЗАСПАТИ!

РЕКЛА САМ СЕБИ ДА ВИШЕ НЕЋУ РАЗМИШЉАТИ О ТОМЕ ДА ПОСТАНЕМ ФАКИР! АЛИ, МОРАМ ДА СПАВАМ ДА БИХ СУТРА БИЛА ОДМОРНА НА ЧАСУ!

Изненада...

ПАНЦИ! ШТА ТО РАДИШ! СВЕ СИ ПРОБУДИЛА ТОМ ЛУПЊАВОМ!

ШШШШШ!

ШТА ТО ШИШТИ?

НЕ! ТО ЈЕ МОЈА ЗМИЈА!

КАД САМ ОВДЕ ДОЧЕЛА ЗМИЈУ, ВИДЕЛА САМ ДА ИМА ДРВА И ЕКСЕРА! НАПРАВИЋУ СЕБИ КРЕВЕТ!

Убрзо...

ОВО ЈЕ САМО ЗА ПРВО ВРЕМЕ! НАВИЋИ ЋУ СЕ ЈА И НА МАДРАЦ И ДУШЕК!

ПОГЛЕДАЋУ ШТА ЈЕ ТО, А ТИ ЋЕШ МИ ПОСЛЕ ОБЈАСНИТИ ШТА ТО ПРАВИШ!

НЕ МОГУ ЈОЈ РЕЋИ ДА ЈЕ ТО МОЈ КРЕВЕТ! КО ЗНА КАКО БИ ДЕВОЈЧИЦЕ ГЛЕДАЛЕ КАД БИ ЗНАЛЕ ДА САМ УНУКА ФАКИРА!

ЧАЈ

ОСТАВИМО СВЕ ОВО И ВРАТИМО СЕ У СОБУ!

НЕ ПЛАШИ СЕ, ПАНЏИ!

Д ВРАГА! НАША НАДЗОРНИЦА!

ШТА ВАС ДВЕ РАДИТЕ ОВДЕ?

ЧУЛЕ СМО НЕКУ БУКУ ПА СМО СИШЛЕ!

ЗАР НЕ ЗНАШ ДА ТУ БУКУ СТВАРА ЦЕНТРАЛНО ГРЕЈАЊЕ? ЗАШТО СИ ДОВЛАЧИЛА ОВАМО НОВУ УЧЕНИЦУ, ЏЕНИ?

ИДЕМ ДА ВИДИМ ДА НИСТЕ ЈОШ НЕКОГ ПРОБУДИЛЕ!

НИЈЕ ТРЕБАЛО ДА СВУ КРИВИЦУ УЗИМАШ НА СЕБЕ!

ПССТ! ТИ СИ ОВДЕ НОВА И НЕ БИ ВАЉАЛО ДА ВЕЋ ПРВОГ ДАНА УЂЕШ У ЊЕНУ ЦРНУ КЊИГУ!

ХОЋЕШ ЛИ ТИ МЕНИ ДА КАЖЕШ ЗАШТО СИ ОВО ПРАВИЛА УСРЕД НОЋИ?

НИСАМ ЖЕЛЕЛА НИКОМ ДА ОТКРИЈЕМ СВОЈУ ТАЈНУ, АЛИ ТИ СИ ТАКО ДОБРА ПРЕМА МЕНИ!

Панџи је све испричала Џени...

АЛИ, НЕ МОГУ ДА ВЕРУЈЕМ ДА МОЖЕШ ДА СПАВАШ НА ТИМ ЕКСЕРИМА!

ДОЂИ ДА СЕ УВЕРИШ!

У соби...

ВИДИШ? АЛИ, МОЛИМ ТЕ, ЏЕНИ, НЕМОЈ НИКОМЕ РЕЋИ О ОВОМЕ!

ЗАПАЊЕНА САМ! ДОЗВОЛИ САМО ДА КАЖЕМ АНИТИ! ОНА ЈЕ МОЈА НАЈБОЉА ДРУГАРИЦА!

НАСТАВАК У СЛЕДЕЋЕМ БРОЈУ

У ИДУЋЕМ БРОЈУ КОМПЛЕТАН СТРИП: **ПРОЛАЗНИК**

ПОПАЈ

By Bud Sagendorf

САД ЈЕ ТВОЈ РЕД... А ОНДА ЋУ ОПЕТ ЈА!

ДУМ

ОХ!

ПОПАЈ И БАЦА СЕ ТУКУ!

ДУМ

ДУМ

ЊИХ ДВОЈИЦА СУ КО ДВА ГЛАДИЈАТОРА КОЈА СЕ БОРЕ ЗА НАГРАДУ!

ТРАС!

ДУМ! ПАУ!

?

НАГРАДУ ?

А НАГРАДА БИ БИЛА...

ДУМ

ТРАС

ОХ, БЛАЖЕНСТВА! ОНИ СЕ БОРЕ ЗА МЕНЕ! ХРАБРИ ВИТЕЗОВИ ШТО СЕ ТУКУ ЗА НАКЛОНОСТ ЛЕПЕ ГОСПЕ!

ОООООХ!

ДУМ

ТРАС

ПРЕСРЕЋНА САМ! ПРЕСРЕЋНА! САМО НАСТАВИТЕ, ВРЛИ ВИТЕЗОВИ!

?

?

?

© King Features Syndicate, Inc., 1977. World rights reserved.

ОДВРАТНО!

АХА!

ОООХ!

?

?

?

ЋЕМО ЋЕ НЕКУД ГДЕ ЋЕМО БИТИ САМИ!

ЖЕНЕ ТРПАЦИКЕ!

КАД ГОД СЕ ДВА МУШКАРЦА ЗАБАВЉАЈУ НЕКА ОД ЊИХ ПОКУША ДА СЕ УМЕША!

5-1

BUD SAGENDORF

ПРИЧА ИЗ ЖИВОТА

КЛАТНО НАД ТАЛАСИМА

— НЕМАМО ВИШЕ ГОРИВА — ПОВИКАО ЈЕ ПИЛОТ УПРАВО КАДА ЈЕ МАНШОН ПРИКАЧИЊАО РЕМЕНИКЕ ПРЕТПОСЛЕДЊЕМ БРОДОЛОМНИКУ. — ПОЖУРИ, ИНАЧЕ НЕЋЕМО СТИЋИ ДО КОПНА!

Биће гадно ово путовање — кроз зубе је промрмљао тридесет седмогодишњи капетан Данијел Хислоп чим је ушао у своју кабину. Теретни брод застрашујуће се љуљао, а ветар високо дизао таласе и засипао округла окна скучене просторије правећи на њима тамни застор. — **Можда је, ипак, требало да послушам савете.**

У подне, 12. марта 1976. године, натоварен са 47 контејнера у којима се налазило око 1599 тона терета, брод „Френдо стар" испловио је из холандске луке Ротердам, да би, како се посада надала, за неколико дана стигао у Лејход, у Португалији. Иако су искусни морепловци упозоравали капетана да за извесно време одложи путовање, јер се на мору изненада подигла страшна олуја, он је тврдоглаво одмахивао главом.

— **Седамнаест година провео сам на разним пучинама света** — говорио је одлучно. — **Имам довољно искуства. Ништа нам се не може догодити, сем да нас таласи окупају на палуби.**

ВОДА ПРОДИРЕ

Али, сада, после неколико часова пловидбе, већ је променио мишљење. Брод се опасно нагињао час на једну, час на другу страну, а огромни таласи спирали су све са палубе, остављајући после сваког налета пенушаве потоке.

— **Никада нисам доживео овакво невреме** — капетане. У стомаку је осећао мучнину и, таман када је посегао руком да дохвати чашу са полице изнад кревета, изнанада је зачуо отегнуту шкрипу која је допирала испод његових ногу. Застао је и ослушнуо, јер му је звук био потпуно непознат. Тог тренутка изгубио је равнотежу и ударио челом о метални оквир прозора.

Неколико минута касније дошао је свести. Отворио је очи, али одмах није могао да се сети шта се догодило. Тада је приметио да су се све ствари у соби пореметиле: врата су се сада налазила изнад његове главе, светиљка са таванице била је тамо где је до малопре стајао кревет, а прозорска окна заронјена у море...

Придигао се и тешком муком успео да се успуже уз стрми под, а затим да изађе у ходник. Тада се зачуо узбуђени глас крманоша Грахама Дагласа:

— **Терет се померио, капетане! Због јаког љуљања брода сви контејнери из потпалубља прешли су на десну страну. Вода продире у унутрашњост!**

Данијел Хислоп је добро знао шта то значи: за највише један час брод ће се преврнути. Таквих случајева, када се терет откачи и превали на једну страну брода, морепловци се највише плаше. Једини спас је био да се врате у ротердамску луку, али по оваквом невремену неће успети да пређу ни једну миљу.

— **Нека сви морнари узму појасеве за спасавање** — повикао је одлучно. — **Преко радио-станице позваћу помоћ. И још нешто: ставите пасоше у унутрашње џепове виндјакни, за сваки случај.**

Морнари су се збуњено гледали: тек тада су схватили колико је ситуација озбиљна.

— „**Френдо стар**" **је у невољи!** — повикао је још са врата млади радио-телеграфиста, утрчао у собу пилота Жерара Жамина и ставио шифровану поруку на сто. — **Терет се померио и брод је накривљен за 60 степени** — наставио је. — **Сваког тренутка може да потоне, а на њему се налази двадесет и један члан посаде.**

НИЈЕ ОКЛЕВАО

Жерар је бацио брз поглед кроз прозор: напољу је олуја све више беснела. Али, није оклевао!

— **Позовите копилота Андреа Колина и Жан Клод Маншона. Реците им да се одмах припреме за лет** — наредио је, а затим на брзину почео да облачи своје летачко одело. Неколико тренутака касније већ је трчао преко писте, према хеликоптеру.

Сумрак је почео да се спушта када су узлетели. Изнад пучине налети ветра били су још жешћи, дували су брзином од 140 километара на час, али ни то није уплашило младог пилота. Морао је да помогне унесрећенима.

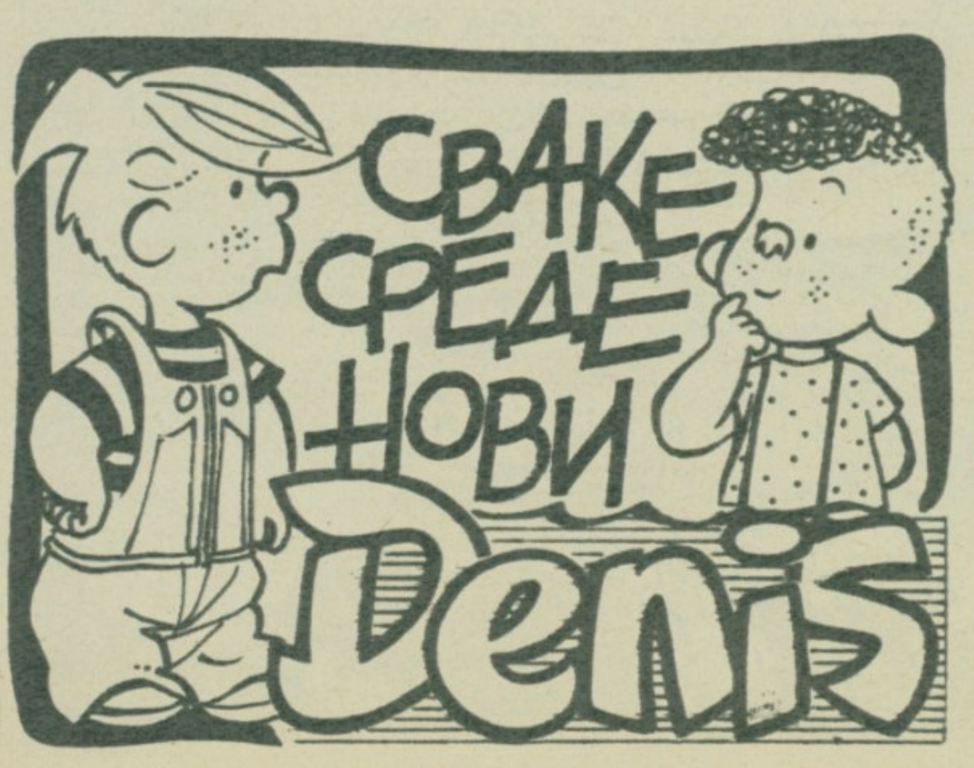
После једног часа лета приметио је брод: „Френдо стар" је био страшно накривљен на једну страну, а крма већ потпуно потопљена. На супротном крају, на прамцу, угледао је људе, сви су имали наранџасте појасеве око струка и избезумљено махали према спасиоцима.

ЈОШ ДВА МИНУТА

Жерар је покушао да се ниско спусти и надлети брод, али изненадни налет ветра високо је забацио летелицу. Ипак, успео је да обузда природу. Следећи покушај да се приближи броду био је успешан. Отворио је врата на кабини, а хладан ветар и киша запљуснули су му лице.

— **Нека прва тројица скоче у море** — повика у мегафон. — **Спасилац ће се спустити до њих.**

Људи на прамцу послушали су наређење: угледао је у мору три пенушава вртлога. А затим је из хеликоптера почео да се спушта двадесет петогодишњи Жан Клод Маншон: челичну сајлу која се све више одмотавала причврстио је за ременик око његовог појаса. Када се нашао на пола метра изнад таласа

са, младић је пружио руку првом бродоломнику, привукао га себи, а онда му испод мишки и око струка прикопчао ременике и закачио их за челичну сајлу. Погледао је навише што је Жерару био знак да почне да их подиже у хеликоптер.

Први човек је био спасен. Затим други... трећи је једва успео да доплови до Маншона.

Једна по једна, у воду је скочило свих седам група људи. А сваког од њих Маншон је прихватао, везивао ремење и кроз ваздух пратио до отвора који се налазио са стране хеликоптера. Осећао је ужасан замор у мишићима, сваки део тела га је болео, али је знао да мора издржати. Остало је само још троје људи, говорио је себи. Ено, већ су скочили у таласе... Али, тада се десило нешто непредвиђено.

— Немам више горива — повикао је Жерар у мегафон, управо када је Маншон прикачио ременике претпоследњем човеку. **— Пожури, иначе нећемо успети да стигнемо до обале.**

БЕЖИВОТНО ТЕЛО

Језа је пројурила кроз Маншоново тело, а хладан зној му обли чело: последњи морнар био је у несвести, његово тело љуљало се на таласима у ритму који су диктирали ветар, вода и киша. Зар да га оставим — почео је да се двоуми — или да сви настрадамо. Ипак, дилема је трајала само тренутак, морао је да му помогне.

Клатећи се изнад бежи-вотног тела, покушавао је да га ухвати за појас за спасавање, ноге које су повремено израњале из воде, раширене руке, никако није успевао. Осећао је како му понестаје дах, јер му се ремен дубоко усекао у тело. Чинило му се као да ће га преполовити надвоје.

— Имаш још два минута времена, иначе... — до њега је допирао избезумљени глас младог пилота. **— Учини нешто!**

Летелица је опет била изнад онесвешћеног човека.

— Спусти се још ниже — викао је Маншон све док није осетио како му ноге додирују таласе, па руке, сад му је већ читаво тело било у таласима. Запливао је према утопљенику, док је хеликоптер „лебдео" десетак метара изнад његове главе. А онда је успео да морнара ухвати за руку.

— Добро је, Маншон — једноставно је рекао Жерар када се овај са последњим бродоломником нашао у хеликоптеру. А он није очекивао никакве похвале јер то је био уобичајени задатак службе за спасавање.

Б. Ј.

ОВСЕНА КАША ЗА МИЛИОНЕРКУ

ДОК ЈЕ ПРОУЧАВАЛА ИЗВЕШТАЈЕ СА БЕРЗЕ, СЕДЕЋИ НА ПОДУ БАНКЕ, ХЕТИ РОБИНСОН ЈЕ ПОДГРЕВАЛА ХРАНУ НА РАДИЈАТОРУ.

Први пут је шкртост Хети Робинсон изашла на видело 1855. године, за време прославе њеног двадесет првог рођендана...

... Тек што су свеће на великој рођенданској торти упаљене, Хети је брзо дунула и угасила их, а за тим их пажљиво извукла из торте и склонила у фиоку! Запрепашћеним гостима мирно је објаснила:

— Не смеју сувише да се истроше. После ћу их продати бакалину упола цене!

Да их је изговорила нека сиромашна девојка, ове речи не би чудно звучале. Међутим, Хети Робинсон припадала је једној од најбогатијих породица у Њујорку! Њен деда, мултимилионер, увео ју је у свет економије и бизниса и, док су друге девојке њеног годишта још „ратовале" с алгебром, Хети је проучавала извештаје са берзе.

У РИТАМА

Хетино богатство је све више расло. Године 1867. удала се за богатог трговца Едварда Грина, а непосредно пре тога отац јој је у наследство оставио 2,000.000 фунти. Када је умрла њена тетка Силвија, Хети је очекивала исто толику суму. Међутим, доживела је велико разочарење: тетка је тестаментом целу своју имовину завештала у добротворне сврхе! Хети се није предавала и покушала је судски да обори тестамент, али јој то није пошло за руком. Њена похлепа за новцем и шкртост добијале су све веће размере.

Када се са мужем уселила у нову кућу, суседи који су очекивали да виде незапамћени луксуз, нису могли да дођу к себи, јер се Хети одевала у рите. Уместо да се као све имућне жене тог времена, кроз Њујорк вози раскошним кочијама, она је за 12 фунти купила најобичнија кола с коњима, изслужених и неугледним.

— Продавац је за кола тражио много више — хвалила се Хети, **али сам од једног човека који је са њим био у свађи, успела да сазнам да кола нису сасвим исправна па сам успела да оборим цену.**

Од самог почетка Хети је водила рачуна о томе где улаже новац за разлику од свог мужа, који је улагао и тамо где је велика добит била могућа, али не и сигурна. Када је Едвард једном, одбивши да послуша њен савет, изгубио велику суму новца и запао у дугове, она је одбила да му помогне. Није му остало ништа друго него да се задужи на другој страни, наводећи богатство своје жене као гаранцију да ће дуг бити враћен.

Сазнавши ово, Хети је напустила мужа. Одмах је повукла цео свој новац из банке која га је позајмила њеном мужу и банка је, оставши без готовине, пала под стечај. Хетино богатство процењивало се тада на око 6,000.000 фунти!

КРАЉИЦА ЦЕНКАЊА

Хети Робинсон живела је са своје двоје деце, кћерком Силвијом и сином Едвардом, кога је волела више од свега — осим новца. Када је Едвард једном приликом пао и сломио ногу, није позвала лекара, већ га је вукла од једне бесплатне клинике до друге, измишљајући приче о својој беди и сиромаштву. Како су сви добро знали да је Хети Робинсон далеко од тога да буде сиромашна, све бесплатне клинике су јој затварале врата пред носом, а Едвардово стање се толико погоршало да су били принуђени да му ампутирају ногу!

Што год је ова чудна, настрана жена куповала, увек је морала да се цењка с продавцима, па макар то биле и основне животне намирнице. Живела је у старој оронулој кући, иако се бавила великим пословима, никад није имала своју канцеларију. Обично је седела на поду банке, окружена гомилом папира, које је грозничаво проучавала. Нико од службеника банке није се усуђивао да се насмеје оваквој глупости, јер би Хети била у стању да повуче сав свој новац и уништи банку.

Њен новац није циркулисао као новац других улагача у банци, јер је увек желела да га има на оку! Када га је подизала никада јој није падало на памет да купује штампане признанице, већ је уместо формулара користила стара комаде хартије!

Као и на свим другим стварима, штедела је и на храни. Најчешће се хранила овсеном кашом, коју је подгревала на радијатору банке, док је седела и листала хартије са берзе.

Чим би јој се учинило да јој је учињена нека новчана штета, одмах се обраћала суду гомилом тужби и њени дрски наступи у судницама били су надалеко познати и привлачили велики број новинара.

— Погледајте старог! Поново хрче! — обратила се једном приликом публици у судници, показујући на судију. Затим је извадила комад вате из џепа и бацила га новинарима. **— Запушите уши да вам не би сметало хркање!**

КУВАР ЈЕ ЗАКУВАО

Године 1904. њен бивши муж Едвард умро је у беди. Хети се појавила на сахрани у црнини, први пут уредно одевена. Када јој је нећака рекла да би и даље требало уредно да се облачи, Хети је равнодушно одговорила:

— Шта могу када се најугодније осећам у прњама! У „оваквој" одећи просто патим...

Као последица сталне нервне напетости и похлепе Хетин ум је полако почео да се замрачује. Убрзо је оболела од парализе и неколико година је живела у луксузној кући своје пријатељице, грофице Ени Лири. Није могла да схвати како неко може да „разбацује" новац и била је пуна зајединих примедби. Једном приликом грофичин кувар, не баш у трезном стању, дозволио је себи да дрско одговори старој шкртици, јер му је свега било преко главе. Ово је било први пут да јој за осамдесет година живота неко нешто пребаци! Хетино иснако слабо срце није издржало овај шок и ускоро је умрла, у јулу 1916. године.

За собом је оставила богатство у вредности од око 100,000.000 долара у готовини, и ужасну успомену на особу која ни себи ни другима није дозволила да уживају у новцу који је толико волела.

М. Ј.

КО ЈЕ ФАВОРИТ?

— Фаворит
је спортиста или
екипа
која има највише
изгледа за победу.

ШТА ЈЕ *Favorit*?

Favorit је име за богат и шаролик избор жвакаћих гума пријатног укуса, у омотима с разноврсним занимљивим сличицама.
Између више врста и облика жвакаћих гума ***Favorit*** одаберите свог фаворита.

Favorit — НЕРЕЖИШЋА

Једно јабука у чаши сока

радост и после игре...
чаша сока од праве јабуке

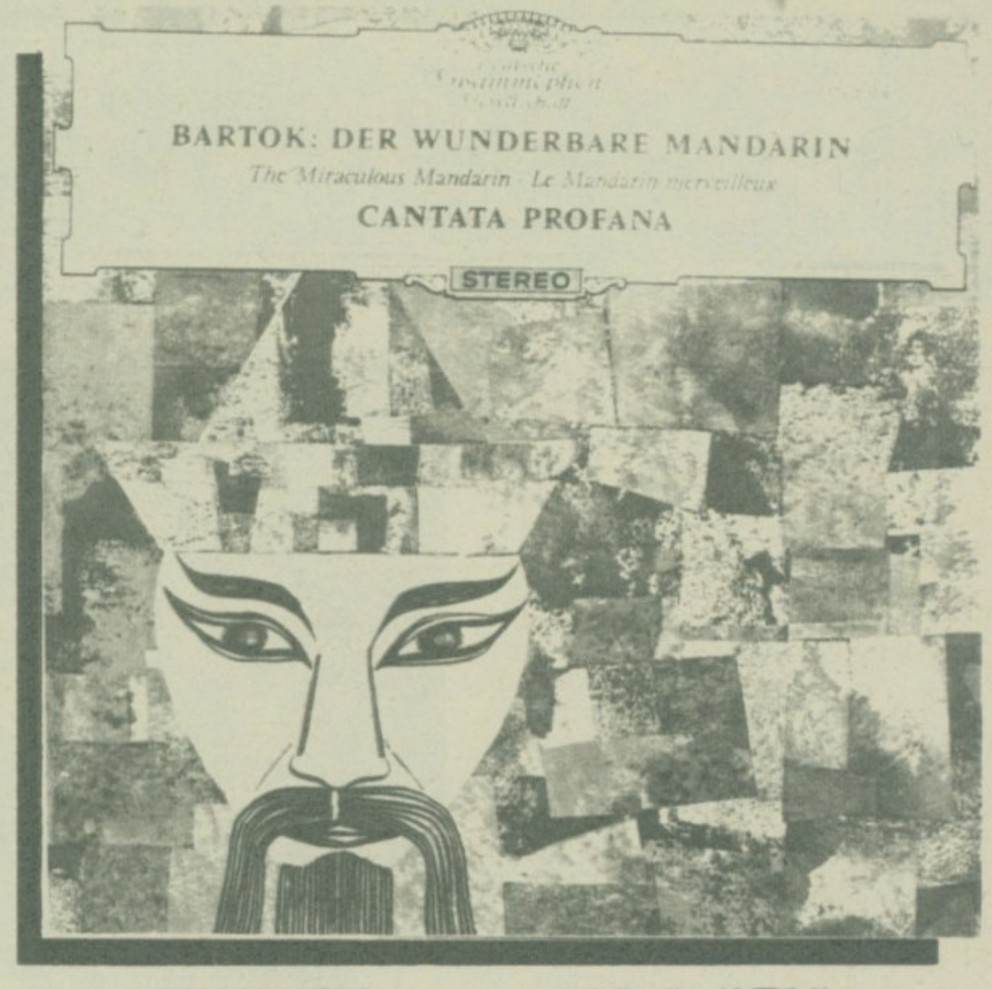
НОВО

jabukan
старо име за
нови производ
jabukan
за младе,
за све узрасте,
у свако доба...
производи

Budimka

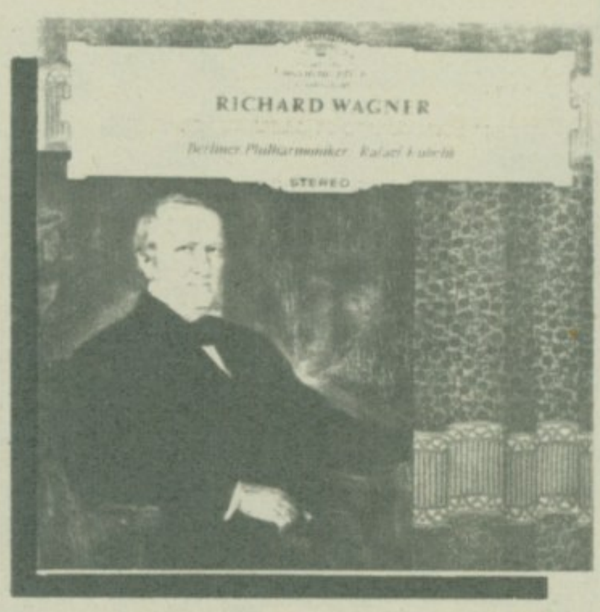
ЧУДЕСНИ МАНДАРИН

И *овога пута је Политикин забавник обезбедио својим читаоцима врхунска остварења класичне музике по малопродајној цени. Дела Бетовена, Хајдна, Чајковског, Моцарта, Шумана, Брамса, Вагнера, Мусоргског . . . изводе најпознатији музичари света праћени врхунским оркестрима.*

Ово је могућност да по необично ниским ценама обогатите своју дискотеку делима класика. Вредност наруџбенице не сме бити мања од 100 динара јер трошкове паковања и поштарину не плаћате ви. Потребно је само да попуните наруџбеницу и пошаљете на нашу адресу и плоче ће вам стићи кући.

ПЛОЧЕ ЋЕТЕ ПЛАТИТИ ПОШТАРУ КАД ВАМ ИХ ДОНЕСЕ. ПОУЗЕЋЕМ!

ЛП 213756 JOHANNES BRAHMS: Symphonie Nr. 3 F-dur op 90 и Варијације на теме Јозефа Хајдна оп 56а, изводи Берлинска филхармонија са Хербертом фон Карајаном. Цена 71,00 дин.

СТВ 213535 RICHARD WAGNER и Рафаел Кубелик са Берлинском филхармонијом. Цена 71,00 дин.

СТВ 213507/8 GEORG BUCHNIER и ALBAN BERG: Wozzeck, опера у три чина, Хором и оркестром Немачке опере диригује Карл Бем. Две плоче, цена једне 71,00 дин.

СТВ 213530 NICANOR ZABALETA — HARFE: Равел, Дебиси, Хендл, Албрехтсбергер, Камерни оркестар Пола Кунца. Цена 71,00 дин.

СТВ 213529 BRAHMS: VIOLINKONZERT IN D--DUR, на виолини Кристијан Ферас, Берлинска филхармонија и Фон Карајан. Цена 71,00дин.

СТВ 213526 ROBERT SCHUMANN: Концерт за клавир и оркестар А-мол оп. 54 и EDVARD GRIEG: Концерт за клавир и оркестар А-мол оп 16, Геза Анда, клавир, Берлинска филхармонија и Рафаел Кубелик. Цена 71,00 дин.

СТВ 213516 БАРТОК: ЧУДЕСНИ МАНДАРИН, КАНТАТА ПРОФАНА у извођењу Будимпештанске филхармоније са диригентом Јаношем Ференчком. Цена 71,00 дин.

СТВ 213509 JOHAN SEBASTIJAN BACH: Токате и фуге, Хелмут Валша, оргуље. Цена 71,00 дин.

СТВ 213512 PETER TSCHAIKOWSKY: УВЕРТИРА 1812 и РОМЕО И ЈУЛИЈА (увертира), СЛОВЕНСКИ МАРШ, Берлинска филхармонија и Фон Карајан. Цена 71,00 дин.

СТВ 213525ANTON BRUCKNER: SYMPHONIE Nr. 7 E-dur са Еугеном Јокумом и Берлинском филхармонијом. Цена 71,00 дин.

СТВ 213522 BEETHOVEN: MISSA SOLEMNIS изводи Берлинска филхармонија са Хербертом фон Карајаном. Цена 71,00 дин.

СТВ 213534 BACH: БРАНДЕБУРШКИ КОНЦЕРТ Нр. 4, 5 и 6, Берлинска филхармонија и Карајан. Цена 71,00 дин.

ЛП 213537 GIUSEPPE VERDI: MESSA DA REQUIEM и Фон Карајан са Берлинском филхармонијом. Цена 71,00 дин.

СТВ 213527 TANZMUSIK VON BACH BIS BARTOK, најпознатијим оркестрима и хоровима диригују: Карл Бем, Фон Карајан, Рафаел Кубелик, Лорин Мазел и Карл Рихтер. Цена 71,00 дин.

СТВ 213514 JEAN SIBELIUS: КОНЦЕРТ ЗА ВИОЛИНУ И ОРКЕСТАР Д-МОЛ, ОП 47 и ФИНЛАНДИА ОП 26, Кристијан Ферас на виолини и Берлинска филхармонија са Карајаном. Цена 71,00 дин.

СТВ 213513 BEETHOVEN: SYMPHONIE NR 5, C. mol op 67 и Херберт фон Карајан са Берлинском фил хармонијом. Цена 71,00

СТВ 213528 JEAN SIBELIUS: SYMPHONIE Nr 5, Es-dur op 82 i TAPIOLA op 112, Берлинска филхармонија и Фон Карајан. Цена 71,00 дин.

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК
11001 БЕОГРАД, МАКЕДОНСКА 29

НАРУЏБЕНИЦА

ЗА ГОТОВО неопозиво наручујем плоче под бројевима: _____

за укупну суму од _____ динара коју ћу платити поштару кад ми их донесе (поузећем).

_____
(Презиме, очево име и име)

_____
(Поштански број и место)

_____
(Улица и број)

_____ _____
(Датум) (Потпис, број и место изд. личне карте)

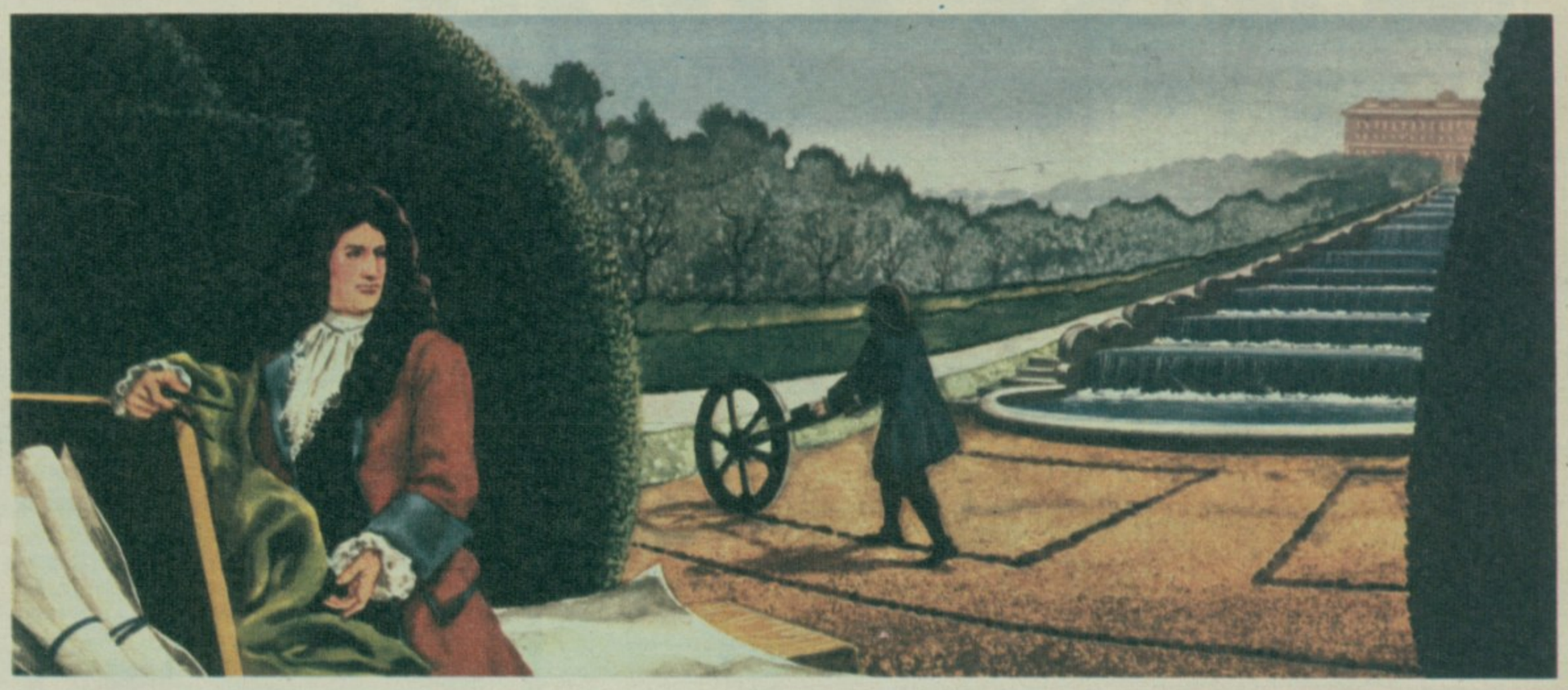
У случају спора признајем надлежност Првог општинског суда у Београду.

Наруџбеницу читко попунити, налепити је на дописницу и послати на горњу адресу.

ПАРКОВИ КРОЗ ИСТОРИЈУ 2

ГРАДОВИ БЕЗ СРЦА

СЛИКАР И АРХИТЕКТА — За једног од најбољих и најдаровитијих стручњака за уређивање паркова у другој половини 17. века важио је Француз Андре ле Нотр. Био је син баштована краља Луја XIII, студирао сликарство и архитектуру, а 1630. наследио је оца у послу који је он годинама обављао на двору. Млади архитекта је мислио да паркови имају вишеструку намену, да служе не само за одмор и шетњу у доколици већ и за разоноду и забаву. Зато је италијанском, геометријском стилу, додао бројне типично француске елементе који су тако вешто укомпоновани, и временом дорађивани, да се Ле Нотр сматра за зачетника такозваног француског стила у архитектури паркова. Он често користи простране површине под зеленилом и низове ниско поткресаних туја да би проширио перспективу. Његово дело су, између осталих, паркови Воа и надалеко чувени паркови Версајског замка.

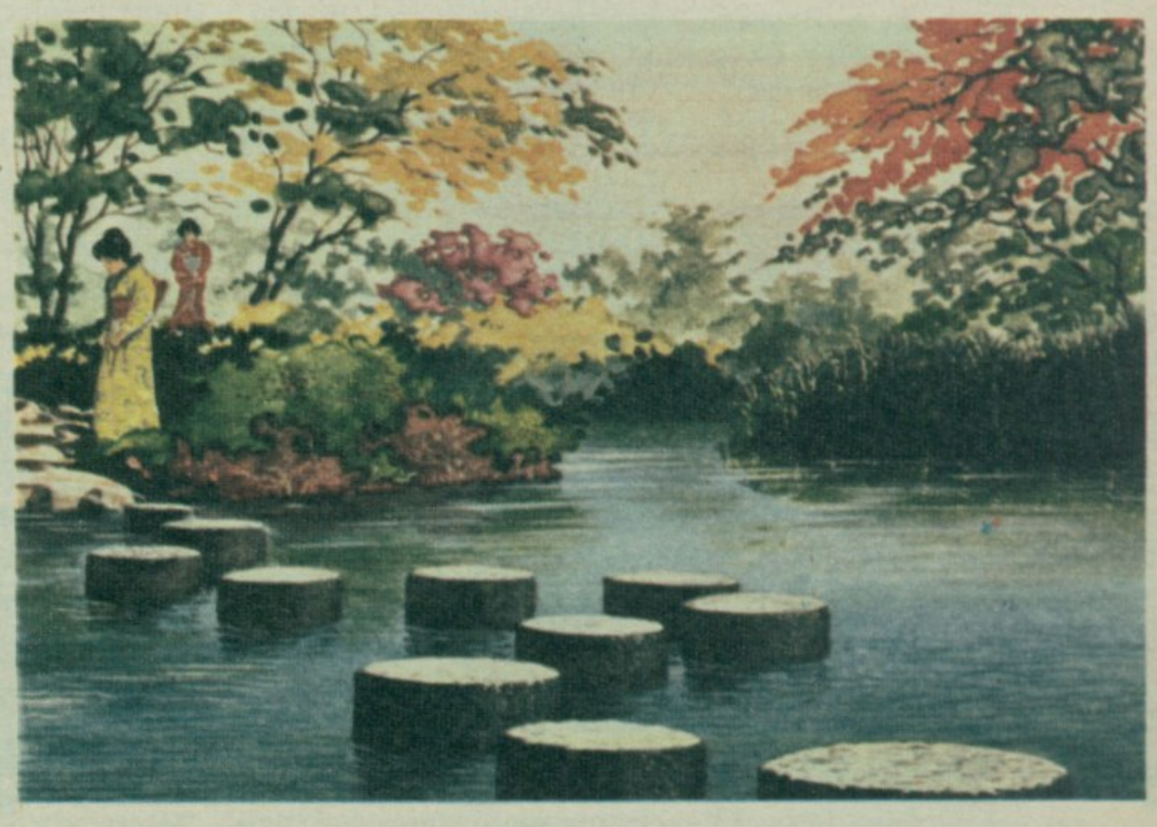

ИНСПИРАЦИЈА ПЕСНИКА — Крајем 17. и почетком 18. века паркови уређени по угледу на француске већ се могу срести како у Италији, дворац Казерта, тако и у Аустрији, Шенбрун. Енглези, међутим, негују нешто друкчији стил. Њихови су паркови испресецани кривудавим стазама, пуни су скровитих сеновитих кутака а по травњацима су рашткане групе дрвећа различитих врста. Водоскоци и статуе, рушевине и наоко немарно разбацано стење давали су им извесну романтичну црту, па су многи песници у то време налазили инспирацију у њима.

ТРАДИЦИЈА НА ИСТОКУ — Историју паркова не можемо посматрати само у европским оквирима. На Истоку Кинези и Јапанци вековима готово фанатично преносе с колена на колено вештину уређивања паркова. Све је у њима било подређено врло строгим правилима симетрије. Ови народи воле своје вртове као да су жива бића и у стању су, покаткад, да читаве сате проведу у посматрању природе и размишљању, као да желе да открију тајанствене преображаје биљака. За народе са Далеког истока то су била и места за размишљање.

СА СТАРИХ ГРАВИРА — Типичан декор тих малих, пријатних кутака биле су стене, језерца, речице, витки мостићи преко њих, мноштво острваца, бокори бамбуса, трешњево дрво и расцветали бадем. Све је то одисало неком угодном интимношћу. То су они љупки мотиви добро познати са старих гравира или разних порцуланских предмета. У том стилу били су уређени и паркови, царске палате у Пекингу где је, једном годишње, цар примао своје поданике који су пристизали из свих крајева земље да му искажу поштовање и покорност.

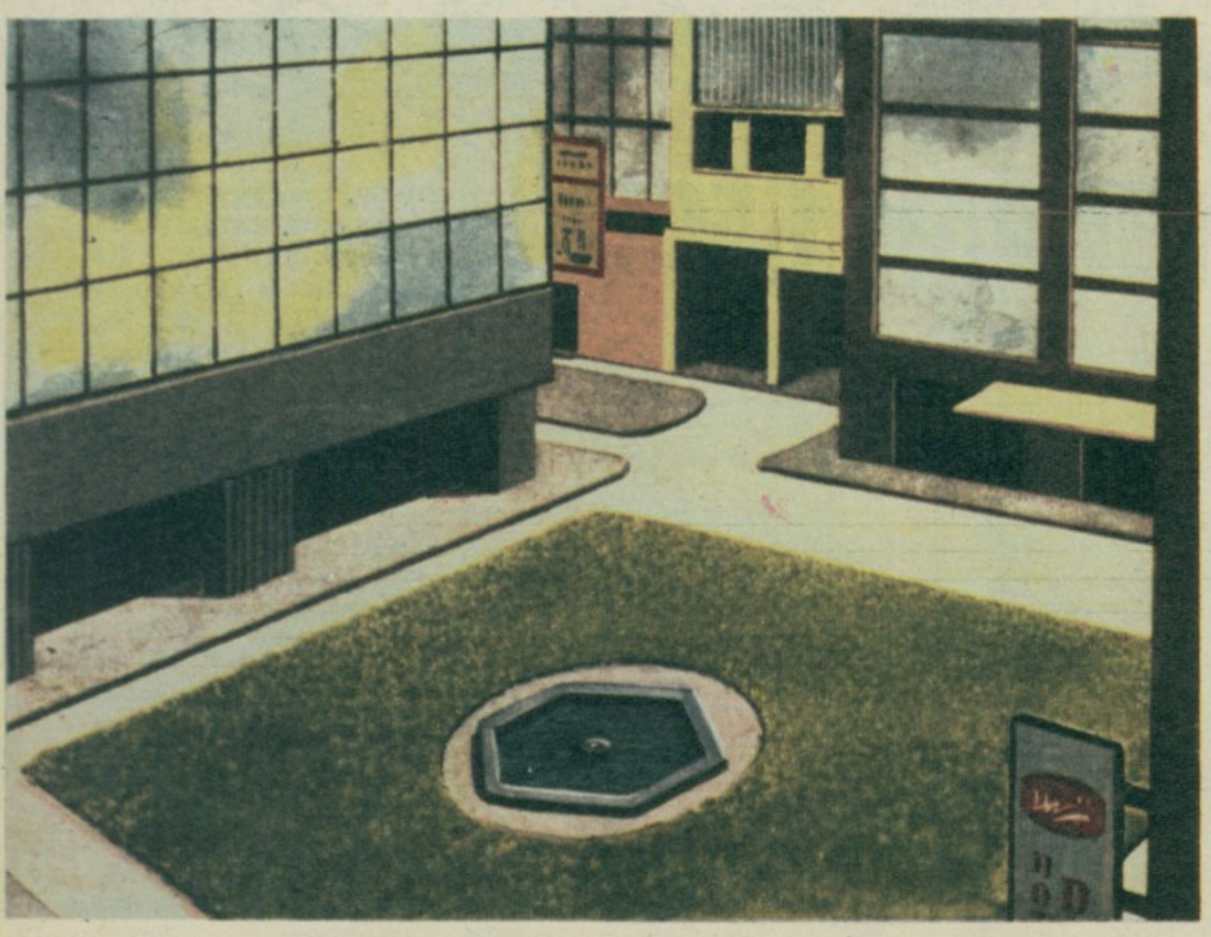
ПАГОДЕ У ЦВЕЋУ — У будистичким светилиштима, често смештеним уз саме планинске литице, расло је дивље цвеће прекрасних боја у сенци вековима старих култних грађевина — пагода. Вртови Катмандуа, у Непалу, за Европљане су појам лепоте.

ОН СЕ НЕ БЕРЕ — Паркови у Јапану имају симболично значење. Место сваког камена, цвета, листа, има унапред јасно одређену улогу и ту никаква импровизација није дозвољена, ништа у њима није случајно. Један распоред оваплоћује идеју части, други непорочности, трећи мира, љубави... Често се само једном цвету поклања изузетна пажња и брига и зато се он никада не бере нити пресађује. Њихови паркови углавном се простиру у правцу север — југ тако да свака врста цвећа има довољно сунца, довољно светлости без обзира на годишње доба. Однос Јапанца према цвећу достигао је ниво култа па није необично што су баш они творци икебане, познатог уметничког аранжирања цвећа.

ЛИЛИПУТАНЦИ БИЉНОГ СВЕТА — Вештина уређивања паркова у Јапану дала је нове димензије природи. Данас Јапанац смешта у унутрашњост своје куће минијатурне вртове и гаји цвеће и дрвеће у саксијама. Усред гомиле камења и малих, симпатичних водоскока из грудве земље ниче патуљаста трешња. У неколико саксија, на површини од два-три квадратна метра расту биљке за које би, када би биле у природној величини, требало десетак пута више простора. И тако, човек има утисак да се одједном нашао у постојбини Лилипутанаца. За Јапанце, међутим, тај мали простор природе је његово право царство које уређује са много умешности и љубави.

ПРОЦВАТ БЕТОНА — Данас, на жалост, паркови у класичном смислу полако узмичу пред најездом бетонских фасада. Грађевине од бетонских плоча и стакла као да су саме себи довољне. Уместо да их подижу усред пространих зелених површина, архитекти их изнутра облажу дрветом, где год је то могуће. Међутим, то никако не може да замени осећај који човек има у додиру са природом, или бар при погледу на њу. Било је покушаја да се такви бетонски градови накнадно оплемене зеленилом, али то су најчешће остали градови без душе. Не каже се узалуд да су паркови срце једног града.

ИЗ ЗАТОЧЕНИШТВА У БУДУЋНОСТ — Данас је један од основних задатака урбаниста да човеку обезбеде здраву животну средину. Град сутрашњице је град зеленила у којем ће свака грађевина, према својим размерама, бити окружена са што више цвећа, травњака, дрвећа. За аутомобиле ће бити резервисани засебни прилазни путеви, док ће пешаци свуда слободно да се крећу. Деца ће моћи безбрижно да се играју на специјално изграђеним теренима окруженим зеленилом. Из сивих хладних бетонских зидова, где је живео као заточеник, човек ће, тврде оптимисти, и да се врати природи.

ЖТ-СТРАНА

ПЕПЕЛ ИН КРИ

О познатој словеначкој групи ПЕПЕЛ ИН КРИ стручњаци су до сада говорили углавном у суперлативима. Своју изузетну вокалну вредност састав је потврдио и овога лета на Фестивалу забавне музике „Сплит 77“ када је већ афирмисаном тандему Хрушовар — Велкаверх уручена традиционална награда „Цеки Србљеновић“ за композицију „Само твоје име знам“.

Њихова композиција представљала је право освежење и у погледу аранжмана и у композиторском смислу. Велику заслугу за успех композиције има и вишечлани састав ПЕПЕЛ ИН КРИ и његови вокали Дитка Хаберл и Едвин Флисер.

Група ПЕПЕЛ ИН КРИ основана је септембра 1974. године на иницијативу познатог словеначког музичара Тадеја Хрушовара који је одмах позвао на сарадњу Душана Велкаверха. Већ после месец дана издали су сингл са композицијом „Еквиноцај“ која је од мах указала на велике могућности састава. Већ после неколико месеци преданог рада састав побеђује на Опатијском фестивалу 1975. године, а у Стокхолму представљају нашу земљу на традиционалном такмичењу за „Песму Европе“.

Сви чланови групе имају велико музичко искуство. Тадеј Хрушовар и Дитка Хаберл дуго су радили у БЕЛИМ ВРАНАМА, једној од најбољих југословенских група, где су били и изврсни Ото Пестнер, Едвин Флисер, као и чланице вокалног састава СТРУНЕ.

ПЕСМА за ову недељу

САМО ТВОЈЕ ИМЕ ЗНАМ

Музика: Тадеј Хрушовар
Текст: Душан Велкаверх
Изводи: Пепел ин кри

Сва имена нађу пут
у причи о љубави
у пјесме што их живот пише
свакоме од нас

сва имена нађу пут
к'о једном име твоје, моје
сва имена младости.

Оста име града твог
и мора и обале,
и вјетра, сунца, јутра и
љубавног сна,
ал' на крају ми је остало
тек једно име

Само твоје име знам,
њим сам срећу своју звао
и животу своме сад
то бих име дао

само твоје име знам,
сад га перу хладне кише,
име сретне младости
које нема више . . .

ЧИТАОЦИ ЈАВЉАЈУ . . .

ВЕСТИ ИЗ СУТЈЕСКЕ

Од 1973. године у Сутјесци дјелује поп-рок група ЈУПИ — ДУ коју сачињавају: Попић Бошко — труба, Скоко Ранко — соло-гитара, Окиљевић Радивоје — бубњеви, Ковачевић Мишо — ритам-гитара, Срдић Драгољуб — бас-гитара и виолина, Мандић Угљеша — органа и Габић Миодраг — виолончело. Свирају

углавном стране композиције, али имају и неколико својих, веома успјелих пјесама, као што су: „Њене дуге ћутње“, „Догодило се једне ноћи“. „Ана“ итд.

ВИЛИЋ МИКИ
Маршала Тита 24
Сутјеска
(хонорар 100 дин.)

ШИРЛИ БЕСИ

ShirleyBassey

Најновији албум изузетне вокалне интерпретаторке Ширли Беси, који је под називом „Однео си ми срце“ (»You Take My Heart away“) издала Продуцентска кућа РТВ Љубљана, представља плус за сваку дискотеку. Изузетно добро одабране нумере на овом њеном четвртом албуму издатом код нас, сведоче да успешна продаја претходне три плоче ни је била случајна.

Ширли Беси, која је до сада снимила преко тридесет ЛП плоча, рођена је у Кардифу (Велс). Ова, данас једна од најугледнијих певачица света, почела је да пева у 16. години, да би се већ две године касније појавила у познатом лондонском „Астор клубу“. После тога ређају се позиви и Ширли гостује у Лас Вегасу, Холивуду, Токију, Њујорку . . . Нешто касније престаје да пева по клубовима и посвећује се концертним наступима. Тамнопу

ЕМЕРСОН, ЛЕЈК И ПАЛМЕР (EMERSON, LAKE END PALMER)

Последњих месеци о познатом трију ЕМЕРСОН, ЛЕЈК и ПАЛМЕР није се чуло готово ништа. Разлог ове изненадне повучености је тај што су се тројица музичара одлучила да за краће време прекину са радом како би се одморили и припремили за нове турнеје и снимања. Како смо оба вештени, сада су поново на окупу и припремају нову плочу која би била промовисана на великој турнеји по Европи заказаној за септембар и октобар. У наредна три броја у рубрици „Фото-прича" упознаћемо вас са сваким чланом овог састава.

* **Први кога вам представљамо је ПАЛМЕР, бубњар трија ЕЛП.**

* **Карл Палмер је познат и као спортиста. Сваки слободан тренутак проводи у природи одржавајући физичку кондицију. Велика љубав су му древни источњачки спортови. Кажу да је у каратеу и џудоу прави мајстор. Има плави појас и, како сам изјављује, једног дана ће се потпуно посветити овим спортским вештинама.**

* **Палмерова кућа која се налази у Хертфорширу, северно од Лондона, пуна је уметничких предмета, понекад и мало необичних.**

Палмерова породица потиче из Шкотске. Ово је његов породични грб на који је веома поносан.

Ово је просторија у којој Палмер проводи највише времена. У њој се налази неколико гарнитура бубњева (велике вредности). На једном зиду је уметничка слика, Палмеров портрет, која је процењена на скоро 40 милиона динара.

★★★

НОВЕ ПЛОЧЕ ЈУГОТОНА

ДАЛИБОР БРУН

Нови сингл Далибора Бруна садржи две нумере. Песме „Заборавит ћу тебе" и „Док смо заједно били" су композиције које је Далибор отпевао на начин који код нас има доста присталица.

ЏО МАРАЧИЋ — МАКИ

Најуспешнија композиција фестивала Београдско пролеће 77, ако је судити по броју продатих плоча, свакако је песма Аце Кораћа „Злато моје" коју је интерпретирао Џо Марачић — Маки. На другој страни плоче налази се нумера „Тако си лијепа".

РОЛИНГСТОУНС (ROLLING STONES)

Сингл - плоча популарних СТОУНСА предвођених Мик Џегером појавила се и код нас. На овом синглу налазе се нумере „If You Need Me", „Empty Heart", „Confessin' the Blues" и „Around and Around".

МИКИ ЈЕВРЕМОВИЋ

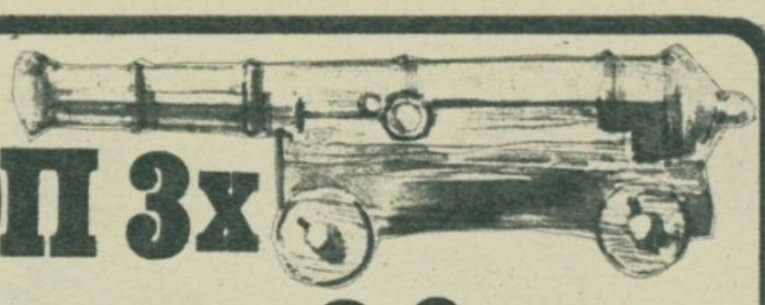
Трећенаграђена композиција на Фестивалу забавних мелодија Сплит 77 је „Мјесече, ти стари друже мој" коју београдски певач Мики Јевремовић изврсно интерпретира. На другој страни плоче је такође добра нумера „Данас си далеко" која има изгледа да постане хит број један.

та Енглескиња карактеристичног гласа и специфичне интерпретације, почела је свој успешан поход, који до данас нико није успео да заустави, почетком шездесетих година. Поред својих сопствених композиција Ширли Беси радо изводи, на себи својствен начин, и комопзиције других аутора. По мишљењу многих зналаца песме БИТЛСА „Нешто" и „Јуче", и Жака Брела „Ако пођеш", много су импресивније када их интерпретира Ширли.

„Мада сам снимила много плоча и имам велик број хитова, најдража песма ипак ми је „Златни прсти". Она је мој први светски успех. И данас када је певам сва устрептим сећајући се једног дивног времена док сам маштала да постанем оно што сам данас" — каже Ширли.

ТОП 3х

1. Домаћа листа

1. НОЋАС ЋЕМО ЗЕМЉИ К'О МАТЕРИ РЕЋИ — Мишо Ковач — ЈУГОТОН

2. ДОЋИ У ПЕТ ДО ПЕТ — Амбасадори — ДИСКОТОН
3. ЦРНА ДАМА — Смак — ПГП РТБ
4. МАЛИНКОНИЈА — Оливер Драгојевић — ЈУГОТОН
5. У ЈЕДНИМ ПЛАВИМ ОЧИМА — Indexi — ДИСКОТОН
6. АДИО, ЉУБАВИ АДИО — Бисера Велетанлић — ПГП РТБ
7. ПРВИ СНЕГ — Сунцокрет — РТБ Љубљана
8. ПОЉУБИ МЕ С ОБЈЕ БАНДЕ — Тереза Кесовија — ЈУГОТОН
9. ЈАСМИНА — Про арте — ЈУГОТОН
10. МЈЕСЕЧЕ, ТИ СТАРИ ДРУЖЕ МОЈ — Мики Јевремовић — ЈУГОТОН

2. Страна топ-листа у домаћој продукцији

1. L' OISEAU ET L' ENFANT — Marie Myriam — ПГП РТБ
2. ROCK BOTTOM — Linsey de Paul and Mike Moran — ПГП РТБ
3. MORE THAN A FEELING — Boston — SUZY
4. PLAY THAT FUNKY MUSIC — Wild Cherry — SUZY
5. I' LL MEET YOU AT MIDNIGHT — Smokie — ЈУГОТОН
6. IF YOU NEED ME — Rolling Stones — — ЈУГОТОН
7. LOVE CLOUD — 5000 Volts — ПГП РТБ
8. KNOWING ME, KNOWING YOU — Abba — ПГП РТБ
9. BOOGIE NIGHTS — Heatwave — — ПГП РТБ
10. ENSENAME A CENTAR — Micky — ПГП РТБ

3. САД

1. GONNA FLY NOW — Bill Conti
2. UNDERCOVER ANGEL — Alan O' Dav
3. LONELY BOY — Andrew Gold
4. GOT TO GIVE IT UP — Marvin Gaye
5. FEELS LIKE THE FIRST TIME — Foreigner
6. JET AIRLINER — Steve Miller Band
7. ANGEL IN YOUR ARMS — Hot
8. DREAMS — Fleetwood Mac
9. DA DOO RON RON — Shaun Cassidy
10. HEARD IT IN A LOVE SONG — Marshall Tucker

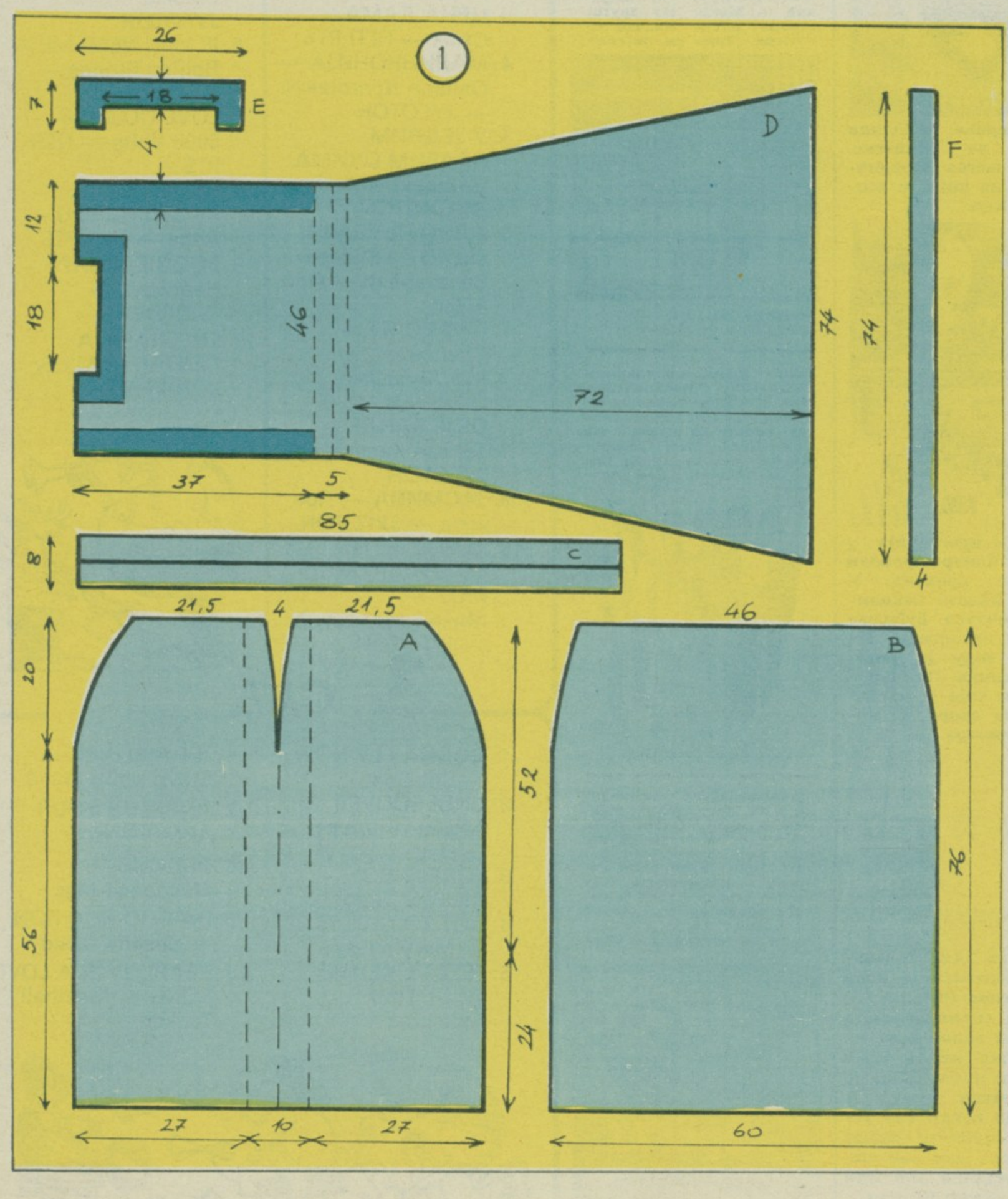
КУТАК ЗА ДЕВОЈЧИЦЕ

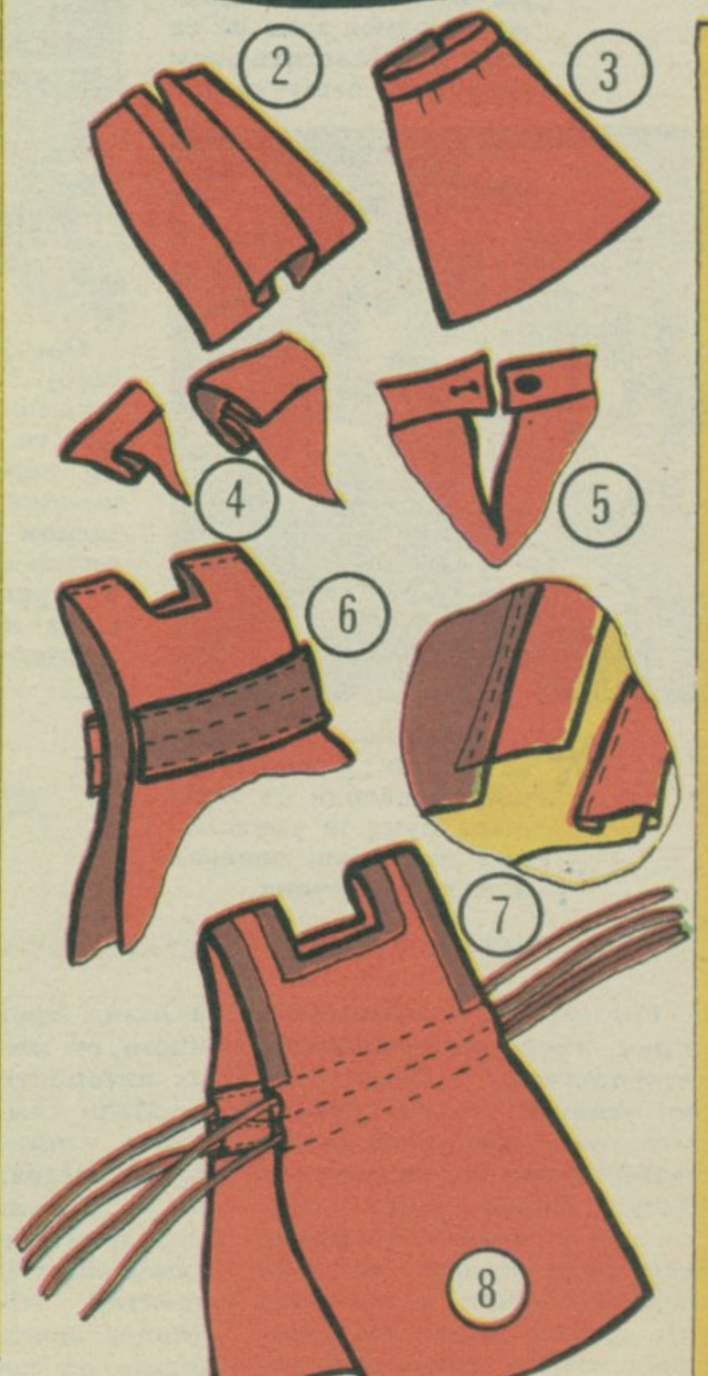
Умеће школске кецеље

У данашњем броју вам предлажемо како да направите одећу за школу. Комплет се састоји од сукње и кецеље која се може носити и преко обичне сукње

За сукњу је потребно 1,6 м обичне ширине, а за кецељу 2,5 м такође једне ширине. Шема кроја дата је на **сл. 1.** Задњи део сукње дат је на **сл. А**, предњи део сукње на **сл. В**, и каиш на **сл. С.** На задњем делу сукње налази се фалта дубине 10 цм коју треба оставити рашивену од доњег руба за око 24 цм **(сл. 2).** Спојите предњи и задњи део и пришијте појас **(сл. 3).** Када се шије појас пресавити га по дужини тако да буде широк 4 цм. Појас се пришива као на **сл. 4.** Крајеви појаса, односно рупица и дугме, налазе се на средини леђа **(сл. 5).** Крој кецеље дат је на **сл. D.** Предњи и леђни део су потпуно исти. Кецеља се спа ја само на раменима **(сл. 6).** Око струка, с наличја, нашијте траку 5 цм широку и про штепајте је по средини (места штепа и трака означени су на слици **(шема D).** Ако желите можете нашити украсне траке око врата **(сл. E)** и око руке **(сл. F).** Трака иде скроз около, и спреда и са леђа. Ако нећете да рубите траком, порубите свуда унаоколо на уобичајени начин. Сашијте још четири танка каишића од истог материјала дужине 1,5 м и провуците кроз отворе око струка као на **сл. 8.** Како се кецеља облачи види се на **сл. 9.** Мере на шеми су за особу високу око 1,6 м, нормалне тежине. За сваки случај, исеците целу шему од новина и пробајте на себи да ли вам величина одговара, па поправите где треба. Када крсјите оставите свуда по 1,5 цм за порубе

Алберто Аснари је своју амајлију увек носио на глави

КОБ ПЛАВЕ КАЦИГЕ

МОДЕРНИ ГЛАДИЈАТОРИ

НА ПОВРШИНИ МОРА, ТАМО ГДЕ ЈЕ НЕСТАО АЛБЕРТО АСКАРИ ЗАЈЕДНО СА »ЛАНЧИЈОМ«, ПОЈАВИЛА СЕ МАСНА МРЉА. ТРЕНУТАК КАСНИЈЕ ДЕСИЛО СЕ НЕШТО ГОТОВО НЕВЕРОВАТНО!

Само је пет минута остало до почетка трке за Велику награду Монака. На старту, у самој луци монденског летовалишта Монте Карла, већ су се налазили сви учесници, најбољи аутомобилски асови који су до те, 1955. године, неустрашивом вожњом заустављали дах гледаоцима и мамили уздахе младића жељних брзине и возачке славе.

Алберто Аскари баци брз поглед иза себе. Имаће јаку конкуренцију, помисли, јер су управо у овој трци познате фабрике аутомобила желеле да покажу издржљивост и снагу својих машина, као и квалитет каросерије. Победа у трци за Гран при Монака, која се бодовала за светско првенство, није означавала само тријумф одређеног возача, већ и успех појединих фабрика аутомобила и њихов престиж на светском тржишту. Ипак, Аскари није бринуо: овог пута возио је „ланчију“ чију је машину веома ценио и одлично познавао.

Удобније се завалио у седиште, притиснуо мало гас, колико да би проверио снагу мотора, а затим уперио поглед у човека који је стајао на старту: у рукама високо подигнутим изнад главе држао је две заставице. Сваког тренутка требало је да дâ знак за почетак трке.

До почетка је остало још 20 секунди, па 10, 5 ... Стартер је нагло спустио руке: машине иза Аскарија загрмеше, дим из педесетак ауспуха обави аутомобиле, а грмљавина, попут страшне канонаде, разлеже се Монте Карлом.

Већ у првом кругу Аскари се нашао на челу. У следећем, раздаљина између његове и конкурентских формула нагло се повећавала, у трећем је износила већ 20 метара ... Али, Аскари је и даље чврсто држао ногу на папучици за гас.

ГЛЕДАЛИШТЕ ЈЕ ЈАУКНУЛО

Изненада, управо када је јурио поред обале мора, дуж банкине која је обезбеђивала пут, „формула 1“ нагло се занела. Предњим точком ударила је у ограду, пробила је, а затим, уз заглушујућу буку мотора нестала у таласима.

Цело гледалиште јаукну као из једног грла. Људи поскакаше са својих седишта па, гурајући једни друге, појурише према пробијеној банкини.

— То је био Аскари — урликну незадржива река усплахирених гледалаца и за тили час испуни улицу. Трка је морала да буде прекинута.

На површини мора, тамо где је нестао Аскари заједно са „ланчијом“, полако се разливала масна мрља.

— Нико више не може да му помогне — говорили су људи. — На овом месту у луци вода је дубока око 20 метара. — Како тако лудо да погине?

Међутим, када се томе нико није надао, јер је од несреће прошло више од два минута, на површини мора појавила се — плава кацига, затим руке, па читаво тело ... Тренутак касније, широм отворених очију и крвавог лица из мора је изронио Аскари.

Неколико људи је скочило у воду.

ПОСЛЕДЊА ТРКА

Наредна два месеца Алберто Аскари је провео у болници, јер је приликом удеса задобио лакши потрес мозга и сломио носну кост. А када је изашао и поново се вратио на тркачку стазу, свима је причао:

— Преживео сам ову несрећу зато што сам на глави имао своју — плаву кацигу. Не само што ми доноси срећу, већ ми чува и живот. Од ње се никада не раздвајам.

Сличну амајлију имао је и његов отац Антонио Аскари, један од првих аутомобилских асова у Италији. У свим тркама носио је исту кацигу, такође плаве боје. Прва и једина трка у којој је без ње возио, јер је заборавио код куће, за Антонија Аскарија се кобно завршила.

Те 1925. године у „алфа ромеу“ возио је трку за удес и да ће чувени ас одмах наставити трку. Међутим, када су потрчали, Антонио Аскари је био мртав, мада је на глави имао кацигу коју је пре почетка такмичења позајмио. Његов сувозач прошао је без иједне огреботине.

У то време његов син Алберто имао је само седам година, али се зарекао да ће кренути очевим стопама.

Чим је навршио 18 година, постао је механичар у фабрици „Алфа Ромео“, затим пробни возач, а ускоро је почео да побеђује у многим тркама широм Италије. Већ 1952. постао је светски првак у вожњи „формуле 1“, а тај успех поновио је и наредне године.

ПОБЕДА НА ТРИ ТОЧКА

После несреће коју је доживео у Монте Карлу, када се спасао из таласа на готово необјашњив начин, Алберто Аскари је био убеђен да га од смрти чува плава кацига, управо као и његовог оца. Без ње није хтео да вози ни сасвим безначајне трке. У ову своју амајлију псчео је још више да верује после страшног удеса у Немачкој, за време вожње гран-при трке.

Непосредно после старта, при брзини од 150 километара на час у једној оштрој кривини отпао је точак са „ферарија“ који је возио ... Аскари се није збунио! Успео је да задржи контролу над воланом, успори возило, и стигне до бокса: ту су му механичари одмах наместили нови точак. Као да се ништа ништа није десило, прослављени ас је наставио трку. И — успео да победи.

— Да сам којим случајем заборавио своју плаву кацигу, сигурно бих погинуо — говорио је касније.

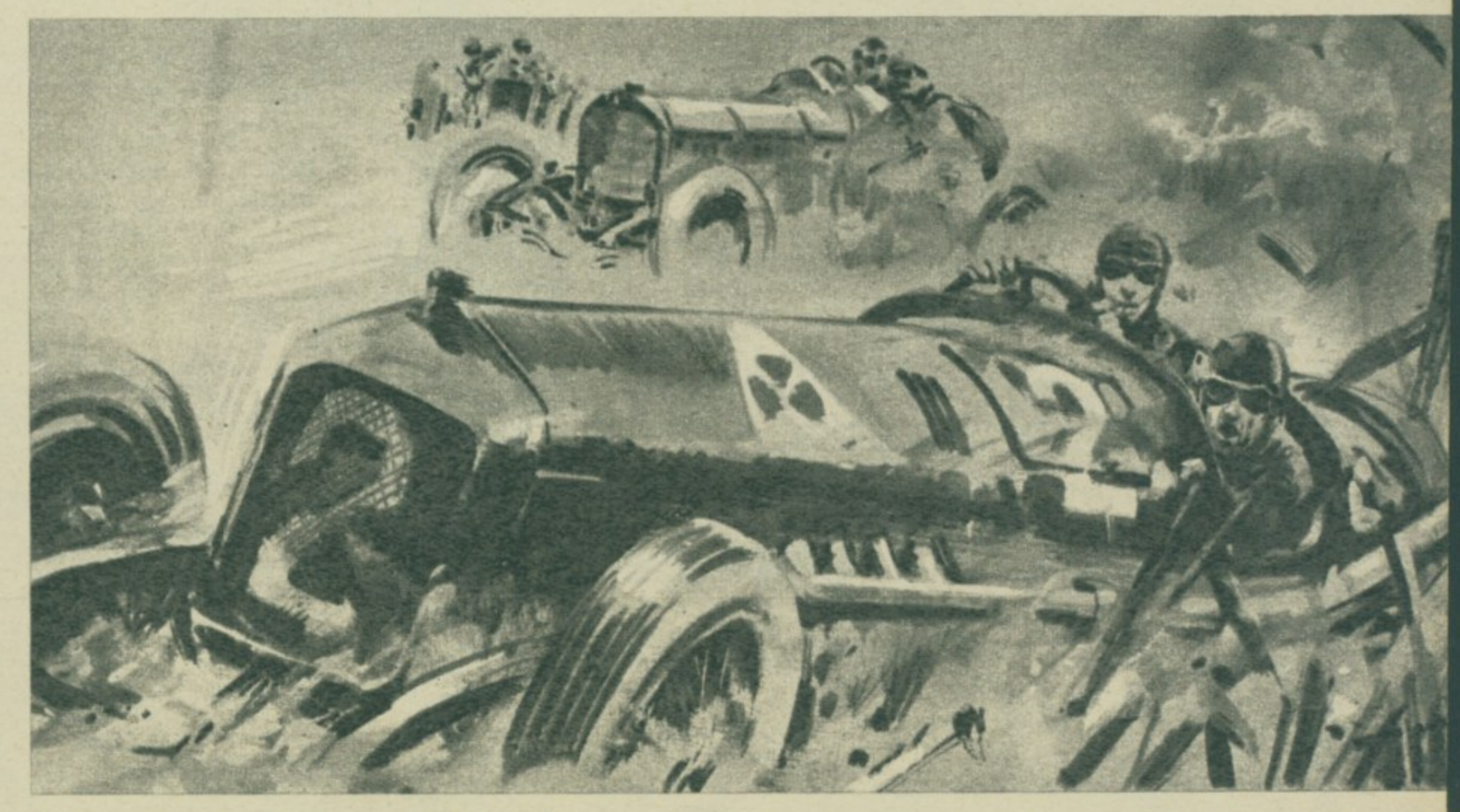
Та његова слутња се и обистинила после неколико месеци.

Средином 1955. године отишао је у Монцу да би посматрао једну трку. Неки пријатељ га је замолио да да „мало проба његов ферари“ јер му се чинило да нешто није у реду са мотором. Аскари је узео његову кацигу, сео у аутомобил и дао гас ... Неколико минута касније кола су се занела и слетела с пута. Аскари је на месту остао мртав.

* * *

Алберто Аскари је погинуо 26. маја 1955. године, а његов отац тридесет година раније 26. јула. Обојица су возила своје последње трке када су навршили 36 година живота, а кобне несреће доживели у италијанским аутомобилима: Алберто у „ферарију“, а Антонио у „алфа ромеу“. У својим последњим тркама и отац и син нису на глави имали своје плаве каците.

Б. Ј.

Гран при Француске. Већ на самом почетку избио је на чело и свима је изгледало да ће сигурно победити. Али, у претпоследњем кругу аутомобил се изненада занео и слетео с пута. Гледаоцима се чинило да то није никакав озбиљан

ПОТРЧКО: ДУШЕК ЗА ПЛАЖУ

КУПИО САМ ДУШЕК ЗА ПЛАЖУ! КИ,ХИ!

ПРИТИСНЕ СЕ ОВО ДУГМЕНЦЕ И САМ СЕ НАДУВА!

ШШШШШШ

МНОГО ПРАКТИЧНА СТВАРЧИЦА! НЕК' СТОЈИ ОВДЕ!

ДИРЕКТОРЕ, КАКВА ДИВНА ВАЗА!

ОД КИНЕСКОГ ПОРЦУЛАНА!

КУПИО САМ ЈЕ ЖЕНИ ЗА РОЂЕНДАН!

ОСТАВИТЕ ЈЕ НА НЕКО СИГУРНО МЕСТО!

ДА, ДИРЕКТОРЕ!

ЕВО, СПУСТИЋУ ЈЕ У ОВУ КУТИЈУ!

ЈЕ Л' ТО НЕКО МЕНЕ ЗОВЕ?

ШШШШШ

ЦАНГРР!

ШЕФЕ, БРЗО ОВАМО!

З... ЗВАЛИ СТЕ МЕ!

ШТА? МОЈА ВАЗА!

ГРРР! КУПИЋУ ДРУГУ, АЛИ ОД ВАШЕ ПЛАТЕ!

ЈА... ЈА...

ЕВО НОВЕ ВАЗЕ! САМ ЋУ СЕ ПОБРИНУТИ ЗА ЊУ!

ГЛЕ, МОЈ ДУШЕК! НЕКО СЕ ЊИМЕ ИГРАО!

САКРИЋУ ГА НА СИГУРНО МЕСТО!

ПФФФФ!

ОВДЕ ГА НИКО НЕЋЕ НАЋИ!

ДИРЕКТОР ЈЕ ВЕЋ КУПИО НОВУ ВАЗУ!

СТАВИЋУ ОВАЈ ЦВЕТИЋ У ЊУ ДА ГА МАЛО ОДОБРОВОЉИМ!

?!?

ШШШШШШ

НЕЕЕ!

ЦАНГРРРРРРРРР!

КАКВА ЈЕ ТО ЛОМЉАВА? СТО МУ МУКА! И ЊУ СТЕ РАЗБИЛИ!

НЕ... ЈА... НЕ...

РАЗЛУПАЋУ И ЈА ВАМА ГЛАВУ!

ШТА? И ОВДЕ СУ ГА ПРОНАШЛИ!

ПОТРЧКО, ДУШЕК ЈЕ, ЗНАЧИ, ТВОЈ!

ДУШЕК? КОЈИ ДУШЕК?

ДАЈ ГА ОВАМО! ИСЕЋИ ЋУ ГА У КОМАДИЋЕ!

ПО ТРЕЋИ ПУТ КУПУЈЕМ ВАЗУ! НА СРЕЋУ, ИМАМ ПАРА ЗА ЈОШ ЈЕДНУ!

ПФФФФФФ!

ПРВО ДА ГА ИЗДУВАМ!

ОВО ЋЕ ВАС СКУПО КОШТАТИ!

ВИ... ЈА... А ШТА?

БРЗО НА УЛИЦУ И СКУПИТЕ САВ ОНАЈ НОВАЦ!

ТК

К... КОЈИ НОВАЦ?

ААААА!

ШШШШШШ

НЕ РАЗУМЕМ... РЕКАО ЈЕ ДА СИЂЕМ НА УЛИЦУ, А ОТИШАО ЈЕ ОН!

УДЕСИЋУ ВАС ОВАКО КАО ШТО СТЕ И ВИ МЕНЕ!

АЛИ... ЗА СВЕ ЈЕ КРИВ ПОТРЧКО! ДУШЕК ЈЕ ЊЕГОВ! УПОМОЋ!

МОГУ ЛИ ДА ДОБИЈЕМ КАРТУ ЗА ПЕРНАМБУКО У ЗАМЕНУ ЗА ДУШЕК?

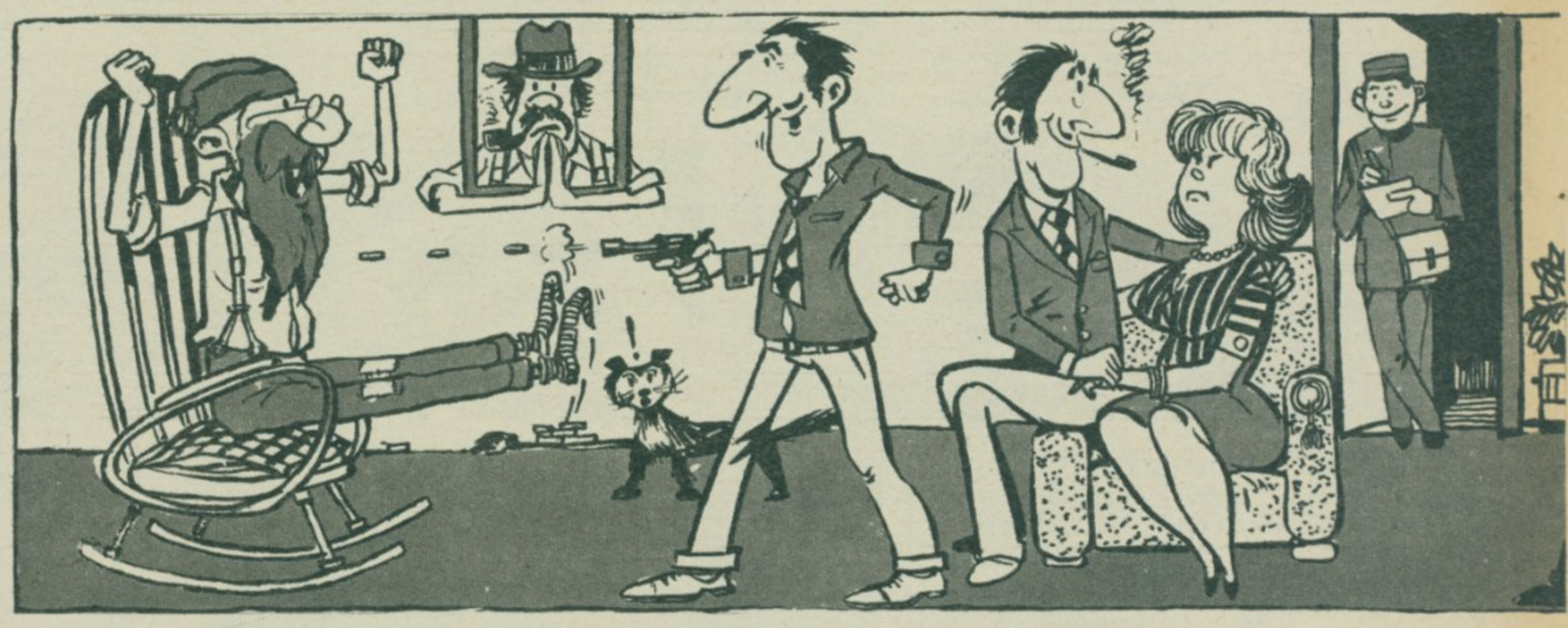
АВИОНСКА АГЕНЦИЈА

ФАНТАСТИЧНА

ХУМОРЕСКА

ДУЖНИК

БАРИ Н. МАЛЗБЕРГ

Вратио сам се уназад, кроз време, седамдесет година, до безазлене и нежне 1903. године. Срео сам свог деду, као младића, и убио га револвером Смит и Весон калибра 32. На тај начин сам, свакако неоправдано, помислио да су решене тешкоће моје тренутне ситуације. Али, када сам се вратио својим скривеним времепловом (мој изум), затекао сам своју жену у уобичајеном положају, у дневној соби, скрштених руку и јетког израза лица.

Шта ћеш учинити?

— Сада је тога доста — рече мислећи на моја путовања кроз време, с којима је, нормално, била упозната. — Треба плаћати исте рачуне, инкасанти куцају на врата, кредитни биро је звао три пута данас по подне. Уморна сам од лагања. Ово мора да престане. Едгаре, мораш се суочити са својим проблемима!

Едгар. Име ми је Едгар. Име моје жене је Бети. У тренутку нежности, пре неколико година, оптеретих се, на своју бесконачну жалост, и ожених се њоме. Имали смо двоје деце, Ричарда и Хелену, близанце, од осам година. То је била страшна грешка. Не деца, мислим да су она неминовна у оваком браку. Сама женидба била је страшна грешка.

Смишљање времеплова је био мој хоби и требало је на томе да остане. Али, природа људска је бескрајно рушилачка, исто колико и стваралачка.

— Па — рече ми моја жена Бети — шта ћеш, да урадиш?

— Средићу то одмах — рекох и вратих се времеплову.

То је нежна коцка, величине мушкарца или, пре, жене, сто шездесет сантиметара висока, двадесет сантиметара широка, баш угодна за путовање када се угурам у њу.

Окренух бројчанике на 1933. и журно одох назад у време.

— Средићу то одмах — поновних осетљивој унутрашњости машине.

То што сам наумио беше, свакако, да себе безболно одстраним. Рачуни, обавезе, неприлике на послу, незадовољство, општа потиштеност и замор што живим у двадесетом веку потпуно су ме упропастили. Једино сам желео да све то докрајчим, и то тако да се уопште не догоди.

Убиство деде је класичан начин за ово, према научно-фантастичним причама које сам прочитао. Али, изгледа да то не пали. Зато ћу морати да убијем свога оца.

Желим да истакнем да нема ничега личног у овоме, јер то би било 1933, четири године пре него је срео моју мајку.

Бројчаник се зауставио на 1933. На Бродвеју сам, у 87. улици пре четрдесет година. Чинило ми се да је ово касна поподневна гужва. Гомила се тискала поред мене читајући новине, необични аутобуси су бљували дим у ваздух. Нико, изгледа, није приметио устрептало тридесет двогодишњака који је изронио из коцке која се, потом, смањила на величину јабуке, била подигнута и завучена у унутрашњи џеп сакоа.

Колико се сећам, мој отац је, пре брака, становао са пријатељима у стану 3Б у 87. западној улици број 149. Брзо сам пошао тамо. Остало ми је да се надам да је отац код куће, да га хитро убијем и затим пустим догађаје да теку.

Ушао сам у број 149, непримећен од пролазника и двојице полицајаца који су прегледали неки хидрант за пожар. Снажна бујица жуте воде сливала се на 87. улицу од пре четрдесет година. Нашао сам очево име на листи станара у предворју и гурнуо врата. Устрчао сам уз два степеништа до 3Б, закуцао на врата једанпут и тада, незван, ушао унутра.

Код оца

Затекао сам оца много млађег него што сам га икад знао. Стајао је у поткошуљи поред прозора, гледао на улицу и неприлику са хидрантом. Окренуо се према мени. Очи су му трепериле пуне светлости. Подигао је руку на поздрав. Срећан човек. Никада га таквог нисам знао. Мора да је био прилично весео пре но што је срео моју мајку.

— Здраво — рече. — Како си? Не верујем да те познајем, али није важно. Можда си ми донео со?

— Не — рекох за сваки случај. — Нисам донео со.

— Ох — каза — штета.

— Ако ускоро не затворе тај хидрант, поплавиће Њујорк — рече. — Онда ноћас не бих морао да идем на посао. Шта мислиш? Што се мене тиче, није лоше.

— Никада нећеш више отићи на посао — рекох и гурнух руку у џеп од сакоа (не у џеп са смањеним времепловом, него у други џеп, онај са револвером калибра 32, Смит и Весон). Извадих пиштољ.

— Убићу те — рекох му коначно.

— То је смешно — рече не окрећући се од прозора. — Нико ме неће убити. Ово је 1933, модерно доба, људи не убијају непознате у њиховим становима. Не долазе са улице и убијају без разлога.

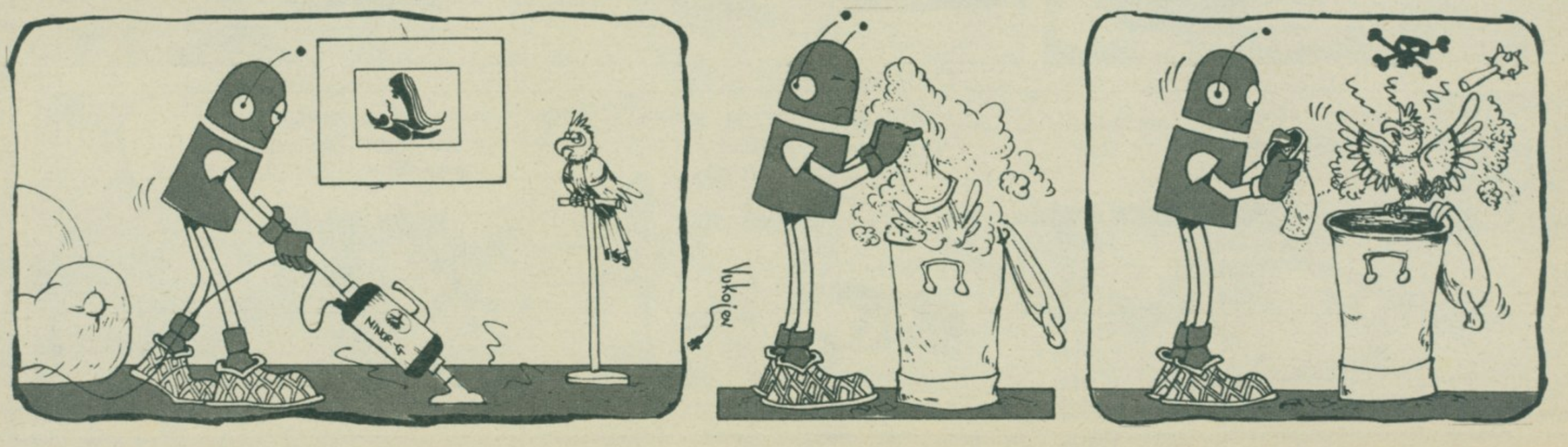
— Ти ниси непознат — рекох.

Беше ми мало жао старог, сада тако младог и збуњеног у поткошуљи.

— Ја сам твој син — рекох.

— Мој син? — рече окрећући се с рукама на куковима. — Ја немам сина. Узгред, и кад бих га

ШРАФКО

— Мој син — рече окрећући се с рукама на куковима. — Ја немам сина. И кад бих га имао, био би мало дете а не одрастао човек као Ви

имао био би малено дете а не одрастао човек као ти, тридесет и девет година стар, рекао бих.

— Ја немам тридесет и девет година — рекох љутито тресући пиштољем. Увек, увек је стари био способан да ме уједе. Имам тридесет и две, несрећно сам ожењен, са глупим послом и рачунима преко главе. Одлучио сам да завршим с тим тако што ћу те се ослободити. За све си ти крив!

Очи му се раширише или сам то можда ја у узбуђењу помислио да су се раширile, а у ствари су весело бљескале.

— Ти мора да си луцкаст — рече.

— Нисам луд. Долазим из 1973, то је четрдесет година од сада. Рођен сам 1941, четири године пошто си се оженио девојком коју нећеш срести још за четири године. Искрено, ти си био преварена страна, али сада не желим да залазим у ту област. Ако те убијем, никада нећеш срести ону девојку и оженити се и имати мене. То значи да ја никада нећу бити рођен и нећу се увалити у онај грозни сос. То није твоја грешка — рекох дижући пиштољ. — Веруј, нема ничег личног у томе. И да си био добар отац, опет бих желео да те убијем. Али, наш однос није никада био добар. Кад год сам покушао да разговарамо, уплели би се у глупе свађе: зашто ми ципеле нису изгланцане или зашто нисам успео у школи. А ја не могу опет о томе. Жао ми је.

Врло је тешка и замршена ствар убити оца. То сам баш открио. Деду, могуће, лакше. Због једне ствари: деду нисам никада упознао. Умро је годину дана пре мог рођења.

Полиција

Док сам се концентрисао на напор да повучем обарач и борио се са савешћу, иза мене се врата с треском отворише и два полицајца, које сам видео на улици, ујоше у стан. Вешто ме опколише, вешто ме разоружаше, још вештије ми ставише лисице на руке и узеше под своје. Није чак било времена да дохватим предмет величине јабуке из левог џепа од сакоа, а камоли да покушам да било шта објасним. Пре него сам схватио шта се догодило, био сам сасвим у рукама полиције. Нежно су ме водили низ степенице.

— Не бријте за овога — викну уз степениште један од полицајаца мом запањеном оцу. — Имали смо доставу да би се овако нешто могло догодити овде.

Хидрант, приметио сам, није више цурио. То мора да је била камуфлажа да њихово присуство на месту будуће сцене убиства буде оправдано и природно. Схватио сам да сам све време био непромишљен и да су они, вероватно, мене чекали.

— Мора да сте унапред знали — рекох док су ме скоро носили снажним рукама. Моја малецна стопала су каскала по сивом плочнику старог Њујорка. — Неко мора да вам је рекао да долазим.

Лукаво сам покушавао да угурам руку у сако и дохватим времеплов. Али, били су много лукавији од мене. Шљепнут сам по руци, друга рука се завукла и вешто узела машину. Полицајац с десне гледао је очаран.

— А, ево доказа — рече.

— Платићеш све рачуне које треба, другар — други полицајац ме посаветова. — Напорно ћеш радити, средићеш рачуне и водити бригу о породици. Ако ишта постоји што не подносим — рече с гађењем — то је човек који покушава да избегне обавезама.

— Откуд знате? — упитах док смо јурили према семафору. — Ко вам је рекао?

Ко вам је достављач?

— Имамо достављача.

— Знам да имате достављача — рекох прилично очајно. Али, ко вам је одавде могао казати? Ко је могао то да зна?

— Није важно — рече полицајац који је држао смањени времеплов. — Имамо сопствене методе и своје изворе информација. Како било да било, мислим да знаш овог достављача веома добро. Она тебе сигурно зна, пријатељу. Луда је.

— Она?

— Зове се Бети — рече љубазно полицајац с леве. — Да сам на твом месту, што срећом нисам, никада не бих пожелео да се вратим кући. Ти ћеш, на жалост, морати, зато што имамо, ионако, довољно уста да хранимо у 1933.

— Бети — рекох. — Бети.

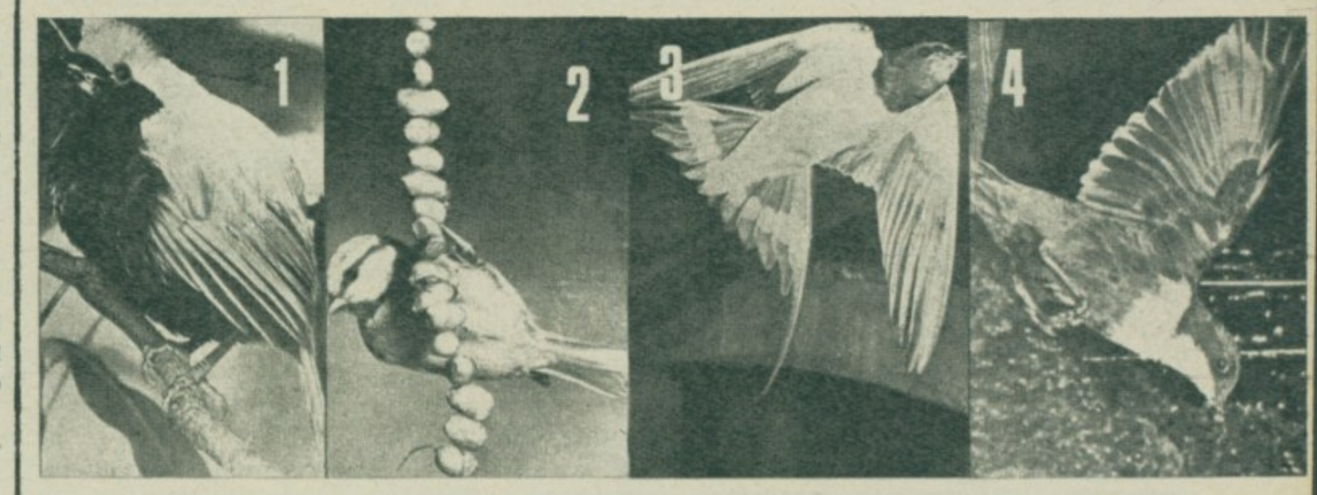
Покварена достављачица. Тада у мени надвлада неко осећање бесмислености. Можда је то био блесак провиђења. Погледах изнад очевог стана у високе грађевине Њујорка и небо над нама и почех да се смејем.

укрштене речи

ВИШЕ ПТИЦЕ ПЕВАЧИЦЕ

1. Птица са Нове Гвинеје и Аустралије, сродна вранама. Мужјак има дивно украсно перје; **2.** Ситна шумска птица, уништава инсекте; **3.** Птица селица рачваста репа и уских крила, лети брзо; **4.** Птица из реда дроздова, мужјак црн са жутим кљуном, а женка мркокестењаста.

ДУТОР ВЕ-МАК	ОТВОРЕНО, ПОШТЕНО	ДОБИТ ЗА РАД	СИВ	БЕЛЕ КОСЕ 1	▼	ПРОЗИВНИК, КАТАЛОГ	СОЛИ АЗОТНЕ КИСЕЛИНЕ	ЖЕНСКО ИМЕ ОД МИЛОА	ЧАРОБНИЦА ИЗ ХОМЕРОВЕ ОДИСЕЈЕ
ПРЕСТУПНИК									
ПОМАГАЧИ У НЕКОМ ПОСЛУ									
ЗАВРШЕТАК					ЛАКО ИСПАРЉИВА ТЕЧНОСТ				
НАШ ПИСАЦ, ИВАН					ЗНАК ВРАЊА / РЕЧНО ОСТРВО			КАЛИЈУМ / ЕНГЛ. ПЕВАЧИЦА, КОЛКИ	
ЕЛЕОНОРА ДУЗЕ			ДРЖАВА У СЕВЕРНОЈ АМЕРИЦИ / ЗАЧИН						
ПРЕКРИТИ НАСАДОМ				- - - - -					АГИТАЦИОНИ ЛЕТАК
„КИСЕОНИК"		ЗЛИ / КНЕЖЕВИНА У ЕВРОПИ						ЗНАК ФОСФОРА / ТВРДО	
ЛУКАВ / П. С.	ОБИЧАН ВОЈНИК		„ТОНА" / НИ У КОМ СЛУЧАЈУ		ХЕМИЈ. ЗНАК КАЛЦИЈУМА	14. СЛОВО АЗБУКЕ	Ч. Р. / ТИЗАРДОВИЋ		
						ГРАДСКИ ПЛАТО / ИТАЛ. ТВ			
2 ГЛ. ГРАД БАНГЛАДЕША					„РАДИЈУС" / Л. Н.		„СЛИЧНО" / ЗНАК СКОПЉА		
РЕКА У СССР, ПРИТОКА ВОЛГЕ				3 ШПАНИЈА					
4									

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

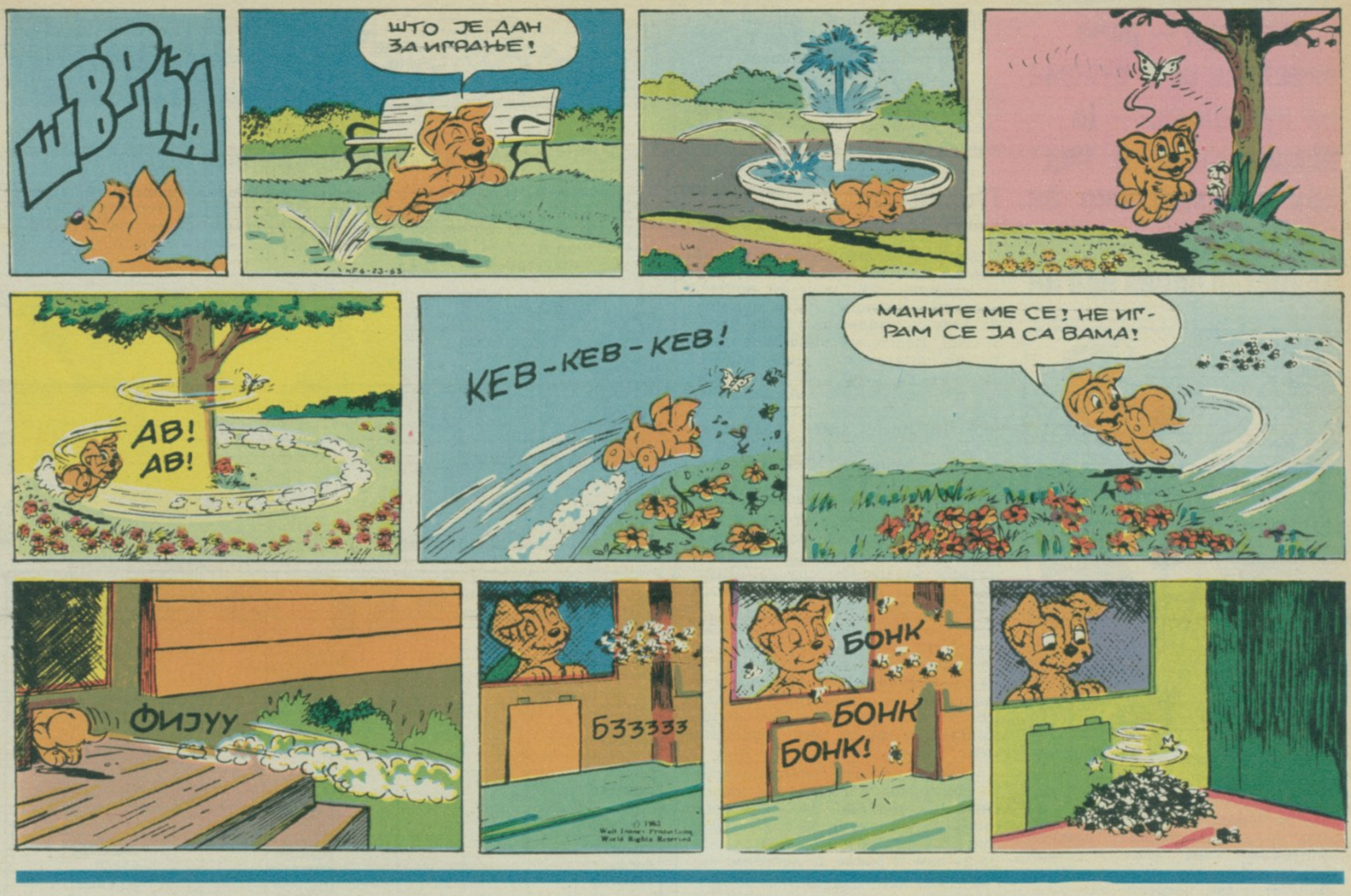
ВОДОРАВНО: Марко ПОЛО, Антарктик, Гдиња, пет, тер, одлика, ла, НАНСЕН, ага, и, Новаковић, готовани, „Риголето", еја, уђи, т, бадеми, го, ту, роб, трн, слоновача

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА", Македонска 29, 11000 Београд. Директор НИП „ПОЛИТИКА" Вукоје Булатовић. Главни и одговорни уредник „ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА" Живорад Стојановић. Уредници: Кринка Виторовић, телефон 324-191/525, Нурихана Бозић, телефон 324-483. Технички уредник Владимир Горбунов, телефон 326-620. Секретаријат: телефон 324-191/523. Претплата за нашу земљу: тромесечна 66,00 дин, полугодишња 132,00 дин, годишња 264,00 дин. Претплата за иностранство: тромесечна 132,00 дин, полугодишња 264,00 дин, годишња 528,00 дин. Текући рачун за уплате из земље број 60801-601-822. Годишња претплата у страној валути: Долар 29.—, ДМ 68.—, Ффр. 143.—, СФрс. 73.—, Шкр. 125.—. Девизне уплате слати преко Београдске банке — Београд, на рачун број 60811-620-292-32000-000-00054, са обавезном назнаком за „ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК". Поштански фах 124. Телефони: 324-471, централа 324-191 и 325-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 35/I, тел. 322-711. На основу мишљења Републичког секретаријата за културу СР Србије број 413-2973-02 од 22. I 1973. године не плаћа се порез.

ЈЕДНА АЛИ ВРЕДНА

Особина је дубоких мисли да изгледају тако једноставне да нам се чини да су наше власте. (Де Мере)

ШВРК!
ШТО ЈЕ ДАН ЗА ИГРАЊЕ!
АВ! АВ!
КЕВ-КЕВ-КЕВ!
МАНИТЕ МЕ СЕ! НЕ ИГРАМ СЕ ЈА СА ВАМА!
ФИЈУУ
БЗЗЗЗЗ
БОНК
БОНК
БОНК!

© Walt Disney Productions
ČESNJAK
PEZ®
PEZ вам поклања поред укусних,
бомбона и драгих фигурица и
доживљаје Дизнијевих јунака у стрипу.
Играјте се PEZ фигурама
Слађите се PEZ бомбонама
Kolinska

ПАЛУТКИНИ ЗАБАВНИК

Мала пошта

11001 БЕОГРАД
МАКЕДОНСКА 29, П. ФАХ 124

Драги Забавниче,

Кајиље за усйомену

Колико капија има на Калемегданској тврђави у Београду?

Јасна Димитријевић, Београд

Током векова, због преправљања и дограђивања, број капија на Калемегданској тврђави се стално повећавао да би их, напокон, било — осамнаест. То су: Стамбол капију I и II кроз њих је водио пут у Цариград, односно Стамбол, а данас Истамбул, Карађорђева капија, Сахат капија, Видин капија, Леополдова капија, Зиндан капија (зиндан — на турском значи тамница), Капија деспота Стевана Лазаревића, Дефтедарова, Пристаништна I и II, Капија аустријског цара Карла IV (познатија је као капија Еугена Савојског, Водена или Су-капија („су" на турском значи — вода), Краљ капија, Сава капија и Мрачна капија. Изван зидина тврђаве налазиле су се Варош капија (између данашњег Топличиног и Косанчићевог венца) и Стамбол капија (на простору између Народног позоришта и Народног музеја). На тој капији је, освајајући Београд 1806. године, погинуо Васа Чарапић, па је улица која ту почиње названа Васина.

Осйало је срце

Да ли је заиста тачно да је пуковник Алексије Вронски, један од славних ликова из Толстојевог романа „Ана Карењина" погинуо негде у Србији.

Азра Ђозо, Тупла

Извесни подаци указују да је Толстој за свог главног јунака у познатом роману „Ана Карењина", узео лик пуковника Рајевског, добровољца у српско-турском рату од 1876. године. Храбро се борећи на моравском бојишту, погинуо је 20. августа 1876. у близини Алексинца. Имао је свега 36 година. Привремено је сахрањен у оближњем манастиру Св. Романа. Мати му је потом допутовала у Србију и пренела синовљеве посмртне остатке у Кијев, осим срца које је сахрањено на месту погибије Рајевског. Године 1904. ту је сестра Рајевског подигла цркву у староруском стилу.

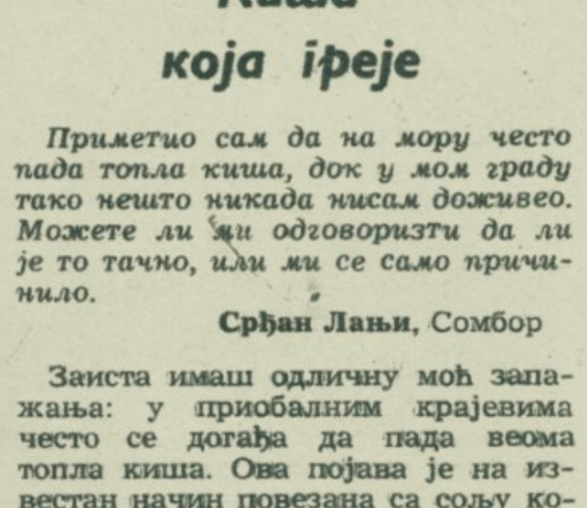

Киша која іреје

Приметио сам да на мору често пада топла киша, док у мом граду тако нешто никада нисам доживео. Можете ли ми одговорити да ли је то тачно, или ми се само причинило.

Срђан Лањи, Сомбор

Заиста имаш одличну моћ запажања: у приобалним крајевима често се догађа да пада веома топла киша. Ова појава је на известан начин повезана са сољу која се налази у морској води. Наиме, узбуркано море дејствује као џиновски распршивач соли који њене сићушне делиће непрестано убацује у атмосферу, па кубни метар ваздуха над морском површином може да садржи до милион таквих честица. Ова појава је важна зато што со апсорбује велике количине водене паре из ваздуха. Када ваздушне струје нанесу такве честице соли у неки облак, ове упију водену пару из влажног ваздуха и тако стварају језгро из којег могу да настану водене капи. Када се на некој честици соли наталожило довољно воде, она почиње да пада кроз облак састављен из мноштва ситних капљица: у току лета према земљи више капи се „удружује". Пошто је првобитна кишна кап сада знатно већа, у стању је да апсорбује и више топлоте, јер јој се и сферна површина увећала за неколико пута.

Пенал, судија!

Интересује ме када је први пут у фудбалу уведен једанаестерац.

Миленко Томић, Сарајево

Фудбал је већ имао своју историју али не и једанаестерац (пенал), најтежу казну у фудбалу. Уведен је тек 1890. године чему је претходио један, за то време, необичан догађај. На утакмици енглеског првенства Стоук сити — Ното Каунти гостујући тим је водио са 1:0 иако је Стоук био много надмоћнији. Остало је још два минута до краја утакмице када је бек Каунтија руком зауставио лопту на самој гол линији и тиме спречио да домаћин изједначи. По тадашњим прописима судија је досудио „хендс" на месту на којем је прекршај учињен, тј. на самој линији гола. Казнени ударац је изведен, али су сви фудбалери Каунтија стали на гол и направили прави живи бедем па погодак није постигнут. Победа је, наравно, припала гостујућим фудбалерима.

Тај догађај је донео фудбалској игри два нова прописа: уведен је казнени ударац са 11 метара и оивичен простор у којем се сваки прекршај кажњава најтежом казном („шеснаестерац").

МЕЊАМО, ПОКЛАЊАМО, ТРАЖИМО

Ко ми пошаље три значке добиће од мене пет разгледница и десет поштанских значака. **Мубера Вукас, 71000 Сарајево, Мис-Ирбина 11**

* * *

Молим читаоце Забавника који поседују Денис, бројеве 1—41, да ми их пошаљу. У замену дајем сличице „Минхен 74" и разгледницу свог града. **Петар Стефановски, 97000 Битољ, Полковника Неделкова**

* * *

Скупљам стране новчиће и радо бих се мењао са читаоцима Забавника. Нудим маркице, разгледнице и салвете. **Никола Узелац, 25212 Алекса Шантић, Велька Влаховића 24**

* * *

Молио бих све који имају „Стрипотеку" да ми се јаве. **Драган Илић, 23300 Кикинда, М. Тита 18/III**

МАТЕМАТИКА
КАКО ЛАКО

»УРАЂЕНИ ЗАДАЦИ ИЗ МАТЕМАТИКЕ« - 4 књиге, садрже комплетну израду свих типова задатака из математике за I, II, III и IV разред гимназије, техничких и осталих средњих школа. Шаљемо поузећем. Цена сваке књиге **80 дин.** Све 4 књиге - комплет само **250 дин.**
АДРЕСА: **МАТЕМАТИКА — 71000 Сарајево, ПП 64**

мини формуле макси успех!

Формат: мини (5 × 6см)
Страница: 225
Цртежа: 150
Изашло из штампе

НАРУЧУЈЕМ _____Ком

Формат: мини (5 × 6см)
Страница: 220
Цртежа: 140
Излази ускоро

НАРУЧУЈЕМ _____Ком

* СВЕ ФОРМУЛЕ

* из математике физике и хемије за основце, средњошколце и студенте налазе се у ове 2 књиге мини формата.

Цена једне књиге 30 дин.
Обе књиге комплет 50 дин.
Два комплета само 80 дин.

МИНИ ФОРМУЛЕ
Поштански фах 64.
71000 САРАЈЕВО

WALT DISNEY

МИКИ

ШИЉО, ЗАУСТАВИ ЧАМАЦ!

КАКАВ ЏИН!

ЏИН? МЕНИ ИЗГЛЕДА КО РИБА САБЉАК!

ПОТУКИ ЋУ СВЕ ПЕЦАЧКЕ РЕКОРДЕ!

САМО СЕ ЧВРСТО ДРЖИ НОГАМА, МИКИ!

Distributed by King Features Syndicate.

УПС!

ЈАОО! МИКИ, ЗАПЕТЉО САМ СЕ У НАЈЛОН!

Copyright © 1977
Walt Disney Productions
World Rights Reserved

НЕБЕСА!

ПОМАГАЈ!

2-20

ЦАП

НЕМАШ СРЕЋЕ, МИКИ! ОСТАДОХ ТИ САМО ЈА!

ТА СЛИКА ЋЕ МИ БИТИ ОПОМЕНА... ДА НИКАД ВИШЕ НЕ ИДЕМ НА ПЕЦАЊЕ С ТОБОМ!

СНИМАК 3000

36